

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 21
19 de juny de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 13, primera reunió

Dossier

SUMARI

Manifestació

de suport i solidaritat arran de les crescudes dels rius a l'Aran i l'Alt Pirineu i de les pedregades a les comarques lleidatanes p. 3

Pregunta

al Govern sobre el simposi «Espanya contra Catalunya: una mirada històrica (1714-2014)» (tram. 310-00100/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la situació de la Fundació de Gestió Sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 310-00103/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre l'impuls de la reserva de la biosfera de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00107/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre l'expedient de regulació d'ocupació presentat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 310-00098/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les circumstàncies de la detenció d'un periodista (tram. 310-00099/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la situació i les perspectives del Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 310-00101/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 310-00102/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre l'enfocament interdepartamental de la salut (tram. 310-00104/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el suport a les entitats socials de lluita contra la pobresa (tram. 310-00105/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la valoració de l'obertura d'un centre d'innovació de la multinacional Mentshen a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00106/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el projecte BCN World (tram. 310-00096/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre el simpòsium «Espanya contra Catalunya: una mirada històrica (1714-2014)» (tram. 310-00097/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la baixada d'impostos als casinos i sobre el projecte BCN World (tram. 317-00059/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva compareixença davant el Parlament per a informar sobre el cas de presumpta corrupció que afecta Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00057/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el cas de presumpta corrupció que afecta Convergència Democràtica de Catalunya, la intenció de posar-lo en mans de l'Oficina Antifrau, els sobrecostos generats i les persones implicades (tram. 317-00060/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el presumpte finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya segons un informe de la fiscalia (tram. 317-00058/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acord del conseller de Territori i Sostenibilitat amb Renfe i sobre la filosofia de cercar l'acord amb el Govern de l'Estat en lloc de la confrontació (tram. 317-00061/10) p. 22

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva compareixença davant el Parlament per a informar sobre el cas de presumpta corrupció que afecta Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00062/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Pla de govern 2013-2016 (tram. 317-00063/10) p. 24

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00016/10) p. 25

Proposició de llei

per a la igualtat efectiva entre dones i homes (debat de totalitat) (tram. 202-00032/10) p. 26

Proposició de llei

per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (debat de totalitat) (tram. 202-00012/10) p. 30

Proposició de llei

per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (debat de totalitat) (tram. 202-00025/10) p. 32

Proposició de llei

de modificació de la Llei 18/2007, del 28 de desembre, del dret a l'habitatge (debat de totalitat) (tram. 202-00031/10) p. 43

Interpel·lació

al Govern sobre la pobresa infantil (tram. 300-00058/10) p. 58

Interpel·lació

al Govern sobre la situació d'impagament amb les entitats del tercer sector (tram. 300-00064/10) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per a reordenar el model econòmic (tram. 300-00060/10) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre la política fiscal (tram. 300-00063/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 300-00062/10) p. 78

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 13.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00016/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 101).
3. Proposició de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (tram. 202-00012/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 27, 8).
4. Proposició de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (tram. 202-00025/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 39, 25).
5. Proposició de llei per a la igualtat efectiva entre dones i homes (tram. 202-00032/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 68, 32).
6. Proposició de llei de modificació de la Llei 18/2007, del 28 de desembre, del dret a l'habitatge (tram. 202-00031/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 63, 16).
7. Interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil (tram. 300-00058/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la situació d'impagament amb les entitats del tercer sector (tram. 300-00064/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per a reordenar el model econòmic (tram. 300-00060/10). Grup Mixt. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal (tram. 300-00063/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 300-00062/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de les plantilles docents als centres educatius (tram. 300-00061/10).

Anna Simó i Castelló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil i les beques de menjador (tram. 300-00059/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les perspectives del sector turístic (tram. 302-00048/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial i el model productiu (tram. 302-00054/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics (tram. 302-00049/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de protecció a les famílies (tram. 302-00050/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model dels col·legis professionals (tram. 302-00051/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política cultural (tram. 302-00052/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària (tram. 302-00053/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió plenària.

Manifestació

de suport i solidaritat arran de les crescudes dels rius a l'Aran i l'Alt Pirineu i de les pedregades a les comarques lleidatanes

Abans de començar els punts de l'ordre del dia vull expressar, en nom propi, en nom de la Mesa i de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra el nostre suport i la nostra solidaritat a les persones damnificades per les crescudes dels rius a l'Aran i a l'Alt Pirineu, i també la nostra gratitud i el nostre reconeixement a les autoritats locals, al conseller d'Interior, als professionals i als voluntaris pel treball fet en la gestió de la situació d'emergència creada i en matèria de protecció civil que han tingut i tenen com a objectiu mitigar els efectes destructors de la riuada i procurar el retorn dels seus municipis a la normalitat, un retorn a la normalitat que desitgem proper. Idèntic sentiment de solidaritat i de suport en uns moments prou complicats sentim per

les persones perjudicades per les pedregades caigudes darrerament a les comarques lleidatanes i que han afectat singularment la fruita dolça. El nostre suport i la nostra solidaritat.

La llista de preguntes a respondre en aquest Ple està inclosa en el dossier, i, d'acord amb l'article 143 del Reglament, seran substanciades aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. També, d'acord amb l'article 84 del Reglament, els comunico que per a aquesta sessió plenària les diputades il·lustre senyora Alícia Alegret i il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat ambdues els seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre el simposi «Espanya contra Catalunya: una mirada històrica (1714-2014)» (tram. 310-00100/10)

La primera pregunta és sobre el simposi «Espanya contra Catalunya: una mirada històrica (1714-2014)». La formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyor Homs, vostè, que és membre d'aquest Govern, que s'omple la boca de parlar de cohesió social, ens pot explicar exactament quins objectius persegueix la conselleria de propaganda que vostè dirigeix en patrocinar, promocionar i finançar un simposi que només parla de repressió i que té per títol un títol tan sectari i deplorable com el d'«Espanya contra Catalunya?»

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com vostè bé coneix, perquè és una persona rigorosa, jo no dirigeixo cap departament de la propaganda, sinó el Departament de la Presidència. Aquest és un simposi, el que vostè em pregunta, doncs, des d'una perspectiva històrica, en el qual participen vint-i-dos ponents, catedràtics, professors d'història; té un pressupost de 8.800 euros i forma part, d'acord amb una resolució que es va aprovar per una amplíssima majoria en aquest Parlament, doncs, d'un conjunt d'actuacions, d'activitats divulgatives del que ha estat i és la història del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. No sé si la història del nostre país respon al que vostès han organitzat amb la inestimable ajuda del senyor Sobrequés, que és independentista de cap de setmana. El que intenten vostès és manipular políticament la història, la cultura, la llengua, l'educació i els mitjans de comunicació, i posar-los al servei de la propaganda independentista i de l'agenda separatista per construir un discurs ple de mentides, conseller, ple de mentides: un discurs fals, un discurs basat en l'odi, en la pedagogia de l'odi contra un enemic comú amb el qual justificar els seus fracassos i la seva incapacitat per governar, per aixecar fronteres i per dividir la societat a Catalunya aprofundint en aquesta enorme fractura social.

Escolti, en aquesta conferència que han organitzat sobre l'apoteosi de l'espoli al segle XXI, aquesta conferència, no s'oblidin de posar-se d'exemple, eh? L'espoli fiscal... (*veus de fons*), no, no parlin d'espoli fiscal; parlin de l'espoli que ha narrat el fiscal en un acte que els assenyala, a vostès, com a principals responsables d'arruïnar els catalans i d'arruïnar Catalunya a través d'una trama criminal per espoliar Catalunya des del Palau. Els acusa de finançament il·legal del seu partit pel cobrament de comissions il·legals als empresaris, de l'apropiació de diners públics en benefici personal. Aquest és el veritable espoli de Catalunya al segle XXI, del qual, vulguin o no, hauran de donar explicacions –hauran de donar explicacions– i assumir responsabilitats; i responsabilitats, senyor conseller, no només polítiques, també històriques. La història els passarà factura.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Miri, en aquest simposi, que jo, per cert, li agraeixo que en faci aquesta propaganda, li ho dic també de part de qui el promou, que és el senyor Sobrequés, perquè, vaja, això ajudarà, doncs, que els dies 12, 13 i 14 de desembre, que és quan es celebra, tingui una gran concurrència de públic, n'estic convençut, no? Perquè vostè em dona l'oportunitat que jo li faci notar que aquest simposi, doncs, s'organitza en quatre blocs, on participen diversos catedràtics i professors d'història. Cas, per exemple, del doctor Josep Maria Solé i Sabaté, catedràtic d'història contemporània; cas del doctor Lluís Roura i Aulinas, catedràtic d'història moderna de la Universitat Autònoma de Barcelona; cas del senyor Jordi Maluquer, catedràtic d'història econòmica de la Universitat Autònoma de Barcelona; cas de la senyora Núria Bosch, catedràtica d'economia pública de la Universitat de Barcelona; cas del senyor Joan Bada, professor emèrit d'història de les esglésies cristianes de la Universitat de Barcelona; cas del senyor Jordi Casassas, catedràtic d'història contemporània; cas del senyor Francesc Roca, professor de política econòmica de la Universitat de Barcelona; cas del doctor Josep Maria Figueras, professor titular d'història del periodisme de la Universitat Autònoma de Barcelona; cas del doctor Tomàs de Montagut, ca-

tedràtic d'història del dret i de les institucions de la Universitat Pompeu Fabra; cas del catedràtic d'història contemporània de la Universitat de les Illes Balears, el doctor Sebastià Serra; cas del catedràtic d'història medieval de la Universitat de València, Antoni Furió; cas del doctor Agustí Alcoberro, director del Museu d'Història de Catalunya, etcètera.

Jo no ho sé... –vaja, estic convençut que no, de fet, no?–, que tots aquests catedràtics, professors, gent del món acadèmic, siguin persones disposades a manipular la història, i encara menys a generar un discurs d'odi. I jo li prego que aquestes paraules les reconsideri.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de la Fundació de Gestió Sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

Pregunta

al Govern sobre la situació de la Fundació de Gestió Sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 310-00103/10)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, la primera cosa que li volia preguntar és si creu que la feina del personal de Sant Pau produeix un resultat d'atenció sanitària correcta i té a veure amb l'elevat grau de satisfacció dels seus usuaris. En segon lloc, quines decisions pensa prendre per superar la crisi en què es troba immers l'Hospital de Sant Pau i la Santa Creu. I, en tercer lloc, com pensa resoldre el problema d'infrafinançament de l'Hospital de Sant Pau.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, miri, no és una opinió, els resultats de l'atenció als ciutadans a l'Hospital de Sant Pau són d'excel·lència i de la part alta de l'excel·lència del nostre sistema sanitari. En segon lloc, he de dir-li que no he de resoldre el problema de subfinançament de l'Hospital de Sant Pau perquè l'Hospital de Sant Pau mai no ha estat subfinançat per cap dels governs que hi ha hagut a Catalunya des de les transferències en salut al nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Bé. En primer lloc, agraeixo la primera part de la seva resposta. Crec que algunes declaracions seves van

generar una certa confusió i, fins i tot, una unitat entre tots els sectors de Sant Pau, i, per tant, és bo que vostè avui digui públicament que els resultats de l'hospital són bons i que hi té a veure la feina que hi fa el seu personal.

Deixi'm, però, que no estigui del tot d'acord, o gens d'acord, amb la segona part de la seva resposta. L'hospital té una crisi, i sobre això vostè no m'ha contestat quines decisions pensa prendre, em sembla que és evident. Ens agradaria saber si la molt il·lustre Administració té tots els seus membres designats, en aquests moments, perquè es preveu una reunió per a demà que és transcendent per superar la crisi en què es troba. Si creu que demà es nomenarà el nou patronat, si creu que aquesta setmana o aviat tindrem un nou gerent, i, per tant, tot el comitè directiu tal com cal.

Ens agradaria saber, també, si comparteix la proposta del Protectorat de Fundacions de fer un concurs de creditors, perquè ens sembla que aquesta seria una situació molt crítica per a l'hospital, que, en cap cas, els seus treballadors i menys els seus usuaris es mereixen; i també voldríem saber si vostè creu que el dèficit generat en els dos darrers anys, de 57 milions, no és suficient per dir, o poder parlar que hi ha un infrafinançament de l'Hospital de Sant Pau.

Miri, nosaltresensem que el problema de Sant Pau és molt semblant al problema que té també Catalunya, és a dir, té un finançament molt per sota del seu esforç. De fet, el pressupost del 2012 no va ser suficient; va acumular-se un dèficit. Tot junt, això feia 290 milions, i ens agradaria saber si el pla de viabilitat –que ens sembla que existeix– si existeix realment, que quan es farà públic i si aquest pla de viabilitat, tal com demanava el gerent que va haver de plegar, recull la necessitat de finançar Sant Pau amb 290 milions.

Hi ha una altra qüestió que hem de resoldre en aquest moment, amb la crisi que es troba. L'arquitectura fundacional potser s'hauria de modificar, potser no permet tota la claredat que mereix i potser dona peu que es pensi, a vegades, que tots els rendiments del patrimoni que té Sant Pau no s'utilitzen íntegrament per a les finalitats amb les quals aquest patrimoni va ser llegat. Potser seria el moment de replantejar-se coses, és un bon criteri.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

No hi ha actius per a despeses corrents, però si ho hem fet amb Tabasa...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, presidenta. Miri, amb el temps que em queda, dos minuts, no li puc contestar tot aquest qüestionari, però jo el convido a ser present a la interpellació que tinc per part d'un altre grup parlamentari de la cambra, on explicaré a bastament tot això.

Jo crec que parlem d'uns supòsits que no són els adequats. La Fundació de Sant Pau, de gestió, és una gran entitat pública, entitat SEC, i l'entitat patrimonial és una entitat amb majoria pública, eh?, tant de l'Ajuntament com de la Generalitat. Per tant, a partir d'aquestes premisses, que no són les mateixes amb les quals es treballa, hi ha tota una sèrie de conseqüències que a bastament respondré després perquè amb aquest temps no és suficient. Però he de dir-li diverses coses, en aquest temps que sí que dispo.

Primer, que el pla de viabilitat és conegut, que ha estat participat, que aquest pla de viabilitat té tres grans eixos. Un primer eix, l'estabilitat econòmica, exactament igual que han hagut de fer tota la resta d'hospitals de Catalunya, que amb el subfinançament crònic de Catalunya han hagut d'ajustar les seves despeses i arribar als acords laborals pertinents per fer viables els hospitals; l'únic en què no s'ha pogut arribar a un acord laboral ha estat l'Hospital de Sant Pau.

En segon lloc, no solament hem de recuperar això, sinó que alhora hem d'introduir tots els elements que històricament no ha estat possible introduir a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, que figura en aquest pla de viabilitat, de reordenació interna, funcional, de l'hospital, malgrat que vam passar de l'hospital pavellonal a un hospital vertical, no es va adaptar a l'organització adequadament aquest hospital vertical. I, per altra banda, consolidar una posició sòlida, de terciària i d'atenció comunitària de l'Hospital de Sant Pau, en el mapa sanitari de Barcelona i en el pla sanitari dels serveis públics.

Tot això a bastament ho explicaré, i, sobre la pregunta que em fa respecte a quina és la meva opinió sobre la posició i recomanació del Protectorat de Fundacions, he de dir-li que això és un element que analitzarem amb el nou patronat, que en aquests propers dies serà nomenat per part de la MIA, de la Fundació de Gestió, i a partir d'aquí analitzarem, dins del pla de viabilitat, quins són els instruments més idonis o no, sobretot per al que ens interessa, com deia abans: estabilitat econòmica, un sistema d'excel·lència com el tenim a un cost assumible, i, per altra banda, aquest fort posicionament com a hospital terciari de Sant Pau en el conjunt del sistema sanitari català i el conjunt del sistema europeu, com tenim altres hospitals.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'impuls de la reserva de la biosfera de les Terres de l'Ebre.

Pregunta

al Govern sobre l'impuls de la reserva de la biosfera de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00107/10)

La formula l'illustre senyor Josep Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Conseller, el passat 28 de maig el Consell Internacional del Programa Home i Biosfera de la UNESCO va declarar les Terres de l'Ebre com a reserva de la biosfera. Les Terres de l'Ebre esdevenim d'esta manera la segona reserva de la biosfera de Catalunya, un territori, quatre comarques, on convivim una comunitat de prop de 200.000 habitants amb un patrimoni ambiental, paisatgístic, cultural, molt destacat.

Com sap, los reptes del programa MAB, de la UNESCO, són fer compatible un desenvolupament econòmic i social ambiciós en la preservació d'este patrimoni. Los reptes de les Terres de l'Ebre també són treure un valor econòmic i social d'estos valors, d'este patrimoni i d'este reconeixement internacional.

Estem davant d'un projecte que pot fer transcendir en positiu un territori del sud, un territori sovint massa oblidat i sovint faltat de projectes d'ambició col·lectiva. Voldria agrair-li, en primer lloc, la feina feta per part del departament en esta segona part del procés, així com la confiança que ha dipositat en entitats que des del primer moment han estat tractores del projecte, com el Code o com la Cambra de Comerç de Tortosa.

Som conscients des del territori que les dificultats que avui té el Govern i el nostre país fan difícil mobilitzar recursos per impulsar el projecte; però, tot i això, entre tots, de forma concertada, Govern i territori, podem fer molta feina per arrencar i per desplegar esta iniciativa.

El pròxim 28 de juny presidirà el primer consell promotor d'esta nova etapa, i m'agradaria que mos avançés avui aquí quines són les iniciatives i el pla de treball que el Govern té previst per arrencar i per impulsar el projecte.

És important, conseller, que des del minut zero lo territori visualitzi el compromís ferm del Govern i comenci a veure, en un moment tan crític com l'actual, que tenim una oportunitat de valoritzar i de singularitzar als mercats los productes de les Terres de l'Ebre. Espero que pugua comprometre i implicar altres departaments del Govern en la promoció de la marca Ebre Biosfera als mercats turístics o al seu mateix departament en la promoció de la marca als mercats agroalimentaris.

És important que estiga al costat del territori per controlar també les plagues que amenacen des de fa temps estos mateixos sectors econòmics que pretenem promoure, que, com sap, plagues com la mosca negra, lo mosquit, lo caragol poma o lo cranc americà...

I, finalment, també és fonamental fer de la Reserva de la Biosfera un instrument clau de protecció dels cabals del riu Ebre, ara que, com sap, de nou, una vegada més, des de ponent tornen a sonar tambors de guerra.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, moltes gràcies per la seva intervenció. Vostè sap, perquè n'és l'impulsor polític originari, que aquesta candidatura va ser iniciada per l'anterior Govern, i que des del Govern de Convergència i Unió n'hem compartit sempre i des del primer moment tots els principis i la seva importància per al territori, especialment de les Terres de l'Ebre.

Vostè sap també que fa pocs dies el president de la Generalitat va voler fer un acte a Gandesa, on hi havia participació –recordo que vostè mateix també va assistir-hi– per manifestar expressament el seu compromís i el seu suport a tot aquest projecte d'Ebre Biosfera que ara comencem.

Nosaltres, des del nostre Govern, hem treballat discretament i amb perseverança en la proposta que vostè va començar, com li deia abans, de la mà de la Cambra de Comerç, del Code i de totes les institucions i societat civil de les Terres de l'Ebre.

Per a nosaltres, aquest nomenament, aquesta designació, ha de ser una eina importantíssima per gestionar millor el territori, per fer compatible la preservació de l'entorn, per fer un millor desenvolupament econòmic sostenible i perquè de tota manera també sigui un desenvolupament incliusiu de les Terres de l'Ebre. Òbviament, la importància del sector primari dels productes de l'Ebre en són un prou referent per a nosaltres mateixos.

Aquest reconeixement ha de suposar una oportunitat, com deia: noves aportacions econòmiques, internacionals, perquè els seus valors patrimonials, naturals, paisatgístics, històrics i culturals tenen la seva fonamentació en això.

Un dels punts forts d'aquesta candidatura, òbviament, com vostè sap, ha estat el consens, un consens aconseguit entre institucions, societat civil i els partits polítics, i, per tant, l'atemporalitat o l'eternitat és un objectiu al qual no hem de renunciar de cap de les maneres.

Nosaltres esperem i volem liderar el desplegament de la reserva amb una voluntat de màxim consens i deixant de banda qualsevol interès esbiaixat. En aquest sentit, el projecte ha de ser de llarga volada per a tot el conjunt de les Terres de l'Ebre.

Vostè ha dit la reunió que hi ha el dia 28. En aquest sentit, nosaltres tenim la intenció de definir el nou model de gestió i concretar una sèrie d'accions. Primer, definirem un model de governança que entronqui amb els objectius de la candidatura, incliusiu i de consens; segon, els principis que han de regir el pla d'acció; tercer, les directrius per establir i potenciar la marca; quart, els sistemes de coordinació amb les polítiques relacionades amb diferents nivells institucionals, i cinquè, la

necessària promoció del significat, dels objectius i de les ambicions de la reserva.

Nosaltres volem seguir comptant amb el suport..., amb el seu particular, del seu grup parlamentari i també el de tots els representants polítics de les Terres de l'Ebre, i espero que així sigui.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'expedient de regulació d'ocupació presentat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Pregunta

al Govern sobre l'expedient de regulació d'ocupació presentat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 310-00098/10)

La pregunta la formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, com bé sap, el Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha aprovat tirar endavant un expedient de regulació d'ocupació que pot afectar fins a 312 treballadors i treballadores de Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio i una reducció del sou a la resta. El motiu donat és pressupostari, bàsicament perquè la Generalitat ha reduït un 35 per cent l'aportació als seus mitjans públics en tres anys.

Què en pensa, el Govern, d'aquest ERO?, sobretot del risc que fereixi de mort el model d'èxit dels mitjans de la corporació, que ara fan trenta anys? I què pensen fer per evitar-ho?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, la situació, diguem-ne, del que és l'aportació pressupostària que pot arribar a assumir la Generalitat de Catalunya, doncs, és –per situar-ho en xifres i tenir una mica de context, no?–, poc o molt, la mateixa que aportava l'any 2005-2006. Amb un fet diferencial: que, en termes relatius, ara aportem més del que era disponible en aquell moment per part de la Generalitat de Catalunya.

Què ens ha passat? –i això explica una mica, també, el context–: que aleshores, per aquelles dates, els ingressos... –perquè vostè sap que la televisió pública es nodreix de l'aportació de la Generalitat de Catalunya, del Govern de la Generalitat, però també dels ingressos publicitaris–, els ingressos publicitaris han passat d'aquelles èpoques, dels 154 milions de l'any 2005, per exemple, als previstos d'ara, que seria a l'entorn

d'uns 60, i, per tant, una caiguda extraordinària d'ingressos en publicitat.

Aquest és el context en el qual s'han de prendre decisions, a partir, sobretot, d'un criteri, que és el del Govern: que és fer viable aquest servei públic, que és de qualitat i que pensem que ho ha de continuar sent, i que, per descomptat, des del nostre punt de vista –i això, si ho vol, després li ho concretaré en la segona part de la meua intervenció–, prioritzant per davant d'altres partides d'una manera molt clara i molt diàfana.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Evidentment, senyor Homs, diferim de l'anàlisi i, sobretot, de les solucions que plantegen. Per a nosaltres, el problema principal actual és que no hi ha pressupost de la Generalitat i que no hi ha contracte programa. I, per tant, estan fent un avantprojecte de pressupost des de la corporació amb un 0,7 per cent del dèficit. I hi ha alternatives i no les estan plantejant, ni des de la mateixa Corporació: per exemple, reduir les retribucions i els complements fora de conveni o els sous dels directius –que realment cobren per damunt de les nostres possibilitats, eh?, aquest anomenat «núvol», que és un 10 per cent de la massa salarial–, o, en qüestió de publicitat, en comptes d'aplicar –o començar a aplicar– el que vostès van aprovar amb el PP de reduir la publicitat a Catalunya Ràdio, o, com volen fer ara, posar els llops a guardar les ovelles i privatitzar la publicitat, doncs, fer mesures reals per incrementar-la...

També hi ha alternatives des del mateix Govern, des de Presidència. Vostès, mentre han retallat un 35 per cent a la corporació els recursos, han mantingut ajudes milionàries als mitjans que són competència directa dels nostres mitjans públics, i han continuat pagant a Abertis per emetre un senyal acústic per la freqüència d'iCat fm o per dos canals del múltiplex de la tele que no usen, i tot plegat sabent, amb plena consciència, que toquen os –model i qualitat–, perquè no es pot fer la mateixa tele i la mateixa ràdio amb la mateixa qualitat i competitivitat amb menys diners. Hi ha retallada i hi haurà minva de la qualitat, i això vol dir minvar la llibertat d'expressió, la d'informació i, per tant, la democràcia.

Una de les primeres víctimes de l'austeritat és la democràcia, ens ho demostra Grècia: sense mitjans públics no hi ha democràcia. Vostès volen que el seu llegat sigui fer entrar els mitjans públics de Catalunya en una espiral destructiva? Fins a quin punt es volen assemblar vostès a Grècia i carregar-se el model que van crear vostès mateixos fa trenta anys, que ha estat d'èxit i que fer-lo entrar en aquesta espiral de reduir qualitat, audiència i ingressos, el pot fer arribar a morir.

La presidenta

Senyora diputada... Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Dit amb tota la cordialitat cap als grecs –òbviament, ja s'ho pot imaginar–, però el nostre model no s'inspira en el del Govern grec, és evident, és claríssim. M'agradaria que per part de vostès no s'inspiressin en Syriza, sabessin buscar a Europa, que en trobarien, d'exemples, diguéssim, molt més reeixits de cap a on podríem enfocar les coses. I, en aquest sentit, inspirar-nos en bones pràctiques, per entendre'ns, tots plegats, no?

Jo el que li vull fer notar –perquè, al final, les coses s'han de situar en el context que correspon, no?– és que és evident que hi ha hagut retallades, és evident que hi ha hagut ajustos, perquè és evident quin és el context, no? Val a dir que el que cobren en aquests moments els directius de la Televisió de Catalunya, igual que els directius del Govern de la Generalitat, és bastant menys del que cobraven quan vostès governaven, i això ho saben perfectament.

No ho sé, si aquesta és la dinàmica i és el que és oportú. El que sí que sé és que, per primera vegada en la història, aquest Govern aquest any ha suprimit els ajuts als mitjans privats. Ho vaig anunciar en aquest Parlament i s'ha fet. I això és una manera de prioritzar, aquesta és una manera de prioritzar clara, no?, que en aquests dos anys darrers s'ha reduït un 96 per cent –un 96 per cent–...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de la Presidència

...els pressupostos en publicitat i campanyes institucionals.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les circumstàncies de la detenció d'un periodista.

Pregunta

al Govern sobre les circumstàncies de la detenció d'un periodista (tram. 310-00099/10)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Ahir vaig oferir al conseller Espadaler fins i tot la possibilitat de posposar la pregunta perquè entenc perfectament que la seva prioritat avui és coordinar les actuacions a la Val d'Aran i al Pallars. Em respondrà el conseller Homs i a ell li dic que el dia 15 de juny el senyor Bertran Cazorla va ser detingut pels Mossos. Ell ha donat una versió dels fets ben diferent de la del Departament d'Interior.

Ha comprovat el Govern en quines circumstàncies va ser detingut i si és cert que va ser agredit per uns mos-

sos? Per què ha declarat el conseller d'Interior que no pensa ni tan sols obrir una investigació interna? Sap si el conseller d'Interior ha vist les gravacions de la comissaria de Ciutat Vella? Les podem veure, els diputats de la Comissió d'Interior?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Efectivament, el Govern ha comprovat els fets, com correspon, des del primer moment en què en va tenir coneixement. I, òbviament, nosaltres i el mateix conseller d'Interior, doncs, ens creiem la versió dels funcionaris de la policia, que pensem que és, a més a més, el que és obligació per part d'un govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jaume Bosch i Mestres

No sempre, conseller. Quan qui denuncia haver patit maltractaments exigeix que les gravacions es facin públiques alguna cosa passa, i Interior té l'obligació d'investigar-ho.

La detenció del senyor Cazorla no va ser en tant que periodista, sinó en tant que ciutadà. Les possibles agressions han transcendit perquè és un reconegut periodista. Ens hauríem assabentat dels fets si la persona maltractada hagués estat un ciutadà anònim? Hi ha sensació d'impunitat en sectors minoritaris dels Mossos d'Esquadra.

L'anterior legislatura, el conseller d'Interior va parlar d'anar al límit de la llei i una mica més, i va eliminar diversos mecanismes de control. Va dir que defensava els Mossos alhora, però, que els retallava el sou i els mitjans de treball. Es van permetre abusos evidents, com la detenció de dos sindicalistes de SEAT després de la vaga del 29 de març, emmanillats dins l'empresa i incomunicats, despulats a la comissaria de Martorell, per una discussió amb un mossos de paisà el dia de la vaga. El jutge ha declarat innocents els sindicalistes. Alguna mesura interna coneguda contra l'abús policial? Cap.

Ara una persona denuncia una pallissa amb bufetades i maltractaments a partir d'una detenció que sembla injustificada i, fins i tot, illegal. El Govern ha d'aclarir-ho. El prestigi dels mossos no es defensa deixant sense investigar conductes inapropiades: es defensa adoptant mesures disciplinàries contra els que, com pot passar en qualsevol col·lectiu, no compleixen correctament les seves obligacions.

La setmana que ve es commemoren els trenta anys de la primera promoció de Mossos. La Policia de la Generalitat va néixer per servir les institucions catalanes i alhora per ser exemplar pel que fa a la defensa dels drets humans.

Pensen actuar? Es comprometen a informar del resultat dels expedients que es puguin obrir? Podrem accedir a les gravacions?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és evident que vostès i nosaltres podem discrepar, igual que amb altres grups d'aquesta cambra, de moltes coses, no?, i que vostès estan en el seu dret –i, de fet, és la seva obligació– de criticar les polítiques que decideix el Govern de la Generalitat en diferents àmbits. Abans, doncs, parlàvem respecte a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i podem discutir de moltes coses, també respecte a com s'orienten les polítiques de seguretat en el nostre país, no?

Però jo li faria notar el següent, amb relació al que ha exposat en aquesta pregunta, no?: primer, els indicadors respecte a com actua la policia en el nostre país són uns indicadors que ens haurien de fer estar, doncs, orgullosos a tots plegats dels nivells de seguretat que tenim, perquè és feina de la policia i és la que fan ells, no la que fa el Govern, que ja s'entén que no es dedica a perseguir, diguem-ne, delinqüents pel carrer, eh?

Segona consideració –i aquesta sí que li faig en forma de prec, a més a més, no?–: no contribueixin a crear una ombra de dubte que el Cos dels Mossos d'Esquadra practiquen maltractaments. Perquè això no és així. Nosaltres tenim, col·lectivament... –hi hem contribuït tots, a més a més, vostès també, hi hem contribuït absolutament tots–, tenim una policia democràtica amb uns nivells de qualitat alts, amb uns professionals abnegats en el servei i en la dedicació, que treballen amb unes condicions que no són les més òptimes, com a conseqüència de les retallades, i els ho agraïm tots plegats, però els ho prego: no contribueixin a crear un clima que els mossos d'esquadra practiquen maltractaments en les comissaries.

I la seva intervenció, senyor Bosch, i li ho dic amb tota la cordialitat, contribueix a aquest clima, i crec que és un error, sincerament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació i les perspectives del Consorci per a la Normalització Lingüística.

Pregunta

al Govern sobre la situació i les perspectives del Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 310-00101/10)

La pregunta la formula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Honorable conseller Mascarell, els consells comarcals de la Noguera i el Pallars Jussà, presidits per consellers de Convergència i Unió i amb els vots d'Esquerra Republicana, han decidit desvincular-se del Consorci per a la Normalització Lingüística, i sembla que ho volen fer la resta de consells comarcals de Lleida.

Això pot suposar la desaparició d'onze serveis de català, un per comarca; per tant, l'inici del desmantellament d'aquest servei en aquest territori, fet que ha provocat alarma especialment en la plantilla i els seus representants, que aprofito per saludar-los, ja que onze treballadors estan en risc de perdre la feina.

Conseller, està a favor o en contra de les iniciatives d'aquests consells comarcals on Convergència i Unió i Esquerra Republicana, excusant-se en les dificultats econòmiques, plantegen desvincular-se del Consorci per a la Normalització Lingüística, prescindir del personal tècnic i deixar desatès aquest territori?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no, estem a favor de la primera part de la resolució d'aquests consells, que és..., indica amb tota claredat que la seva intenció és mantenir-se dintre del Consorci, fent front, evidentment, a les dificultats que ara tenen.

La presidenta

Per pregar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Montserrat Capdevila Tatché

És sorprenent la paràlisi, la manca de credibilitat i la mala gestió del Govern de Convergència i Unió, que, mentre gasten diners en conferències inútils per atiar la confrontació, posen en qüestió la supervivència d'una de les millors eines, en aquest cas, contrastades i reconegudes, per al foment del coneixement i l'ús de la llengua catalana.

Conseller, mentre al carrer hi ha necessitats urgents de formació i integració per mitjà de la llengua, vostès es gasten 67.000 euros a contractar Deloitte per fer un pla director que encara no sabem, després de sis mesos, perquè ha de servir; o es gasten un milió d'euros encarregant a una empresa organitzar els actes del tricentenari. Aquests diners farien possible atendre la demanda d'acolliment lingüístic que no es fa en aquests moments i mantenir la plantilla a les comarques de Lleida, per exemple.

Conseller, respongui amb sinceritat, ens pots explicar com pensa donar resposta als requisits de coneixement de la llengua en aquest territori? Digui'ns, sense ambigüitats, vol prescindir d'aquest ens? Està disposat a

garantir-ne l'estabilitat? Quines actuacions pensa emprendre i de manera immediata per evitar el desmantellament del Consorci per a la Normalització Lingüística i la manca de cobertura en aquest territori?

No ens digui que la culpa és dels ens locals, que no paguen; molts d'ells són deutors justament perquè la Generalitat no els paga i els està ofegant aquest deute de més de 500 milions d'euros que els està deixant sense poder atendre les seves necessitats.

La presidenta

Senyora diputada... Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Senyora diputada, l'any passat, el mes de maig de l'any passat, es va aprovar la necessitat per part d'un consell d'administració de fer aquest informe, i es va aprovar encarregar-ho a una empresa externa. Vostè és membre, és vocal d'aquest consell d'administració. Li ho dic perquè segurament ens ho pot explicar millor vostè que no pas jo. Però vostè és membre d'aquest consell d'administració. I aquest consell d'administració, fent bé la seva feina, doncs, va decidir que calia estudiar quines eren les realitats actuals, les realitats que cal millorar i, a partir d'aquí, doncs, van prendre un conjunt de decisions.

No en tingui cap dubte, el Govern de Catalunya no té cap interès en desmantellar, cap ni un... –i ho manifesta a través dels pressupostos d'enguany–, cap ni un, de desmantellar aquest organisme, que, per altra banda, té ja una bona pila d'anys, té vint-i-cinc anys... (*Veus de fons.*) Ho ha dit vostè, eh? –ho ha dit vostè. Té ja una bona pila d'anys, ha fet molt bé la seva feina i que, com tot, doncs, cal anar millorant, cal anar modernitzant amb el pas de les circumstàncies actuals.

Canvien les coses, és evident. Els ajuntaments tenen dificultats, és evident. És evident que ha canviat el model d'immigració. És evident que això és així. És evident que les noves tecnologies ens donen oportunitats que no teníem. És evident, per tant, que el consorci s'ha d'adaptar als nous temps. I això és el que estem fem, i ho estem fem, jo ho diria, amb el conjunt del Consell d'Administració, amb vostè inclosa, doncs, en la feina.

Senyora Capdevila, assumeixi la responsabilitat: vostè pot ser part de la solució o pot ser un problema... (*veus de fons*), o incentivar el problema, no ho sé. (*Remor de veus.*) No sé exactament per què ho fa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de la funció pública.

Pregunta

al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 310-00102/10)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Collboni, del Grup Parlamentari Socialista.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, en un gest que no l'honora gens, els representants dels treballadors públics de la Mesa de la Funció Pública la van estar esperant, a vostè, la setmana passada quaranta-vuit hores a la seu del Departament de Treball perquè volien dialogar i perquè volien reprendre la negociació sobre les retallades salarials.

Fa quatre mesos vostès van trencar el diàleg i la voluntat negociadora dels sindicats, imposant unilateralment la retallada a la paga extra. Fa quatre mesos que vostès no responen a les demandes d'informació que els fan els representants legals dels treballadors. Fa quatre mesos que vostè ha decidit aplicar la política de «fets consumats» pel que fa a la política retributiva l'any 2013, amb l'inestimable suport parlamentari dels seus socis d'Esquerra Republicana.

Sembla evident que vostès faran com si res, pel que fa a les mesures adoptades per al 2013, amb uns pressupostos pactats amb el Partit Popular i prorrogats amb Esquerra Republicana, sense diàleg, sense voluntat de dialogar, sense voluntat de negociar res.

La pregunta, vicepresidenta, és molt concreta: els treballadors públics dependents de la Generalitat de Catalunya han d'esperar una nova retallada de la paga extra per a l'any 2014?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Sí. Gràcies, presidenta. Senyor diputat, miri, el Govern sempre està present en les meses de negociació. El Govern sempre manté un diàleg. Jo mateixa, aquest matí, m'he vist amb els sindicats abans de venir a aquí, ahir m'hi vaig tornar a veure, i hi he tingut un diàleg constant i fluït constantment. Ara, el que no farà el Govern –i suposo que vostè ho entendreà– és..., i tampoc no ho tolerarà, és..., no prendrà cap decisió sota coacció; per tant, vostè ho pot entendre perfectament.

Nosaltres en la Mesa de Funció Pública vàrem posar sobre la taula una sèrie de mesures de flexibilització i de conciliació de la vida familiar i laboral que s'haurien pogut aprovar i haurien tingut un efecte immediat, i que els sindicats no varen voler aprovar, i, per tant, haurem d'esperar un tràmit normatiu que farà que s'apliquin molt més llarg en el temps.

I també vàrem portar una altra cosa, que vostè també coneix, i és poder exceptuar-ne aquells col·lectius que cobren menys de dues vegades el salari mínim interprofessional.

Aquesta va ser la proposta, i l'acord dels sindicats va ser no voler discutir aquestes mesures. Tot i això, el

Govern de la Generalitat sempre està obert a discutir aquestes i altres mesures.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jaume Collboni Cuadrado

Com era de preveure, vicepresidenta, no m'ha contestat a la pregunta. Jo li he demanat per si vostès mantindran la retallada salarial per al 2014. I la resposta la podem trobar en un document que està penjat al web del Departament d'Economia i Coneixement, Pla econòmic financer i reequilibri de la Generalitat de Catalunya 2012-2014, on es contempla la retallada, de nou, de la paga extra dels funcionaris. La pregunta és si es mantindrà el 2015 i el 2016. Això encara no ho sabem, i vostè, evidentment, no ho aclareix.

Si aquesta previsió del 2014 es mantingués, es fes efectiva, vostè reincidirà a la vulneració del dret a la negociació col·lectiva, del dret a la informació i la consulta que tenen els representants dels treballadors, i la vulneració del principi de legalitat pressupostària que ha d'informar de la seva actuació com a Govern.

Senyora vicepresidenta, els serveis públics ja no suporten més retallades i els salaris públics també formen part d'aquestes retallades. No sabem si això respon al seu model d'Administració pública, aquesta política d'acomiar set mil empleats públics l'any passat o d'anunciar els 312 acomiadaments de la televisió i la ràdio públiques.

Senyora vicepresidenta, vostès tenen marge de manobra. I això ho demostra el fet que vostès van suprimir impostos en plena crisi econòmica, i vostès avui ja anuncien apujades d'impostos de nou.

La meua pregunta, de nou, és: 2014, hi haurà retallada de nou, sí o no? I amb aquestes apujades d'impostos, que avui anuncien...

La presidenta

Senyor diputat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Vostè sap, senyor diputat, que aquestes són mesures temporals, que ens hem vist obligats a prendre, marcades pel context econòmic, per la situació de tresoreria de la Generalitat. Deixi'm que li recordi que si aquell model de finançament –el millor de la història que vostès tant en parlaven, doncs– hagués estat real, segurament no ens veuríem en aquesta situació. Com tampoc no ens veuríem en aquesta situació si el seu Govern no ens hagués deixat el dèficit i els deutes tan importants que han fet. Per tant, vostès aquí hi tenen responsabilitats. I nosaltres el que fem és actuar amb el màxim de rigor,

i jo... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora)* ...que en aquest moment, doncs, no li ho puc garantir.

Estem treballant, primer... *(remor de veus)*, estem treballant..., deixi'm parlar –deixi'm parlar, si us plau! Escolti, estem treballant per tal de millorar, com vostè sap, totes les condicions dels treballadors.

Deixi'm que li digui una cosa: el seu Govern, amb el senyor Zapatero i amb el seu recolzament, varen reduir un 5 per cent. Què consolidava? Aquestes mesures temporals que també està prenent Andalusia, que també està prenent Galícia, que també està prenent Múrcia, i, per tant, no ho subscrigui en un tema d'ideologia, sinó que és un tema de tresoreria i de necessitats del país.

Voluntat de diàleg, tota; enganyar, no; fer, a més a més, populisme amb un tema tan sensible, tampoc.

La presidenta

Senyora consellera...

Pregunta

al Govern sobre l'enfocament interdepartamental de la salut (tram. 310-00104/10)

La pregunta següent és sobre l'enfocament interdepartamental de la salut. La pregunta la formula la il·lustre senyora Begonya Montalban, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Begonya Montalban i Vilas

Gràcies, presidenta. Una de les funcions essencials de la salut pública és la valoració de les necessitats de salut de la població, la qual està influenciada per nombrosos determinants, molts dels quals estan fora del sistema sanitari: prevenció de la malaltia, promoció de la salut, incentivar hàbits de vida saludables; en definitiva, mantenir un bon estat de salut de la població impulsa el desenvolupament i benestar de la societat.

És, doncs, per aquests motius, i tenint com a objectiu millorar la salut de la nostra població, que es requereix de l'acció conjunta de tot el Govern en l'enfocament de les polítiques que es duen a terme en temes de salut, tot establint mecanismes de col·laboració i de cooperació dels diversos departaments i administracions per tal de garantir-ne la coordinació de les accions.

El passat 13 de maig es va posar en marxa la Comissió Interdepartamental de Salut que ha d'elaborar el Pla interdepartamental de salut pública. És el resultat de l'Acord de govern del passat 20 de novembre i compta amb representants de tots els departaments de la Generalitat coordinats pel Departament de Salut a través de la Secretaria de Salut Pública.

De la feina en resultarà l'Informe de salut del Govern amb l'horitzó en els objectius de l'Organització Mundial de la Salut per a l'any 2020.

Tanmateix, el procediment d'elaboració del pla interdepartamental ha de garantir la participació de les institucions i administracions, agents socials i econòmics,

les societats científiques, corporacions professionals i societat civil en general, i ha de desenvolupar iniciatives destinades a afavorir la promoció de la salut.

Coordinat, doncs, amb el Pla de salut de Catalunya ha de ser l'eix de referència en les polítiques i les accions de salut pública.

Honorable conseller, l'aprovació d'aquest pla suposarà un pas endavant en l'abordatge integral que la salut necessita, i, per tant, des del nostre grup parlamentari voldríem conèixer quin és el capteniment pel que fa a aquest enfocament interdepartamental de la salut i si ens podria detallar les previsions del Govern en aquest àmbit.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, nosaltres tenim, a Catalunya, una llei d'enorme importància, a la qual hem de prestar atenció i sobre la qual hem de treballar molt intensament, que és la Llei de salut pública de Catalunya. És evident que en els moments en què estem vivint la prioritat és resoldre els problemes quotidians amb els recursos que tenim i donar la màxima resposta als ciutadans d'aquest país, a l'atenció immediata, però no per això hem de deixar de pensar en la salut com un element col·lectiu i com un element més enllà de la mateixa atenció sanitària. La majoria dels determinants de la salut es troben fora del sistema sanitari, i aquesta és una qüestió sobre la qual vull posar una miqueta èmfasi i alertar, amb aquesta visió, el conjunt de la cambra.

Nosaltres creiem –i el mandat de la Llei de salut pública és molt determinant en això– que hem d'aplicar el concepte de salut en totes les polítiques. Aquest pla interdepartamental, que, hi insisteixo, emana de la Llei de salut pública, persegueix els objectius estratègics de l'OMS de salut per a l'any 2020: major equitat i, sobretot, treballar transversalment des de totes les polítiques del Govern. La majoria, com deia, de determinants de la salut es troben fora del sistema sanitari, i hem de coordinar amb el Pla de salut de Catalunya que el Departament de Salut i la Secretaria de Salut Pública, com a líder, actuïn sobre totes i cada una de les polítiques i avaluin l'efecte en salut que totes les polítiques del Govern tenen.

Permetin-me que els faci alguns exemples del que vull dir i en què consisteix el Pla interdepartamental de salut. Si nosaltres entenem que és important que garantim que l'infant conegui el funcionament del seu cos per fer una vida saludable, perquè hem de garantir un millor nivell educatiu de la població i una disminució del fracàs escolar, tots aquests factors impactaran en la salut i, per tant, les polítiques del Departament d'Ensenyament adreçades en aquest sentit contribuiran a la salut dels ciutadans del nostre país. Si volem

disposar d'aliments saludables i segurs i augmentar la seva producció, això dependrà d'un departament com Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Si nosaltres volem una promoció de la salut a través d'un transport actiu i un urbanisme saludable, volem voreres àmplies, eliminació de barreres, parcs i espais verds, i millora de les condicions d'habitatge, això depèn de les polítiques de Territori i Sostenibilitat. Si volem un accés al treball i una millora de les condicions i de la seguretat laboral, Empresa i Ocupació té un paper fonamental en la salut dels ciutadans d'aquest país. Si volem parlar del suport, de la integració social i familiar, la prevenció de maltractaments, les actuacions contra la pobresa i l'exclusió social, i actuacions en infants, dones i gent gran, que repercutiran sobre la salut, Benestar Social i Família té les polítiques a les seves mans.

La presidenta

Conseller...

El conseller de Salut

Per tant, tots i cada un dels departaments contribueixen decididament... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el suport a les entitats socials de lluita contra la pobresa.

Pregunta

al Govern sobre el suport a les entitats socials de lluita contra la pobresa (tram. 310-00105/10)

Té la paraula, per formular-la, l'illustre senyor Antoni Font, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Antoni Font Renom

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, Catalunya viu ara mateix uns moments molt difícils per causa de la crisi. Des de Convergència i Unió hem dit sempre que la nostra prioritat és lluitar contra l'exclusió social i contra els efectes que la crisi té sobre moltes persones i famílies de casa nostra. És l'hora, sens dubte, de garantir la cohesió social i que totes aquestes persones puguin gaudir d'un mínim de benestar. No descobreixo res i vostè coincidirà amb mi si afirmo que la força moral d'una societat, d'un país, es mesura abans que res per la manera com es tracten les persones més desafavorides. A la Catalunya del segle XXI la dignitat no pot ser un privilegi d'uns quants o de molts, sinó que ha de ser un dret de tothom.

Hi ha situacions enormes de preocupació. Sabem que el Govern fa tot el que pot i més amb els recursos de què disposa. Però, sigui com sigui, avui hi ha persones i famílies sota el llindar de la pobresa i fins i tot en situacions extremes. Des de l'humanisme i des de la justícia social, aquestes han de ser la nostra màxima i més urgent prioritat.

Sortosament, som un país solidari i la societat també compta amb associacions i entitats disposades a treballar a favor dels més febles, les quals, malauradament, també passen avui els seus problemes. Sé, però, que el Govern treballa conjuntament amb aquestes entitats per portar endavant projectes de suport a les persones i famílies en situació de vulnerabilitat, i de ben segur que estem fent tots els esforços possibles.

Honorable consellera, per la importància de tot això i per poder considerar-nos una societat més justa i humanitària, aquest grup voldria saber quines actuacions duu a terme el Govern i quins recursos destina a la lluita contra la pobresa, especialment la infantil, l'exclusió social i per la igualtat d'oportunitat. Així, quin és el suport que dona a les entitats socials que treballen en aquest àmbit?

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament que la lluita contra la pobresa és una de les prioritats d'aquest Govern, continguda dins del pla de govern en vigor. I afrontem aquesta lluita contra la pobresa en les seves diverses formes –pobresa infantil, pobresa derivada de la manca de rendes, de la manca de treball, residencial, energètica, la que té a veure amb la manca d'una xarxa familiar de suport– amb tot un conjunt d'estratègies i d'actuacions concertades i coordinades amb el món local i amb les entitats del tercer sector social, que van des de recursos econòmics adreçats a programes, a convenis, a subvencions, prestacions econòmiques a les persones en situació de vulnerabilitat o pobresa i actuacions directes.

Amb dades d'aquest any 2013, el Govern destina en el seu conjunt més de 480 milions d'euros a la lluita contra la pobresa, l'exclusió social i per la igualtat d'oportunitats. Mencionaré algunes de les accions, sense ànim exhaustiu, més importants: del mateix Departament de Territori i Sostenibilitat, amb tot el que té a veure amb els ajuts a l'habitatge, pagament al lloguer, prestacions econòmiques d'urgència especial; des de departaments com el d'Ensenyament, amb els ajuts a les beques i al transport escolar; o des d'Empresa i Ocupació, amb el suport a les empreses d'inserció; Justícia, amb l'assistència jurídica gratuïta, o Salut, com ha explicat fa un moment el conseller. També des del Departament de Benestar Social i Família contribuïm al finançament dels serveis socials bàsics i especialitzats, com també atenem els ajuts d'urgència social, que es destinen a fer front..., a tantes famílies, com vostè mencionava, que tenen dificultats per accedir als béns de primera necessitat –aliments, subministraments–; també a les entitats, entitats que impulsen programes de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, especialment en l'àmbit de la infància i l'adolescència,

i amb recursos preventius, com per exemple ho són els centres oberts; també amb prestacions econòmiques a les famílies en situació de vulnerabilitat o a persones menors d'edat en situació de risc.

En definitiva, disposem d'una àmplia xarxa coordinada amb diferents estaments i diferents nivells de l'Administració. Però també la reivindicació, la reclamació en aquests moments del Govern de la Generalitat d'un sostre de dèficit més just és precisament també una eina al servei d'aquesta lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la valoració de l'obertura d'un centre d'innovació de la multinacional Menshen a Terrassa.

Pregunta

al Govern sobre la valoració de l'obertura d'un centre d'innovació de la multinacional Menshen a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00106/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller Puig, la lluita contra la crisi és una prioritat essencial d'aquest Govern i del grup parlamentari que li dona el suport. El programa «Invest in Catalonia» potser és una de les eines més rellevants que té el Govern, que té l'executiu, justament per combatre la crisi. La setmana passava vostè mateixa anunciava l'obertura d'un nou centre d'innovació de l'empresa alemanya Menshen a Terrassa, concretament a l'entorn del Centre Tecnològic Leitat. Aquesta empresa, Menshen, es dedica al *packaging*, produeix i distribueix solucions en relació amb aquest tema concret. És un bon exemple d'inversions productives que una empresa alemanya està disposada a fer en el nostre país i ens dona molt la clau de la sortida de la crisi: innovació i internacionalització com dos elements clau, justament, per a la reactivació econòmica.

El president Mas ha posat en valor en diverses ocasions en aquest Ple unes dades fetes públiques per *Financial Times*, en el sentit que l'any passat Catalunya va ser la tercera regió en termes..., la primera regió en termes econòmics, continental, amb més capacitat de captar inversió productiva a Europa, a l'Europa continental. Estem parlant d'una inversió de 3.000 milions de dòlars, en un context de crisi econòmica i en aquest procés de transició nacional; estem parlant de vuit mil llocs de treball. Voldríem saber la valoració que fa el conseller, justament, de l'obertura d'aquesta nova instal·lació, d'aquest nou centre d'innovació, concretament a Terrassa.

Parlàvem d'innovació i internacionalització, però per combatre la crisi econòmica, per donar confiança, hi

ha altres elements. Un dels més rellevants també és el marc català de relacions laborals i la negociació col·lectiva, elements que proporcionin seguretat i confiança jurídica als diversos agents econòmics i socials. Quines són, senyor conseller, les accions concretes del Govern, justament, per generar aquesta confiança i aquesta seguretat jurídica en l'àmbit de les relacions laborals, del marc català de relacions laborals?

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat; efectivament, aquesta ha estat també els darrers dies una bona notícia. Aquesta empresa, Menshen, instal·lada a Molins de Rei des de l'any 96, de matriu familiar però multinacional, amb plantes arreu del món, que està especialitzada en temes i productes i solucions de *packaging*, ha decidit ubicar el seu centre de suport a la innovació, en col·laboració amb un dels centres tecnològics de la xarxa Tecnio, un dels més rellevants, Leitat, en aquest cas al nostre país.

Algú es podria preguntar que..., la pregunta del diputat Rull seria, doncs, per l'orgull que aquest centre s'instal·li a Terrassa. I la veritat és que val la pena que destaquem que aquesta empresa hauria pogut optar per instal·lar aquest centre d'innovació a qualsevol de les seves plantes –a Alemanya, a Rússia, a la Xina, als Estats Units o fins i tot a la Xina i a Rússia, no?– i, en canvi, ha decidit fer-ho a Catalunya. Ha decidit fer-ho a Catalunya perquè aquí ha trobat un entorn propici precisament per a la innovació, per a la internacionalització i pel suport d'un entorn industrial, i també d'innovació i de recerca, molt adient.

Aquestes són les bones notícies, que, en definitiva, acompanyen el que també hem conegut aquesta setmana, i és que una altra gran multinacional de la consultoria, l'empresa Altran, ha publicat el que se'n diu «un indicador», un índex de potencial innovador i tecnològic de tots els països del món, i l'ha fet també, per la seva presència a Catalunya, de la nostra posició. I la posició de Catalunya en potencial innovador i tecnològic també pren rellevància perquè està per sobre la mitjana de la Unió Europea, per sobre de l'Estat espanyol, i es situa en la franja alta dels països intermedis, pràcticament ja a tocar dels països nòrdics i dels països de Centreeuropa més avançats. Crec que això val la pena destacar-ho, conjuntament amb les dades de turisme estranger, d'exportació, de captació d'inversions.

I, finalment, ahir també, senyor diputat, doncs, vàrem aconseguir allò que s'anomena «un bon acord» en el marc de relacions laborals de Catalunya: la concertació. Crec que també el diàleg social i patronal és important, perquè en aquests moments, en què estem fent tots els esforços per preparar-nos per a la sortida de la crisi i per tenir el país ben a punt per tirar enda-

vant amb la propera reactivació i recuperació econòmica, també el diàleg ha permès superar el risc de la conflictivitat laboral que preveia la possible pèrdua de la ultraactivitat dels convenis, i aquest acord, en què es preveu la mediació del Govern o fins i tot, finalment, l'actuació del Tribunal Laboral de Catalunya dictant un laude, permet treballar amb una perspectiva d'acord, de diàleg i de bona concertació.

Innovació, concertació: el país està fent els deures.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el projecte Barcelona World.

Pregunta

al Govern sobre el projecte BCN World (tram. 310-00096/10)

La formula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyor conseller Puig, quina opinió li mereix la notícia apareguda a un mitjà de comunicació de Catalunya –per cert, res sospitosa amb la seua formació política– quan titula: «Els socis xinesos de Barcelona World estan vetats als Estats Units per vincles amb la màfia»?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, em permetrà que li respongui amb més generalitat. La política industrial de Catalunya es fa a Catalunya, en part a Madrid, però no es fa a New Jersey. El Govern de Catalunya està compromès en el desenvolupament de la indústria turística i en general de visitants. És una indústria que és important per si mateixa, que crea molta ocupació de qualsevol tipus, però que també és important per tot el context econòmic. Com us penseu, si no, que omplirem els avions per a les connexions intercontinentals amb l'Àsia, per exemple? Doncs, els haurem d'omplir bàsicament amb visitants que escullen Catalunya com el seu punt d'entrada a Europa. I això ho necessitem no només per a aquest sector, sinó per a tots els sectors econòmics. Avui Catalunya és líder en turisme a Espanya i a Europa, i volem consolidar aquest lideratge.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Segur que el Senyor Puig hauria entrat més en la resposta que no vostè, senyor Mas-Colell. Miri, després del fracàs estrepitos del Govern dels «millors», que va ser incapaç que la indústria turística Eurovegas es quedés a Catalunya, i se'n anés a Madrid..., per paliar aquesta mala gestió del Govern, en les eleccions anticipades autonòmiques últimes –ho torno a dir, pel Govern dels «millors»–, vostès se van comprometre a portar a la Costa Daurada –és a dir, a Tarragona– un complex turístic basat en hotels, botigues, oci i activitats de jocs, com són, en aquest cas, els casinos. Això sí, sense conèixer els nous inversors; tampoc, com era de suposar, l'opinió del responsable de la formació política que els fa de guia i llum. Em refereixo al senyor Junqueras, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que públicament ha manifestat que prohibiria el joc.

El temps passa, i cada cop tenim més notícies del futur complex, com que cada vegada és menys turístic i més comercial.

Ens agradaria saber i conèixer quina és l'opinió del comerç de Catalunya, del model d'aproximació que vostès tant defensen.

També fa pocs dies vam conèixer el que estava més amagat, és a dir, em refereixo als inversors del complex. I, vet aquí, és quan surt la notícia que, amb motiu d'aquesta pregunta, jo li estava fent. Senyor conseller, el nostre grup parlamentari està totalment d'acord amb la inversió de Tarragona World. Però volem assegurar-nos que els diners de la inversió procedeixen de bones pràctiques empresarials; com també que els beneficis de la inversió se destinen a codis de conducta correcta. Senyor conseller, no ens agradaria que Catalunya es pogués convertir en el Macau d'Europa, que no de la Unió Europea.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Li respondré en concret. Una de les tres companyies que fins ara s'ha compromès, que és Melco Crown, és una companyia xinesa –Melco– i australiana –Crown–; és una companyia que cotitza a borsa a Hong Kong i al Nasdaq. Que jo sàpiga, ni el Govern xinès ni el Govern australians són particularment coneguts per ser tolerants amb el crim. I ja els puc assegurar que Catalunya i Espanya, tampoc. En aquests temes, la vigilància sempre serà extrema i l'imperi de la llei l'axioma sobre el qual es construeix tot.

També l'invito..., ja se sap que tots els xinesos semblen iguals (*remor de veus*), però jo l'invito que entri a internet –que entri a internet– i vegi les diferències entre el senyor Stanley Ho i el senyor Larry Ho, que és el que té alguna implicació en aquest projecte.

També li faig constar que..., en fi, deixem-ho en aquest punt. També podríem..., les necessitats de competència en temes d'impostos; competim amb Singapur...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...competim amb Madrid... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La darrera pregunta és sobre el simpòsium «Espanya contra Catalunya: una mirada històrica».

Pregunta

al Govern sobre el simpòsium «Espanya contra Catalunya: una mirada històrica (1714-2014)» (tram. 310-00097/10)

La formula l'illustre senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Com ja s'ha dit, el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, que depèn de Presidència, organitzarà el simpòsium «Espanya contra Catalunya» en el marc de la commemoració del 1714. Amb els títols de les ponències, les seves intencions queden pornogràficament nues: «L'apoteosi de l'espòli, segle XXI», «Tres-cents anys d'espanyolisme a Catalunya» o «Destruir la llengua, destruir la nació». Els catalans patint la crisi més greu de la seva vida i vostès, a la seva: a fomentar l'odi, a fomentar la divisió i la mentida. Queda clar que si aquest Govern no presenta pressupostos és perquè no vol que els catalans sapiguem en què es gasten els diners.

Però els catalans tenim dret a saber; tenim dret a saber el preu de la seva festa separatista, que és tot un espòli subvencionat. De moment, sabem que es poliran 1 milió d'euros a conceptualitzar la seva festa.

Si aquest és el preu de la planificació, la pregunta és: quant ens costarà la commemoració del tricentenari sencera?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si, com diu, i jo no li ho puc pas qüestionar, doncs, patim una de les crisis més importants de les que s'ha patit, entendre que li digui que no deixa de cridar-me l'atenció l'obstinació per escollir les preguntes que formulen al Govern, no?, perquè, a fi de comptes, si els preocupés de debò la crisi posarien l'accent en altres qüestions, no?

El que he explicat respecte a aquest programa, aquest seminari, doncs, és el que ja he comentat en una altra pregunta. Li reitero, també, l'agraïment, doncs, perquè

ens facilitin la possibilitat de donar-ho a conèixer, diguem-ne, amb tanta facilitat, no?

Jo el convidaria que hi pogués participar i potser, a partir d'aquí, més enllà de fer judicis des del prejudici, doncs, potser podria fer judicis des del coneixement.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Miri, el Partit Popular va demanar un ple monogràfic sobre la crisi econòmica i vostès no van voler. Potser el que haurien de fer és un simpòsium per explicar-nos perquè malbaraten els recursos de tots en festes de l'autoodi. Perquè això que fan és autoodi: vostès no suporten que el 80 per cent dels catalans ens sentim també espanyols; no suporten que la societat catalana sigui plural, oberta i pragmàtica. La paradoxa d'aquest Govern és que vol crear estructures d'estat quan té unes estructures mentals provincianes. (*Remor de veus.*) Subvencionen la incultura i deixen morir la cultura catalana. Subvencionen l'odi a Espanya i deixen morir els centres d'art contemporani a Catalunya. No els importa fer mal a Catalunya si això els serveix per fer mal a Espanya.

Miren, el Partido Popular fue el único partido que se opuso a priorizar dinero público para la conmemoración de 1714... (*Persisteix la remor de veus.*) Ciudadanos no se opuso, el Partido Socialista lo apoyó, y de manera entusiasta, diciendo que era necesario crear mitos e imágenes colectivas.

Pero, ¿saben qué?

La presidenta

Un moment, un moment... (*Pausa.*) Ja pot.

Juan Milián Querol

Pero, ¿saben qué? No lo conseguirán –no lo conseguirán–, porque la sociedad catalana está muy por encima de su Gobierno. Los catalanes no estamos para historias manipuladas, que confunden la Guerra de Sucesión con una guerra de secesión. No estamos para salir de España, estamos para salir de la crisis, juntos; para la prosperidad y *per la concòrdia*. Canceleen el simposio del odio y dediquen los recursos a rescatarnos de la crisis.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Ara he entès per què fan aquesta pregunta. Perquè tenen una trifulga vostès amb el Grup de Ciutadans! (*Remor de veus.*) Ara ho he entès! Perquè, jo, la veritat és que, quan vaig veure

les preguntes que feien, pensava: «Vaja, com poden tenir tant interès en un simposi que fan uns historiadors, catedràtics, professors de la universitat?» No els interessa per res, tot això! Vostès tenen aquí una trifulga política; doncs, ja s'acabaran d'aclarir, no?

Jo, de totes maneres, el que aprofitaria, doncs, per fer-li notar..., li demanaria un favor, fins i tot; fins i tot ho situaria així, per aprofitar el torn, perquè ja veig que el jo li pugui contestar no l'interessa, perquè és una cosa que tenen vostès amb Ciudadanos, no?

Però aprofitaré el torn per demanar-li, fer-li un prec. Em va arribar l'altre dia una publicació que prové d'un institut d'estudis, que res té a veure amb el Govern espanyol, ja ho faig notar, però sí que té a veure amb vostès, perquè està dirigit per una persona que és del Partit Popular, eh? –després li'n donaré més dades. I ho dic perquè potser això fa que després vostès llegeixin determinades coses que els portin a una gran confusió. I jo li pregaria que fes arribar als que han promogut aquesta publicació, que és d'aquest mes de maig, d'enguany, doncs, que vaja, que modifiquin..., vaja, no «que modifiquin», que corregeixin coses que per mi són realment molt preocupants, sobretot perquè vostès després fa la sensació que se les poden creure, no?

Diu textualment: «Hay muchas señales acreditativas de que no existió una política franquista de prohibición de la lengua catalana.»

Escolti, si vostès volen ser seriosos, si vostès volen aplicar rigor, facin el favor de plantejar les coses des del rigor i des de la seriositat i no des del simple perjudici i de l'error absolut.

La presidenta

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la baixada d'impostos als casinos i sobre el projecte BCN World (tram. 317-00059/10)

La primera pregunta és sobre la situació política i social, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Senyor president, estem profundament preocupats per l'anunci de la baixada de pantalons del 55 al 10 per cent en els impostos al joc que ha anunciat el Govern. Ens preocupa aquest fet en si mateix, però ens preocupa encara més quan llegim als diaris les vinculacions amb la màfia de certs inversors en el projecte BCN World, que és el que motiva aquesta baixada de pantalons.

També ens preocupa enormement que des del principi fins ara el promotor d'aquest projecte sigui Enrique Bañuelos, artífex d'invents immobiliaris com Astroc, triler entre trilers, que ha hagut de fugir d'aquest país deixant un munt de deutors que encara el busquen perquè retorni els seus deutes.

No li semblen, aquests, elements suficients, antivalors suficients, motius suficients, de suficient dubte, per abandonar el projecte, repensar el projecte i anul·lar-lo, si cal?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, jo li demanaria que, en la mesura que aquest projecte no es coneix encara, perquè no s'ha realitzat –no és un projecte realitzat, és simplement un projecte–, no el carreguem de prejudicis d'entrada.

Només li recordaré una cosa. Quan es va fer Port Aventura, ara fa més de vint anys, de prejudicis n'hi havien els que vostè vulgui. Hi va haver tota mena de discussions, de debats, d'insinuacions, de difamacions, de tot el que vostè vulgui, i resulta que ara Port Aventura és un esplèndida realitat que ja no la discuteix ningú. Però, si vostès agafen les hemeroteques de fa vint-i-pocs anys, allò era gairebé, doncs, una espècie de..., vaja, una espècie d'«adefesi» que es volia fer allà, ple d'especulació i de tot el que vostè vulgui. I avui tothom aplaudeix una realitat que dona feina i que aporta gent, i que dona a la Costa Daurada i al Camp de Tarragona unes possibilitats que, si no, no tindria.

Per tant, escolti'm, parlem-ne, jutgem les coses tal com seran. Nosaltres no tenim cap interès, com vostè comprendrà, a portar màfies a Catalunya. L'única cosa que volem és que hi hagi feina en aquest país. Això és l'únic que volem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. És obvi que ens arroguem el dret d'opinar sobre el projecte abans que estigui ja acabat i construït, perquè, si no, certament, arribaríem tard si després no ens agrada.

Han dit en la defensa d'aquest projecte que cal no perdre terreny en la competència amb Madrid. I nosaltres preguntem des de quan es competeix amb les polítiques econòmiques de Madrid, amb el deute de Madrid o amb la concepció que pugui tenir Madrid sobre què s'ha de fer amb l'economia. I quina és la voluntat, també, de competir amb València, si hi ha voluntat de competir amb l'especulació i amb la totxana valenciana.

Volem demanar-li on queden els valors de l'emprenedoria que tant promouen a les escoles, del treball, de la solidaritat, del respecte al territori, de la sostenibilitat, en la formulació d'un projecte com BCN World, de casinos, de consum de territori.

Volem demanar-li si hi ha alguna vinculació, també, amb el fet que els terrenys on s'ha de construir BCN

World pertanyin a «la Caixa» i «la Caixa» esperi una plusvàlua de 241 milions d'euros.

Abans s'ha citat en aquesta sala el *Financial Times* com a font d'inspiració, de rigor econòmic, i nosaltres volem recordar-li que fa tres anys el *Financial Times* definia l'economia espanyola com a «porcs en el fangar». Nosaltres li preguntem si amb BCN World vénen més porcs al fangar.

El projecte BCN World per la CUP és un atemptat contra el territori, un atemptat contra un mínim d'ètica en l'economia; és la porta oberta a la màfia i a més casos de corrupció política. És una mentida, a més a més, que crearà vint mil llocs de treball; això és aprofitar-se de la misèria de la gent per intentar colar un projecte com aquest. És un insult, a més a més, pel nom i pel contingut del projecte, a la dignitat del Camp de Tarragona. És apostar per l'economia de la ruleta, del casino i del Dragon Khan especulatiu, el mateix, però multiplicat per deu, que ens ha dut a la crisi, al deute...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...i a l'atur.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Jo li deia que quan s'hagi de parlar del projecte definitivament..., és perquè el projecte ha de ser definitiu. En aquest moment hi ha un preprojecte, se n'està parlant, se n'està parlant amb inversors, però encara no se sap amb tota exactitud el que es farà; amb tota exactitud, encara no se sap.

La pregunta, senyor Arrufat, és: nosaltres volem ser algú en el món del turisme aquests propers anys, sí o no? Si volem ser-ho, haurem de fer coses diferents, perquè les coses en el món estan canviant. I quan molta gent competeix pels mateixos projectes en el món, nosaltres podem prendre dues decisions: o hi som o no hi som. Podem no ser-hi? Podem no ser-hi, és una tria que podem fer. Ara, calculem també les conseqüències de no ser-hi, en aquest tipus de projectes, calculem-ne les conseqüències.

Perquè, és clar, si vostè es pensa que les conseqüències són zero, no és veritat. Les conseqüències de no estar avui liderant el turisme com nosaltres podem liderar, a diferència d'altres que no ho poden fer, i el turisme té moltes vessants diferents, les conseqüències són que, en un sector de gran oportunitat de creació de feina per a moltíssima gent, nosaltres quedarem superats per altres circumstàncies, simplement per la por d'abordar determinats projectes que evidentment que tenen coses a parlar, i parlarem de totes elles, però el que no podem fer és tancar els ulls a una realitat social que està plena d'atur. Necessitem donar...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...expectatives a la gent.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva compareixença davant el Parlament per a informar sobre el cas de presumpta corrupció que afecta Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00057/10)

I la formula l'illustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president..., el viernes pasado conocimos, señor Mas, lo que la fiscalía ha calificado de «pacto criminal». Decía usted en la respuesta anterior que no queremos mafias en Cataluña. Lamentablemente, ya las tenemos. En Cataluña hay mafias, lo hemos visto en Lloret; de hecho, hay imputados en esta cámara por la mafia rusa, como trabajaba presuntamente con el Ayuntamiento de Lloret. Hay, según la fiscalía, pactos criminales con constructoras y gobiernos que se dedican a expoliar los recursos públicos de Cataluña. Y por todo ello, señor Mas, le quiero no solo preguntar, sino ofrecer la posibilidad... Sabe usted que hemos planteado des de Ciutadans una solicitud de comparecencia del presidente para que explique políticamente las implicaciones o no de los gobiernos a los que usted ha pertenecido, de su partido político, el que preside, en la cámara, que es lo que toca democráticamente.

Le planteo, señor Mas: ¿va a venir usted a comparecer al Parlamento de Cataluña tal y como pide este grupo, y si se suman otros grupos parlamentarios? ¿Lo va a hacer voluntariamente? A nosotros, el método nos da igual. Lo que queremos es que usted, por respeto a los ciudadanos de Cataluña, por respeto a esta cámara, por respeto a la transparencia de la información y a la responsabilidad política, dé explicaciones de la gravedad o, en todo caso, de un texto que tiene la gravedad de lo que la fiscalía afirma sobre sus gobiernos, su partido político. Y le recuerdo que usted ha formado parte de estos gobiernos. Le pregunto abiertamente: ¿va a venir al Parlamento a comparecer? Si así lo hace, nosotros lo celebraremos y ejercitaremos nuestra función de oposición, porque parte también de oposición es controlar lo que hace un gobierno o las explicaciones que no da.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, d'explicacions jo, sempre que se m'ha demanat per aquest tema, n'he donat. Sempre. I aquí. Cada vegada que vostès m'han preguntat, jo els he donat explicacions.

Quines són aquestes explicacions? Que allò que s'afirma, segons el que se'ns diu a nosaltres per part dels responsables de les finances de Convergència Democràtica de Catalunya, no és cert. Ho torno a dir: allò que s'afirma, fins i tot per part de la fiscalia, no és cert.

Aquesta explicació l'he donada moltíssimes vegades, i vostès la tornen a demanar; però no digui que no s'han donat explicacions. El que passa, que són tan curtes com això, perquè no hi ha res més que això: allò que es diu no és veritat, segons se m'afirma per part de la gent que portava aquesta responsabilitat dintre de Convergència. I jo me'ls creia aleshores i me'ls crec ara. I aquestes són les explicacions.

Dit això, si vostès consideren que jo n'he de donar més, jo no hi tinc cap inconvenient. No podré anar gaire més enllà de tot això, però si vostès consideren que jo n'he de donar més i que he d'anar, doncs, a un òrgan especial del Parlament perquè puguem fer un debat sobre això, que no portarà gaire més llum del que els estic dient, però si volen que sigui així, jo no hi tinc cap inconvenient. Ja els ho dic: jo hi compareixeré, si vostès ho volen. Posem-nos d'acord en el dia, d'aquí que s'acabi aquest període de sessions; no hi tinc cap inconvenient. Sempre he donat la cara per això, sempre l'he donada.

Però no pretenguin que doni explicacions que jo no podré donar, perquè resulta que allò que vostès volen sentir no ha existit, segons les nostres informacions. I ens quedarem aquí. Farem el que vostès vulguin..., jo ja els ho dic: no tinc cap inconvenient a comparèixer una vegada més, a donar explicacions una vegada més, ho faig cada vegada que se'm demana per part de vostès i per part dels mitjans de comunicació. No podrem anar gaire més enllà.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Señor Mas, yo le agradezco su voluntad de dar por primera vez –por primera vez– explicaciones en sede parlamentaria, al margen lógicamente de dos minutos de una pregunta parlamentaria. Usted dice que usted se cree a los responsables de finanzas y los gobiernos de Convergència. Hay un problema, que es que la fiscalía no se lo cree. Queremos saber quién es la equis. Muchos catalanes tampoco nos creemos que aquí no haya habido nada. Y, por tanto, yo creo que merecen una explicación, el pueblo de Cataluña, los ciudadanos de Cataluña y esta cámara y los grupos, y un debate sobre ello.

Hablaba usted de «órgano especial». Yo creo que no hay que crear ningún órgano especial. Esta cámara, este Parlamento democrático, autonómico, es perfec-

tamente, como en otras ocasiones, un lugar perfecto para que usted comparezca, tengamos un debate, podamos hacer preguntas y llegar a conclusiones.

Yo le digo una cosa con sinceridad, señor Mas: a mí me gustaría, personalmente, creer lo que usted dice, porque significaría que el Gobierno de Cataluña no ha expoliado ni ha participado de un pacto criminal para expoliar a los ciudadanos de Cataluña. Pero, créame, hay muchas dudas, la fiscalía afirma cosas muy graves, y yo creo que, señor Mas, lo mejor que podemos hacer es ponernos de acuerdo por lo menos en el día y hora y que venga usted en sede parlamentaria a comparecer.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, senyora presidenta. Ja li he dit, senyor Rivera, que no hi tenia cap inconvenient. Posem-nos d'acord amb el dia, amb l'hora –d'aquí a finals de juliol, m'imagino, que és quan s'acaba el període de sessions–, i jo compareixeré. Però recordi que jo vaig demanar compareixer dos o tres anys enrere (*veus de fons*) –sí, senyor Rivera, expliquem les coses tal com són–, i aleshores se'm va negar. Jo estava a l'oposició, però se'ns va negar. Expliqui'm per què se'ns va negar allò, preguntí-ho a uns altres. Jo vaig fer això. I ara ho tornaré a fer, si vostès volen.

Però a partir d'aquí també deixi'm dir-li una cosa: la paraula de la fiscalia no és paraula de Déu, eh?; a veure si ens entenem. (*Remor de veus.*) Perquè la fiscalia, d'errors, n'ha comès moltes vegades. I aquesta vegada no sabem si serà un error o no –jo estic convençut que serà un error, pel que se'm diu. Però atenció, perquè, miri, ara, en aquest moment, hi ha altres processos judicials a Espanya on la fiscalia demana que determinada gent que està a la presó en surti.

La presidenta

Senyor president...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el cas de presumpta corrupció que afecta Convergència Democràtica de Catalunya, la intenció de posar-lo en mans de l'Oficina Antifrau, els sobre costos generats i les persones implicades (tram. 317-00060/10)

La pregunta següent és sobre la situació política. I la formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies. I bon dia, senyor president. Avui, malauradament, li podríem preguntar en aquesta sessió de control per tots aquells aspectes que evidencien el ca-

os de govern en què vostè i la seva gestió han situat Catalunya: li podríem preguntar sobre el projecte de Barcelona World i la rebaixa d'impostos als casinos, la destrossa sanitària, la tancada dels estudiants i personal de l'Escola Superior de Música, sobre el nyap que evidencia irregularitats en la privatització de l'ATLL o sobre la tancada dels funcionaris. Mentre milions de catalans i catalanes reclamen respostes a les seves necessitats, vostè s'installa en un desgovern que pot fer fracassar tots els reptes que tenim com a país.

Però ara hi ha un informe de fiscalia que posa en dubte la gestió del seu partit en el Govern de Catalunya. Des d'Iniciativa i Esquerra Unida, senyor president, ens agradaria, primer, la confirmació que no sortiran més trames corruptes que posin en evidència com s'ha gestionat l'obra pública en aquest país.

I li voldríem formular tres preguntes. Li vam demanar ahir que posi en mans de l'Oficina Antifrau la defensa dels interessos de Catalunya, perquè el seu Govern no pot ser art i part en aquest afer. Segona, volem saber, senyor Mas, si el seu Govern encarregarà una auditoria externa per establir els sobre costos d'aquesta praxi corrupta que ve avalada, sembla, per un informe de fiscalia. I tercera, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, volem conèixer qui són els corruptes i qui són els corruptors en aquest afer.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, senyora presidenta. Senyor Mena, algunes d'aquestes preguntes les haurien de respondre vostès mateixos. Hi va haver sobre costos en les adjudicacions d'aquelles èpoques? –parlem de fa més de deu anys. Vostès van fer una auditoria quan van arribar al Govern, vostès van fer una auditoria; per tant, ho deuen saber, si hi va haver sobre costos o no.

Fixin-se en un altre detall, que no és detall, que deu ser una cosa bastant important: ningú ha posat en qüestió, ni tampoc des de la fiscalia, que les adjudicacions que es van fer en aquell moment d'obra pública, d'infraestructures, estiguessin mal fetes. Per tant, si tanta conivència hi havia, devia ser perquè les adjudicacions estaven mal fetes. Ningú ho ha posat en dubte. I vostès van fer una auditoria! I s'hi van passar un any, fent l'auditoria!; va ser el primer tripartit. I la van fer pública! Per tant, hi va haver tot això que vostè diu? Doncs, escoltin, vagin a la seva auditoria; ho miren allà, i ens ho expliquen vostès a nosaltres, perquè en aquell moment la seva opinió va ser diferent.

I segona cosa: qui ha de portar la defensa jurídica de la Generalitat? Doncs, la Generalitat de Catalunya, els seus advocats. O és que quan vostès governaven a la Generalitat –i s'hi van passar set anys– i hi va haver un problema molt important amb un hotel del Palau de la Música, que afectava l'Ajuntament de Barcelona, on vostès governaven, van dir que la Generalitat no hi havia d'intervenir, simplement perquè Iniciativa

estava a l'ajuntament i estava també a la Generalitat, i aleshores dirigia les institucions? Quan vostès hi eren, era neutre; quan hi són els altres, és pecat. A veure si ens aclaram.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Sí. Vostè sap, senyor president, que la primera decisió política del Govern va ser retirar l'acusació als imputats de Convergència. Però sap què passa, senyor president? Que des del nostre grup tenim la sensació que aquesta legislatura no avança, que estem en un constant *déjà-vu*. Vam començar-la amb el cas Palau a l'epicentre de la política catalana, i encara continuen els mateixos dubtes, i vostè continua sense donar explicacions. Vostè mateix, a interpellació d'aquest grup, es va autoanomenar responsable de la lluita contra la corrupció al seu Govern. I què ha fet en aquests sis mesos? Doncs, no ha fet res.

No estem en la mateixa situació, estem més enllà encara. Avui hem esmorzat també amb un episodi..., coneixent com el director de CatSalut fa immorals, i possiblement ilegals, malabarismes entre la sanitat pública i la privada, les quals, per cert, avui el conseller Boi Ruiz..., també hauria de demanar explicacions.

Tenim la sensació, senyor president, que això no és un tema puntual, sinó estructural del seu Govern. Avui és un govern...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Mena Arca

Vostè volia ser un govern amic dels negocis, i va... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Bé. Vostè diu que nosaltres no hem fet res en el tema de la transparència i de les irregularitats aquests darrers mesos. Doncs, no és cert, hem fet un munt de coses, i d'aquí a poques setmanes vostè en veurà una. Ens hem passat moltes setmanes treballant en el que ha de ser el portal de la transparència de la Generalitat, i vostè en veurà el resultat. I serà un dels millors, probablement, del conjunt de les administracions públiques que vostè coneix. Ara, és clar, aquesta no és una feina que es va proclamant cada dia als quatre vents. És una feina que es fa, que són moltes hores, que implica molta gent, que jo vaig assumir un compromís molt clar en aquest sentit i que veurà la llum d'aquí a poques setmanes.

Per tant, sí que n'hem fet, de feina. El que passa, que no tota la feina que es fa és la que surt en els mitjans de comunicació, que és el que vostès deuen seguir per saber la feina que fa el Govern; i resulta que en fa molta més que no pas la que apareix públicament. Perquè n'hi ha alguna que mentre es fa no es pot publicitar, però de feina en aquest sentit se n'està fent molta, no?

Per tant, més enllà d'acusacions genèriques, que ja hi estem acostumats, de feina se'n fa i el compromís és total.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el presumpte finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya segons un informe de la fiscalia (tram. 317-00058/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, vostè, com a president de la Generalitat i president de Convergència Democràtica, com valora i quina responsabilitat creu que es deriva del fet que el fiscal anticorrupció hagi dit en un aute que el seu partit s'ha pogut finançar de manera irregular amb més de 6,6 milions d'euros.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Veuen com d'explicacions en dono contínuament? Després diuen que no. I no paro de donar-ne, quan vas sumant totes les explicacions.

Miri, això que es diu..., li torno a repetir el mateix; ho he dit moltíssimes vegades, ho torno a repetir una vegada més, per enèsima vegada, i ho seguiré repetint cada vegada que toqui, també quan comparegui una altra vegada en aquest Parlament, amb un altre format. El que els dic és que els responsables de finances de Convergència Democràtica de Catalunya d'aquesta època sempre m'han dit, i jo me'ls he cregut, que això que ara diu el fiscal *no* és cert. Punt i final.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president, vostè, d'ençà de les eleccions anticipades, ca-

da dia que passa té un problema més; un problema en què el seu soci de govern li diu que no li abaixarà determinats impostos i que no li aprovarà pressupostos. Vostè està improvisant contínuament, i l'únic que va en aquesta legislatura és el seu full de ruta per la sobirania.

Senyor president, nosaltres creiem que el que ha succeït amb l'aute del fiscal és molt greu. Vostè diu que no en sap res. Vostè ara té un altre problema més, i no es diu el 3 per cent, es diu el 4 per cent. Miri, el fiscal, perquè se li autoritzi la qualificació dels fets, ha de tenir l'autorització. I, per tant, els fets que diu en l'aute són indicis que s'utilitzaran com a prova en un procediment.

Però, a més, li vull dir, senyor president: com pot ser que el fiscal coincideixi amb el mateix que va dir la Comissió d'Investigació del cas Palau al Parlament de Catalunya? Se'n recorda, senyor president? Tampoc en sap res? La comissió d'investigació del Parlament de Catalunya va concloure en les seves conclusions que a Catalunya hi havien comissions irregulars per un 4 per cent; que el 2 i mig per cent anava a Convergència Democràtica a través de la fundació CatDem, i també a pagar proveïdors directes de Convergència Democràtica. Tampoc en sap res, d'això, senyor president? La resta anava per al senyor Millet i per al senyor Montull. A més, senyor president, el jutge li diu –hi ha una informació– que avalarà l'informe de la fiscalia.

Senyor president, jo crec que això és gravíssim. La corrupció desprestigia tots els partits polítics i la democràcia, i tots hem de fer un exercici de transparència. Per tant, li demano, senyor president, no solament.... (*Remor de veus.*) Sí, sí... (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Un moment... –un moment.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Ja sé que a vostès...

La presidenta

Un moment... –un moment. (*Persisteix la remor de veus.*) Un moment, senyora diputada, esperi.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Ja sé que a vostès només els interessa parlar dels casos de corrupció que afecten el Partit Popular. Quan correspon a vostès... (*Forta remor de veus.*) Sí, sí..., si em permeten, quan correspon a vostès es tracta de conspiracions, es tracta de guerra bruta, es tracta d'anar contra el procés independentista. Vostè es veu que de possibles casos de corrupció no en tenen, tot està avalat per la senyera i pel país. Doncs, jo li dic una cosa, senyor president, el Partit Popular demanarà la seva compareixença urgent, i espero que Esquerra Republicana no li tapi les vergonyes; però també demanarem que, a més, es faci una comissió d'investigació per analitzar com s'han produït les adjudicacions de les empreses, perquè no es va poder analitzar en la comissió

d'investigació. Hem de saber com anaven aquestes comissions a totes les empreses i com es van fer.

I, a més, una altra cosa: vostè era secretari general de Convergència Democràtica quan això succeïa, conseller en cap i conseller d'Economia, si no m'equivoico; el conseller de Justícia era gerent també de Convergència Democràtica, i el conseller Puig era també...

La presidenta

Senyora diputada... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta... Senyora Sánchez-Camacho, jo li recordo que de comissió d'investigació per aquest tema en el Parlament de Catalunya ja n'hi va haver una. *(Veus de fons.)* Sí, senyora. I hi van comparèixer un munt de gent que eren responsables, dirigents polítics de Convergència Democràtica de Catalunya, o això no és veritat? Hi va comparèixer el senyor Felip Puig, hi va comparèixer el senyor Pere Macias, hi van comparèixer els responsables de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya i hi va comparèixer el senyor Osàcar, que era el responsable de finances d'aquella època; tots van venir aquí i tots van donar la cara, tots van donar les explicacions. I, a partir d'aquí, hi ha un procés judicial que continua, com tots els processos judicials.

I vostè no dóna cap importància a aquest procés judicial? No ens hem d'esperar? Perquè, evidentment, aquí només hi pot haver acusació, però no hi pot haver defensa. Ara estem en un món, que és el que deu defensar el Partit Popular, on es pot acusar i la gent no es pot defensar, és a dir, el Far West.

Els processos judicials, senyora Sánchez-Camacho –i vostè ho sap molt bé–, són perquè la gent es pugui defensar, i el mateix valor que pot tenir un informe de la fiscalia el pot tenir un informe de la defensa, exactament, que per això estem en un estat de dret.

I una última cosa que també li volia comentar, només li demano una cosa: això que fem aquí de donar explicacions contínuament sobre aquests casos, per què no ho fa, el Govern del seu partit? Això de comparèixer en el Parlament cada vegada que es demana, donar explicacions en el Ple, o fins i tot en comissió o on sigui, per què no ho fan, vostès, que estan esquitxats per tota mena de casos de corrupció –tota mena de casos de corrupció? No paren –no paren–, és com una pluja de casos de corrupció que cau sobre el Partit Popular gairebé cada setmana; cada setmana en sabrem alguna altra cosa més.

Ara bé, vostès, a diferència del que passa aquí, no donen la cara ni donen explicacions. Potser que vostè aquests discursos els faci a Madrid i convenci els seus.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Bé...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acord del conseller de Territori i Sostenibilitat amb Renfe i sobre la filosofia de cercar l'acord amb el Govern de l'Estat en lloc de la confrontació (tram. 317-00061/10)

Té la paraula, per preguntar sobre la situació política, l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, entenc que vostè s'ha compromès a comparèixer davant del Parlament de Catalunya per donar explicacions sobre un cas que evidentment ens preocupa a tots. Sempre diem que hi ha una gran crisi de credibilitat, una gran crisi del sistema democràtic, tal com avui el tenim, i és molt important que cap ciutadà de Catalunya pugui sospitar que tenim un president que ha arribat a la presidència de la Generalitat gràcies a les aportacions a comissions il·legals en la seva campanya electoral.

Però jo li voldria comentar una altra qüestió. Ahir, com vostè sap, vaig estar a Sevilla reunit amb el president Griñán, el president d'Andalusia, i en l'avió d'anada vaig veure la notícia, feliç notícia, que el conseller Vila havia arribat a un acord amb la ministra de Foment sobre Rodalies a Catalunya. Aquest és el camí: l'acord és el camí.

I li voldria preguntar, senyor president, si vostè també vol prendre l'exemple dels seus consellers i d'avançar cap a l'acord i no cap a la confrontació.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ja li he dit que efectivament compareixeré i ja ho vaig intentar una altra vegada. També els demano una cosa: quan comparegui en aquest àmbit parlamentari preguntin-me per l'Ajuntament de Barcelona i pel tema de l'hotel. Perquè aquí hi va haver un perjudici públic de més de 5 milions d'euros que resulta que és una pèrdua patrimonial per part de la Generalitat de Catalunya. I això està..., està també en alguna causa judicial. Per tant, jo els demano que em preguntin per tot, aleshores, no? I jo intentaré contestar-los per a tot el que jo, en aquell moment, sàpiga i el que realment, doncs, estigui a la meua mà, no?

I, segona cosa, vostè ara em fa referència a aquesta trobada que vostè va fer amb el senyor Griñán. Ho celebri. Tingui present que quan els consellers arriben a acords amb els ministres, jo n'estic no només al corrent, sinó que hi estic d'acord. Per tant, no és que hagi de seguir cap exemple, és que abans d'arribar a aquests

acords el conseller Vila em truca i em demana si realment el Govern ho assumeix o no, i, en aquest cas, efectivament ho assumeix, perquè del que tenim ganes és de desbloquejar coses –coses concretes–, i Rodalies és una de les coses concretes que volíem desbloquejar, que no serà, doncs, tot el que preteníem, però pot significar una millora per a un servei que està realment deteriorat.

I, tercera, no m'agafi aquest exemple com l'exemple per a tota la resta, perquè aleshores vostè posa el Govern de la Generalitat en una situació de manca de diàleg, i vostè sap perfectament que la situació de manca de diàleg ve en gran part de la majoria absoluta del Partit Popular.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Sí... Senyor Mas, senyor president, en el tema del Partit Popular estem absolutament d'acord: és difícil dialogar amb el Partit Popular i amb aquest Govern del Partit Popular. Però, en tot cas, jo vaig preguntar al president d'Andalusia, el senyor Griñán, si s'havien vist vostès alguna vegada, i resulta que no s'han vist cap vegada. I segurament vostè hauria de governar, hauria d'arremangar-se, hauria de veure's amb altres presidents de comunitats autònomes, hauria de veure's amb altres presidents de regions d'Europa per intentar negociar la flexibilització del dèficit, per intentar negociar acords no només amb els governs, sinó també acords amb entitats a Catalunya, amb entitats econòmiques, socials, amb entitats del tercer sector, que tenen greus problemes.

Perquè, senyor president, governar no és només cada quinze dies aquest exercici d'esgrima parlamentari; governar no és fer discursos; governar és arremangar-se i treballar, i intentar arribar a acords. El senyor Roca i Junyent, en un diàleg que va tenir amb el senyor Felipe González en un mitjà de comunicació, va dir que «el pacte és la gran virtut dels que tenen coratge».

Senyor president, jo li demano que tingui coratge, que tingui coratge per tirar endavant el país, que tregui el país d'aquesta inactivitat, inacció del seu Govern. Aquí veiem una realitat que no és la realitat que nosaltres estem veiem en tots els territoris de Catalunya. Aquí en aquestes sessions el seu Govern diu que tot va molt bé, que sortim de la crisi. I el que nosaltres ens trobem, parlant amb les entitats, parlant amb les associacions, parlant amb la realitat territorial de Catalunya, és que és tot el contrari: que la crisi cada vegada està pitjor, i que aquest Govern no actua per treure el país de la crisi.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, no digui que diem allò que no diem: nosaltres en cap moment hem dit que estem sortint de la crisi. No ho hem dit. Assenyallem allò que hauria d'assenyalar tothom: les coses positives que passen a Catalunya que ens poden permetre d'estar en millors condicions per sortir de la crisi, que és molt diferent. No fem amb això, doncs, determinats discursos, perquè no ajuden absolutament en res en el que ha de ser la cohesió del país, que en aquest moment és molt necessària.

I, segon, vostè diu: «Tinguem coratge.» Per convèncer els altres, no? Escolti'm, si el coratge el tenim tot! El que ens fa falta en aquest moment és força política, i a vostè també. Perquè vostè ha defensat, ara fa poc, fa quatre dies, que s'hauria d'eliminar el concert econòmic basc i el navarrès. Ha parlat amb els seus..., deu haver tingut coratge per plantejar això! I què li han dit, els seus? Que «ni parlar-ne!» Vol dir que de coratge en tenim tots plegats, però les respostes són les que són.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva compareixença davant el Parlament per a informar sobre el cas de presumpta corrupció que afecta Convergència Democràtica de Catalunya (tram. 317-00062/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, senyors diputats, Esquerra Republicana està convençuda que la immensa majoria dels jutges i dels fiscals fan molt bé la seva feina, i que sovint la fan molt bé, malgrat les insuficiències dels recursos tècnics i humans als quals han de fer front. Esquerra Republicana també està convençuda, al marge d'això, que és evident que a l'Estat espanyol les fronteres entre el poder executiu i el poder judicial a vegades no estan gens ben definides, de tal manera que algun alt representant d'un govern –en aquest cas, socialista– va dir amb orgull que *en España, Montesquieu ha muerto*.

Esquerra Republicana també està convençuda que la Fiscalia és un òrgan jeràrquic i un òrgan centralitzat, i que, segons l'opinió dels mateixos fiscals o de molts d'ells, la relació amb el Ministeri de Justícia és francament millorable. També és objectiu –i, per tant, no ens cal convèncer per part d'Esquerra Republicana sinó tan sols les dades objectives– que el Tribunal d'Estrasburg ha sentenciat reiteradament en contra d'actuacions judicials fetes a l'Estat espanyol.

Tenint en compte totes aquestes consideracions, i convençuts, també, com ho estem, que en contextos com l'actual, i sempre en general, és molt convenient cultivar la confiança entre les institucions i els ciutadans; i convençuts com estem, també, que alguns dels partits polítics presents en aquesta cambra que fan més soroll són els mateixos que tenen més coses de les quals amagar-se –i, de fet, se n'amaguen cada dia en els múltiples casos de corrupció que els afecten–, estem convençuts que el Govern que vostè presideix i vostè mateix és el primer interessat a comparèixer, entenem que això és el que avui ens diu en aquesta cambra, i, per tant, l'animem a aquesta compareixença, convençuts com estem que qualsevol explicació que hi hagi sobre els fets dels quals en aquests moments se'n parla i que es deriven d'una informació que ve de la Fiscalia, qualsevol de les informacions serà molt millor que les sospites que alguns volen semblar amb més o menys justificació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, jo reitero el que he dit contínuament, i no és nou –no és nou–: que si s'han de donar explicacions, les donarem. També adverteixo –i ho faig amb tota la cordialitat possible, però no vull enganyar ningú– que aquestes explicacions podran anar fins on podran anar. Jo no em puc inventar una història diferent per complaure determinada gent del Parlament, no puc. Hi han uns fets, són els que són; la Fiscalia hi actua; hi ha un judici que encara no està en marxa del tot; hem de veure si es posarà definitivament en marxa, esperem que sí. Som, Convergència, els primers interessats que sigui d'aquesta manera. Suposo que ens podrem defensar, ho suposo. Suposo que en un estat de dret la defensa té tant valor com l'acusació, ho suposo, perquè això no sigui una altra cosa... (*Veus de fons.*) I m'imagino, doncs, que, d'aquí, dels grups del Parlament n'hi deu haver alguns que voldran conèixer la veritat i potser n'hi deu haver alguns que el que voldran és muntar un espectacle; ja ho veurem i ja ens ho trobarem.

Jo, hi insisteixo, a diferència d'altres, cap inconvenient a donar aquestes explicacions, advertint que aquestes explicacions poden anar fins a on poden anar. Fixi's en un detall que no es té gens en compte, no? Fa gairebé quatre anys que aquest procés judicial està en marxa –gairebé quatre anys. Hi ha un jutge d'instrucció, que és el que fa la feina d'instruir la causa, i escolta les parts, i cita a declarar determinada gent com a testimonis o com a imputats.

Jo, al Parlament, hi vinc a donar la cara cada vegada que faci falta, però..., a mi se m'ha cridat com a testimoni en aquest judici? No. Jo hauré de venir al Parlament a donar explicacions i les donaré, però el jutge no ha considerat que jo hi havia d'anar ni tan sols a de-

clarar, a hores d'ara. I com jo molts altres dirigents de Convergència Democràtica de Catalunya, que no han sigut citats ni com a testimonis, i encara menys com a imputats. I l'única persona que hi ha anat és la responsable de finances del partit, que tenia tota la responsabilitat de la gestió de les finances. Ha vingut aquí, al Parlament; ha donat la cara; ha donat explicacions; ha contestat preguntes i ha anat a declarar, i, en aquest cas, com a imputat.

Per tant, ho farem, però posem les coses al seu lloc en el moment en què estem.

La presidenta

Senyor Junqueras...

Oriol Junqueras i Vies

Senzillament, recordar que l'actitud responsable que tingui el president del Govern en aquesta matèria servirà per posar en evidència l'actitud que segur que no tenen aquells que, esquitxats per casos de corrupció, doncs, no donen la cara. I em sembla que això és una obvietat.

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

Bé, gràcies. Ho farem d'aquesta manera, només vull recordar això: que cada vegada que se'ns han demanat explicacions en aquest Parlament s'han donat, i ara ho tornarem a fer.

La presidenta

La darrera pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Pla de govern 2013-2016 (tram. 317-00063/10)

...la formula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'Il·lustre senyor Jordi Turull, sobre els darrers esdeveniments polítics.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Si em permet, dues prèvies: primer, no podríem començar en aquesta sessió el dia d'avui des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sense manifestar tot el nostre suport, la nostra solidaritat i el nostre escalf a tota la gent de l'Aran, el Pallars i l'Alta Ribagorça, i el reconeixement, també, a totes aquelles persones que des d'ahir estan al peu del canó per intentar normalitzar la situació, el suport que hem fet arribar a través del nostre diputat i alcalde de Vielha, Àlex Moga, que avui és absent per motius obvis.

En segon lloc, una altra prèvia, i és una ordre, evidentment, radicalment diferent, no? Un cop més hem vist com en aquesta cambra hi ha una sèrie de grups que el

que fan és ostentació que la presumpció d'innocència ha saltat pels aires, i que aquí es vol que aquest Parlament passi i evolucioni de l'estat de dret a l'estat de tirar pel dret. I nosaltres aquí no hi jugarem –nosaltres aquí no hi jugarem–, perquè aquí la darrera cosa que importa són les explicacions –la darrera cosa que importa són les explicacions. Se'ls veu d'una hora lluny que aquí el que es vol és el desgast d'una força política i el desgast, en aquest cas concret, del president. I no ens estranya per part d'alguns que no es respecti la presumpció d'innocència ni altres valors de l'estat de dret, perquè la seva trajectòria a la defensa i a la convicció dels valors democràtics, doncs, ha anat prenent cos amb el pas del temps, però sempre tornen als orígens i el respecte és absolutament zero. Nosaltres valorem el fet que el president sempre hagi volgut donar les explicacions; també ho va fer el secretari general de Convergència Democràtica ara no fa massa, i en cada moment processal aquí es voldrà que es donin explicacions.

Dit això, nosaltres, president, li volíem preguntar en aquesta sessió de control pel Pla de govern que es va aprovar la setmana passada en el Consell Executiu, un pla de govern on es determinen i es detallen objectius, mesures, doncs, a impulsar per assolir aquests mateixos objectius. Nosaltres entenem que és el full de ruta, és la partitura que cal fer durant aquests anys per aixecar econòmicament el país, protegir l'estat del benestar i fer possible que els catalans i les catalanes puguem decidir el nostre futur. Un pla de govern que nosaltres entenem, pel seu contingut, que queda meridianament clar que agenda nacional, dret a decidir i agenda econòmica i social són absolutament indestriables. Un pla de govern que també, a més a més, està fet perquè els ciutadans puguin seguir fil per randa quin és el compliment i tot allò que es diu que es farà en quin nivell està complint-se.

És per això que nosaltres, com que s'han donat moltes interpretacions d'aquest pla de govern, algunes molt derrotistes, altres molt sofisticades, president, li volem preguntar, en el seu parlamentària, quin valor li dona i quins són els objectius que es pretenen amb aquest pla de govern 2013-2016.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, si em permet una mica, un punt –un punt– d'ironia, li diria que respecte a això de desgastar el Govern i el president no cal que s'hi dediquin tant, perquè la mateixa situació ja ens desgasta –ja ens desgasta la mateixa situació–, perquè és la que és, i només s'han d'obrir una mica els ulls i tenir una mica, doncs, de visió propera de les coses per entendre fins a quin punt en aquest moment els governs, tots ells, estan en situació, des d'aquest punt de vista, de grans dificultats per sortir d'unes situacions que moltes vegades no depenen d'ells sols, i que segurament que molts d'ells, i els d'aquí també, intenten fer

el millor possible per trampejar aquesta situació tan i tan complexa, no?

Situació complexa com la que s'està vivint, vostè ho deia, a la Vall d'Aran, i també en alguns altres comarques del nostre Pirineu i en alguns comarques del pla, perquè vull recordar que hi ha hagut no només les inundacions, sinó també les fortes pedregades, i una vegada més, en aquest tema, hi ha molta gent que està donant, doncs, el to, que està al peu del canó, que estan treballant bé. Jo crec que tots plegats avui, com s'ha fet al començament per part de la presidenta del Parlament, els hem de felicitar per tota aquesta actuació generosa que estan tenint en defensa del bé comú i de l'interès general de tota la ciutadania afectada.

I el tercer tema és el Pla de govern, que vostè comentava, no? Aquest és un pla de govern que té 7 eixos, 77 objectius i 355 mesures. Ningú podrà dir que no tenim una guia i que no és concreta, i que no és avaluable, i que no és controlable. Hi ha una guia que és un pla de govern, hi han uns eixos molt clars, que tots ells van entrellaçats, uns objectius molt definits i, a més a més, unes mesures per aconseguir aquests objectius.

Per tant, sabem on anem, sabem què volem, no sempre trobem el com, perquè el com és molt complicat, i ho hem d'admetre, i moltes vegades les circumstàncies ens superen a nosaltres mateixos, però sabem el què volem i sabem per què ho volem, i el Govern això també ho té clar, no? I el que més volem és que aquest país vagi endavant, des d'un punt de vista econòmic i social, que es pugui protegir l'estat del benestar, que no quedi malmès, que l'economia es recuperi, que els llocs de treball arribin, i tota l'actuació la fem en aquest sentit.

Però també volem una altra cosa, que Catalunya es pugui comportar amb tota dignitat i que Catalunya pugui ser tractada amb tot respecte, i que pugui decidir lliurement el seu futur. I tot això va junt.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació

de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00016/10)

El secretari quart, il·lustre senyor David Companyon, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut de Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Isabel Vallet, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

El secretari quart

«Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats:

»La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda l'11 de juny de 2013, ha acordat establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats i diputades

del Parlament de Catalunya, d'examinar les dades declarades per la diputada Isabel Vallet Sánchez relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i els càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del *Reglament*, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Isabel Vallet Sánchez.

»Palau del Parlament, 11 de juny del 2013.»

Benvinguda.

La presidenta

Es pot considerar aprovat el dictamen per assentiment? (*Pausa.*)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, i queda aprovat el dictamen.

Proposició de llei

per a la igualtat efectiva entre dones i homes (debat de totalitat) (tram. 202-00032/10)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes. De conformitat amb el criteri expressat a la Junta de Portaveus i l'acord de la Mesa, el debat d'aquesta proposició de llei es farà conjuntament amb el debat dels punts 4 i 5 de l'ordre del dia. Per tant, farem un únic debat amb un torn únic per cada grup parlamentari per tal de posicionar-se sobre les iniciatives legislatives i les esmenes a la totalitat. En acabar el debat procedirem a la votació separada de cada una de les esmenes a la totalitat presentades per cada proposició de llei. Així mateix, els faig avinent que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha retirat les seves esmenes a la totalitat.

Iniciem, doncs, el debat amb el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, honorables conselleres i consellers de la Generalitat de Catalunya, il·lustres diputats i diputades al Parlament de Catalunya, presidenta i directora de l'Institut Català de les Dones i entitats de dones que potser ens acompanyen, abans d'entrar en el debat d'aquesta proposició de llei permetin-me que faci una breu referència al marc legal en el qual s'emmarca. La igualtat entre homes i dones és un principi jurídic universal i fonamental reconegut pels drets humans. L'Assemblea General de les Nacions Unides el va reconèixer, la Unió Europea també el té reconegut, la Constitució espanyola i el nostre Estatut d'autonomia també el tenen reconegut. En el seu títol preliminar s'insta els poders públics a promoure els valors de la llibertat, la democràcia, la igualtat, el pluralisme, la pau, la justícia, la solidaritat, la cohesió social, l'equitat de gènere i el desenvolupament sostenible.

En el seu títol primer, de drets i deures, també s'insta els poders públics a garantir el principi d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones a l'accés a l'ocupació, la formació, la promoció professional, les condicions de treball incloent la retribució i garantir la no-discriminació per causes d'embaràs o maternitat. També hem de garantir la transversalitat en la incorporació de les perspectives de gènere en les polítiques públiques i hem de fer front a tota forma de violència en contra de les dones i hem de fomentar el reconeixement del paper de la dona i promoure la seva participació. També ens insta al reconeixement a tenir en compte el valor econòmic del treball, de la cura i l'atenció a l'altre en els àmbits domèstics i familiars i el respecte a la lliure decisió de la dona en casos que puguin afectar la dignitat, la integritat, el benestar físic i mental. I en el seu títol cinquè, quan parla de les relacions institucionals de la Generalitat, diu que corresponen a la Generalitat les competències *exclusives* en matèria de polítiques de gènere.

Així, el nostre Estatut recull un model de societat que es basa en dos grans eixos: garantir els drets i deures de les dones a la igualtat d'oportunitats entre homes i dones i garantir que la perspectiva de gènere impregni les polítiques dels poders públics a Catalunya.

A Catalunya, aquest compromís ha estat dels diferents governs de la Generalitat i de totes les forces polítiques, les quals sempre han estat a favor de les polítiques d'igualtat. Així, des de l'Estatut d'autonomia de l'any 1979, s'han elaborat lleis específiques, com la Llei 11/1989, de creació de l'Institut Català de les Dones, que l'any que ve celebrarà els seus vint-i-cinc anys; o la Llei 4/2001, que establia amb caràcter pioner a nivell europeu els informes d'impacte de gènere que han d'acompanyar totes les normatives; la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, com també, gràcies al desplegament de l'article 153, el Govern planifica, dissenya i executa plans i directives generals en polítiques de dones que afecten tot el territori de Catalunya.

Per tant, els drets de les dones estan reconeguts pel nostre ordenament jurídic nacional i internacional, però necessitem consolidar la feina feta fins ara donant compliment a l'Estatut d'autonomia i aprovant un marc legal que ens permeti desenvolupar les mesures concretes que ens garanteixin aquests drets que ja existeixen.

Durant aquests darrers anys, les polítiques a favor de la igualtat, la visibilització i el reconeixement de la dona i el seu creixent protagonisme són i han estat per a moltes institucions, les administracions locals, el Govern de la Generalitat, administracions comarcals, supracomarcals i el conjunt d'entitats i moviments de dones i feministes, han estat importants i consolidades durant temps. Les dones a Catalunya representen el 52 per cent de la població i, encara que els avenços aconseguits en el darrer segle són molt evidents, avui no gaudim d'una igualtat d'oportunitats efectiva i real entre homes i dones. Hem assolit grans fites, com l'educació, en el món laboral, l'esfera pública o la independència econòmica, però no hem aconseguit transformar en profunditat la societat. Hi ha obstacles que encara per-

sisteixen i que cal vèncer. Molts afecten, per descomptat, el mateix apoderament de la dona i la seva pròpia autoestima, però molts, la majoria, només es poden superar amb polítiques públiques valentes com les que es presenten en aquesta proposició de llei, que pretén aconseguir la construcció de noves pautes de relació entre dones i homes basades en el respecte i l'equitat.

A més, la situació de crisi actual, lluny de millorar aquesta situació desitjada d'igualtat, aboca les persones més vulnerables a augmentar les desigualtats, i les dones formen part d'aquest grup de vulnerabilitat. Aquest any 2013 la taxa de risc de pobresa femenina era del 20,3 per cent, mentre que la del conjunt de la població era del 19,1. Altres dades significatives que demostren les desigualtats entre els dos sexes són que la diferència salarial es situa, segons les darreres dades de l'Institut Català d'Estadística, en un 16,9 per cent, o que només un 2,7 per cent del 46 per cent de la població ocupada femenina ocupen càrrec directius, o que en el camp de la formació acadèmica només el 10 per cent de les dones escullen una formació tècnica i més del 50 per cent la prefereixen a les ciències socials.

La proposició de llei que avui presentem pretén aconseguir la construcció de noves pautes de relació basades en el respecte i l'equitat. Vol reforçar els mecanismes i les mesures concretes perquè els poders públics duguin a terme polítiques que acabin amb la subordinació i amb els desavantatges socials i econòmics que impedeixen que moltes dones exerceixin plenament els seus drets com a ciutadanes. Pretén impulsar un text que ajudi en la transformació social, cultural, política, econòmica o jurídica, que garanteixi l'eliminació de les discriminacions i la invisibilitat històrica de les dones en tots els àmbits, consolidant tot el que s'ha aconseguit durant aquests darrers anys i garantint que no es posa en risc per la crisi econòmica que estem patint. Que garanteixi el reconeixement del valor econòmic i social del treball en família, domèstic i de cura de l'altre afavorint la distribució coresponsable; que garanteixi l'assoliment d'una societat on les dones i els homes puguem desenvolupar les nostres capacitats personals i prendre decisions lliurement; que garanteixi l'establiment d'actuacions noves per donar resposta a noves oportunitats i demandes socials promovent una societat on tots ens puguem desenvolupar lliurement sense limitacions per raó de gènere, que ens permeti fomentar el suport i el reconeixement a les empreses que treballen per aquesta igualtat efectiva; en definitiva, que ens garanteixi que les dones siguem visibles, que se'ns valori i que se'ns potenciïn les tasques, les aspiracions, les experiències i les necessitats. I en aquests garanties que ha de donar una futura llei també hem de reconèixer i donar valor a la diferència entre els dos sexes, a la diferència i a les realitats i aspiracions d'homes i de dones.

L'objectiu és que totes les persones puguem desenvolupar lliurement les nostres capacitats personals sense les limitacions imposades pels rols en funció del sexe. Amb aquesta futura llei d'igualtat, hauríem d'aconseguir la igualtat efectiva en els diferents àmbits d'actuació, la participació política, la formació educativa, el dret al treball, en les manifestacions culturals, en

els mitjans de comunicació, en el món rural i pesquer, en l'àmbit universitari, en l'esportiu, en les polítiques de benestar, en matèria d'urbanisme, medi ambient, justícia i seguretat, totes; hauríem de garantir la transversalitat i la incorporació de les perspectives de gènere en totes les polítiques públiques, reconeixent la diversitat de les dones i l'aplicació de polítiques específiques. La propera llei, per tant, ha de ser un document que reculli les obligacions i les responsabilitats de tots els poders públics per aconseguir aquesta igualtat, i ha de pretendre aconseguir la construcció de noves referències de relació entre dones i homes basades en el respecte.

Es tracta d'un document legislatiu, el que presentem avui, que reuneix en un sol text totes les referències normatives anteriors –la transversalitat, la perspectiva de gènere, informes d'impacte de gènere, accions positives, plans d'igualtat–, i s'estableixen noves eines com els responsables de gènere, els plans de polítiques de dones, distintius d'excel·lència empresarial en matèria d'igualtat, etcètera.

Per acabar, un breu repàs del camí que ha recorregut aquest text d'igualtat. A l'octubre del 2010, i, per tant, als darrers dies de la vuitena legislatura, el Govern de la Generalitat va presentar un projecte de llei d'igualtat que va decaure per haver finalitzat la legislatura. Posteriorment, al maig del 2011, va ser presentat com a proposició de llei pels grups del Partit dels Socialistes de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana de Catalunya, i Convergència i Unió va presentar una esmena a la totalitat, entenen que una llei tan important, que afecta el 100 per cent de la població, havia de comptar amb el consens molt ampli, i l'actual Govern no hi havia participat com a tal.

En aquell debat parlamentari els vam oferir la possibilitat de crear una ponència conjunta que tindria com a base el text del mandat anterior, però aquella proposta va ser rebutjada pels grups proposants. Aquell text que va decaure i que havia comptat amb la participació durant dos anys dels òrgans consultius de la Generalitat, del Consell Nacional de Dones, de les assemblees territorials, dels grups locals i de participació ciutadana via també telemàtica, va ser recuperat, revisat i actualitzat pel nou Govern de la Generalitat, i es van iniciar els tràmits per donar-hi curs el mes de juny de l'any 2012.

Encetada la nova legislatura, tot i que la mateixa consellera el dia 6 de febrer del 2013 ens va manifestar la voluntat de treballar un text conjunt i consensuat entre tots els grups, primer el Partit dels Socialistes de Catalunya i després Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa van tornar a entrar a la mateixa proposició de llei al Parlament per separat. Posteriorment, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, d'acord amb el pacte d'estabilitat parlamentària, vam presentar també la nostra Proposició de llei d'igualtat efectiva entre dones i homes, que és la que avui debatem.

Avui, la llei d'igualtat podria començar el final d'aquest camí iniciat l'any 2008, i estem debatent tres proposicions de llei que parteixen d'un text que va decaure l'any 2010.

La proposició de llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya i per Convergència i Unió, no obstant, s'adequa a l'actual marc econòmic i també al nou Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015, que estableix els mecanismes per dur a terme polítiques de dones i d'igualtat amb els principis bàsics de transversalitat i governança.

El Grup de Convergència i Unió ha retirat les esmenes a la totalitat a les proposicions de llei presentades pel Partit dels Socialistes de Catalunya i per Iniciativa per Catalunya, amb la voluntat de poder debatre els tres textos en una única ponència, que ens hauria de permetre treballar conjuntament una llei necessària, volguda i de consens per totes les forces polítiques d'aquesta cambra.

Catalunya sempre ha estat capaç d'arribar a grans consensos en allò que ens és propi o que és necessari i imprescindible per a la governança del nostre país. La igualtat entre homes i dones és una d'aquestes prioritats. Des de Convergència i Unió volem fer una crida a la resta de forces polítiques perquè no sigui en l'àmbit dels drets de les dones que abonem la lluita entre partits. Som totes molt a prop. Compartim l'objectiu i la voluntat de consolidar els canvis que han de conduir-nos a una societat més justa i igualitària. Sabem que l'estructura del nostre sistema social i una història que ens ha subordinat no ens ajuden a l'emancipació, al reconeixement i a la igualtat efectiva en l'exercici dels nostres drets, així que creiem que és un bon moment i tenim un bon motiu per sumar, aquest cop sense esclètxes ni interferències. Els catalans sabem que la millor manera de tirar endavant projectes importants és aconseguint grans consensos, i sempre ens hem posat d'acord en allò que hem cregut que era imprescindible.

Els animo, doncs, a retirar les esmenes a la totalitat i a fer d'aquestes tres proposicions de llei la nostra llei d'igualtat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bon dia, senyora presidenta. Consellera de Benestar Social i Família, presidenta de l'Institut Català de les Dones i el seu equip, senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, m'agradaria expressar la satisfacció de tot el nostre grup parlamentari pel fet que avui, en aquest plenari, hagi entrat un altre cop el text de la Proposició de llei per a la igualtat efectiva entre dones i homes, amb el desig explícit que en poc temps pugui reflectir-se el seu contingut a la nostra vida social, laboral i personal.

També volem agrair a les entitats de dones i als moviments feministes les seves aportacions, ja que al llarg dels anys han aconseguit situar a l'agenda pública els

drets de les dones, perquè només amb el ple reconeixement i garantia d'aquests drets tindrem capacitat per construir societats plenament democràtiques i desenvolupades.

La desigualtat entre dones i homes ha estat i continua sent encara massa important, i està profundament arrelada en la nostra societat. Les dades objectives, que contínuament es van actualitzant, assenyalen la situació de desigualtat en què viuen les dones a Catalunya, i especialment en els àmbits socials, econòmics i polítics.

Avui presentem una proposició de llei que pretén promoure la construcció d'un nou contracte de relació entre dones i homes, basat prioritàriament en el respecte i l'equitat.

I, tal com s'indica a l'exposició de motius, entenem per igualtat aquell principi que dona el mateix valor a totes les persones tot reconeixent la diferència de ser dona i home en la societat, que valora les diferents aspiracions i necessitats de dones i homes, i que crea les condicions perquè totes les persones puguin desenvolupar lliurement les seves capacitats personals i prendre decisions sense les limitacions imposades pels rols tradicionals en funció del sexe.

Amb l'aprovació d'aquesta llei, serà la primera vegada que Catalunya té una llei pròpia i, com no podria ser d'una altra manera, sota el paraigua del nostre Estatut; concretament, els articles 19 i 41 garanteixen els drets de les dones i la incorporació de la perspectiva de gènere en l'acció de l'Administració pública.

Sabem que un estat, perquè sigui efectivament democràtic, s'ha de construir amb la incorporació real de les necessitats i els drets de les dones en tots els àmbits de l'acció de govern. En el model social, polític i jurídic, s'han d'incorporar aquestes necessitats, perquè, si no és així, serà un model abocat de segur al fracàs. Es tractaria de posar fi als models que han exclòs les dones i tenir en compte a la vegada allò que elles han pensat per viure en un món més just i equitatiu; es tractaria de fer un nou pacte de ciutadania, on les dones siguin subjectes de drets i on es transformin positivament les relacions socials dona-home.

Amb aquest nou model es vol fer possible una societat que, entre altres qüestions, redistribueixi l'anomenat «treball productiu i reproductiu» entre dones i homes de manera igualitària i d'acord amb les seves necessitats, reconfiguri els usos del temps i els treballs, garanteixi una vida lliure de violència, afirmi el dret de les dones al seu propi cos i als drets sexuals i reproductius, i també dissenyi un nou model de justícia.

Cal entendre que totes les actuacions que es duguin a terme en matèria de drets de les dones són un benefici per a tothom, dones i homes, ja que permet contribuir a la millora de la mateixa societat, que esdevindrà així més democràtica, justa i solidària.

Pel que fa al contingut més específic d'aquesta proposició, ja hi ha fet referència detallada la diputada de Convergència i Unió, i el nostre grup es reserva l'espai de trobada més concret en comissió per explicar-la més àmpliament.

Si m'ho permeten, també voldria aprofitar per repassar una mica la història, l'odissea d'aquest text que avui es debat al Parlament. Com molts de vostès saben, al setembre del 2010 el Govern, concretament des de la conselleria d'Acció Social i Ciutadania, presidida en aquell moment per Esquerra Republicana de Catalunya, va entrar al Registre del Parlament el Projecte de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes. L'Institut Català de les Dones va liderar el treball de l'articulat d'aquest projecte de llei. L'objectiu era consolidar les mesures per promoure la igualtat de dones i homes a partir de les indicacions recollides en diferents plans d'actuació i legislacions, i també establir noves actuacions que donessin resposta a les aspiracions i necessitats de les dones, tenint en compte la seva diversitat: per raó d'edat, condició sexual, física, de procedència, situació social, etcètera.

L'Institut Català de les Dones havia iniciat aquell procés d'elaboració del projecte de llei l'any 2007, amb la col·laboració d'un grup d'expertes del món acadèmic i professional, coordinat per l'Associació de Dones Juristes. Posteriorment, va comptar amb la participació de tots els departaments de la Generalitat i d'alguns dels seus òrgans consultius, com el Consell Nacional de Dones de Catalunya. També es van rebre aportacions a través d'un ampli procés en el qual van participar els ens locals, l'àmbit associatiu i els agents socials, i fins i tot, com ja s'ha comentat, hi va haver participació ciutadana per via telemàtica. D'aquell text consensuat, sempre n'hem sentit una especial satisfacció, perquè el seu procés va ser molt participatiu i es va treballar escrupolosament i amb un resultat final molt gratificant.

A final de la vuitena legislatura, el document entra al Parlament com a projecte de llei, però decau per finiment de la legislatura. A l'inici de la passada legislatura –la novena– els grups parlamentaris Socialista, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Esquerra Republicana de Catalunya presentem conjuntament el mateix text, com una proposició de llei; el Grup Parlamentari de Convergència i Unió fa esmena a la totalitat, i el resultat de la votació provoca el retorn del text al Govern, i, per tant, s'atura el procés.

Finalment, ara, a la legislatura actual, ens trobem amb la sorpresa que el Grup Socialista i el d'Iniciativa presenten per separat el mateix text, idèntic al que havíem elaborat quan estàvem al Govern, i fins i tot ni es molesten a corregir les errades tipogràfiques. No me'n puc estar de fer arribar la nostra decepció per l'ús partidista i interessat que han fet amb aquesta proposició de llei al presentar-la al Parlament en solitari. El Grup Socialista ho va fer sense ni tan sols comunicar-ho prèviament a cap dels altres dos grups, la qual cosa ens va sorprendre per la deslleialtat que suposava i per la manca de sensibilitat, perquè, en política, com en la vida, no tot s'hi val.

Saben perfectament que, des de l'inici d'aquesta legislatura, per part del nostre grup, hi ha hagut la voluntat d'apropament, per sumar esforços amb aquests dos grups a favor del dret a les dones i a anar convidant a afegir-s'hi també a la resta de grups. Però vostès no

han volgut saber res, i la seva resposta davant de la possibilitat d'entrar una proposició de llei conjunta ha estat negativa.

La sorpresa encara fou més gran quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa va entrar una esmena a la totalitat de la proposició de llei d'igualtat que nosaltres presentem. Sabent de la similitud dels textos, lamentem profundament que els dos grups hagin prioritzat una decisió partidista en lloc d'una de consens.

Però tots aquests obstacles els hem convertit en una nova oportunitat. Creiem que de vegades estan en el nostre camí per veure si val la pena lluitar pel que volem. L'oportunitat ha estat poder pactar una proposició de llei amb el Grup majoritari i de Govern, Convergència i Unió, que ha acceptat tirar-la endavant conjuntament. Amb la cultura del pacte, el diàleg i el consens hem revisat la norma, l'hem debatuda, actualitzada i/o modificada, tant a nivell intern com també amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en aquells articles que creiem que podien millorar-la, adaptant el text al contingut del Pla estratègic de polítiques de dones 2012-2015 i al moment socioeconòmic actual. Fruit d'aquesta negociació se'n deriva l'actual proposició de llei, presentada avui pels nostres dos grups al Parlament. Perquè, de fet, el que volem i prioritzem, avui, és l'aprovació d'aquesta proposició de llei necessària per avançar cap a la igualtat efectiva entre dones i homes.

Ja en un altre ordre de coses, ens podem trobar que en un procés de reflexió algun grup parlamentari es pugui arribar a qüestionar si realment ens cal una llei d'igualtat com la plantejada. Doncs, nosaltres creiem que sí, de la mateixa manera que ens cal una comissió d'igualtat i ens cal un intergrup sobre població, desenvolupament i salut reproductiva. Ens cal, perquè encara no hem arribat a la igualtat efectiva. Anem dient que hem fet molts passos endavant, però encara són insuficients, i ens manca molt camí a fer.

El clam que vàrem sentir aquí al Parlament amb motiu de la celebració del Dia Internacional de les Dones, el 8 de març passat, era: «Si volem, podem.» És ben cert, però ens caldrà la complicitat i el treball en xarxa amb totes les dones si realment volem que es faci realitat aquest desig d'igualtat efectiva entre dones i homes. Perquè, com ja sabem, tenir normes no és garantia suficient per arribar a aconseguir-ho.

Fa pocs dies en una comissió ens feien saber que segons uns estudis biomèdics, en general, les dones tenim força desenvolupada la capacitat d'empatia i l'afecte en les relacions, i que els homes se senten força motivats pels reptes. Doncs, sumem aquestes diferents aptituds. Ara tenim l'oportunitat de fer-les valer conjuntament. Fem-ho possible, senyores i senyors. De fet, aquesta hauria de ser la darrera vegada que al Parlament ens trobem debatent aquesta situació i més tenint en compte que en temps de crisi les desigualtats creixen i estem en perill de perdre els drets aconseguits durant tants anys de lluita i de reivindicació.

Senyors diputats i senyores diputades, en nom d'aquest 52 per cent de la població, és a dir, de gairebé 4

milions de dones que viuen al Principat de Catalunya i en benefici de tothom, homes i dones, els demano responsabilitat per protegir els seus drets, que també són els nostres.

Avui creiem absolutament necessari tirar endavant i definitivament aquesta llei. De fet, des d'Esquerra Republicana considerem que la millor opció és fer una tramitació conjunta dels diferents textos. Per aquest motiu demanem contudentment la retirada de les esmenes a la totalitat avui presentades. S'ho mereix tothom i especialment les dones del nostre poble, i s'ho mereixen les nostres filles i fills. Si ho aconseguim, els deixarem un món millor del que hem trobat: més lliure, més equitatiu i just socialment. Aquesta és una bona llei que ara torna a trucar a casa nostra, li hem obert la porta, però encara no l'hem convidada a passar, fem-ho!

Nosaltres ja hem fet el primer pas. Crec que el nostre grup parlamentari ha estat força generós. Crec que ho estem demostrant. I per això voldria, si m'ho permeten, citar una frase del president del nostre grup, l'Oriol Junqueras, per refermar aquesta idea i així també animar a tots els grups parlamentaris a sumar-s'hi. Ell creu, i nosaltres ho compartim, que «la generositat torna justa una causa i, alhora, desarma i divideix els contraris. Aquesta generositat ens enfortirà perquè ens farà sentir al costat de la nostra gent, la que estimem i amb qui desitgem viure democràticament, amb plena llibertat i amb igualtat efectiva de dones i homes.»

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé.

Proposició de llei

per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (debat de totalitat) (tram. 202-00012/10)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Primer de tot, saludar les representants de les diferents entitats i Consell de Dones, també la presidenta de l'Institut Català de les Dones.

Des del Grup Parlamentari Socialista vam decidir presentar aquesta proposició de llei per a la igualtat efectiva entre dones i homes ben de seguida a l'inici d'aquesta desena legislatura. De fet, després ho va fer Iniciativa per Catalunya Verds, després els grups de Govern, Esquerra Republicana i Convergència i Unió –després m'hi referiré, en tot cas.

Tot i que parlar d'igualtat avui quan les desigualtats s'accentuen a passes de gegant pot semblar una ironia o pot semblar una paradoxa. Quan portem dos anys i mig, sobretot, especialment el darrer amb un govern a Madrid presidit pel Partit Popular, on la pèrdua de

drets ha fet que s'accentuessin de manera molt preocupant aquestes desigualtats. I en faig, a tall d'exemple, alguna relació: la reculada, per exemple, en la Llei de la dependència o la reculada també en els receptors de la PIRMI, que aquell agost Convergència i Unió, barroerament, va excloure, o en la reforma laboral aprovada pel Partit Popular amb el suport també de Convergència i Unió; amb la destrucció massiva d'ocupació, la precarització i especialment la sobrecàrrega laboral de moltes dones que ha fet que hi hagi una efectiva manca de conciliació laboral i familiar per la por, justament, a perdre la feina. O en el drama dels desnonaments, molts d'ells tenen cara femenina justament. Amb la reducció..., per exemple, la reducció del suport a les escoles bressol, que molts ajuntaments han hagut de fer-hi front sols o que molts altres no hi han pogut fer front, i, per tant, queda desatès un servei que justament ha de permetre que les dones no tinguin aquesta sobrecàrrega. O al darrer curs, per exemple, amb el tancament de línies de P3 d'escoles públiques. Per sort, moltes d'elles, gràcies a la feina que hem fet aquí molts diputats, no han hagut de tancar, però d'altres sí: Santa Perpètua, per exemple, en teníem la notícia ara fa poc. O una llei d'horaris comercials que ens ve imposada des de Madrid que el que fa és impactar justament en un sector on hi ha la màxima feminització. I això vol dir no poder conciliar. És a dir, aquesta ofensiva intervencionista i liberalitzadora del Partit Popular que amb l'ajut de Convergència i Unió ens va generant més i més desigualtats –més i més desigualtats–, com deia abans, perquè les dades també ens ho indiquen, que la pobresa té cara de dona i d'infant.

L'altre dia a la Comissió d'Igualtat justament ens ho explicaven clarament les compareixents: la crisi laboral està generant sobrecàrrega a les dones. Per tant, amb aquesta reculada de drets socials és quan més estan reculant els drets de les dones; per tant, tenim molta feina per fer, i una de les primeres feines justament és portar aquesta llei aquí al Parlament. Per això, com deia, vam presentar de seguida aquesta proposició de llei per tramitar aquí al Parlament. Perquè és urgent, era urgent, encara que ens ho hàgiu o hagin decalat, i, sobretot, que Convergència i Esquerra hagin volgut intervenir primer ells perquè no sigui dit que n'hi hagi d'altres que tenen iniciatives.

I, en tot cas, senyora Amorós, aprofito per comentar-li: des de quan o on està escrit que la iniciativa i l'acció dels grups parlamentaris hagi d'estar sotmesa als grups que donen suport al Govern pel que fa a les seves iniciatives parlamentàries? Nosaltres només entenem això: que els molesti tant que els grups parlamentaris que estem a l'oposició tinguem iniciatives, només ens sona que tinguin ganes de posar sordina a les activitats o a les iniciatives que té l'oposició; només així ho podem interpretar.

Bé. Com deia, de fet, els textos presentats, abans es deia –també m'hi referiré després–, no tenen massa o tantes diferències, gairebé cap, perquè parteixen d'un origen, doncs, equivalent. Al Parlament de Catalunya, com deïem, és la tercera vegada que fem aquest debat: primer, des que es va aprovar en aquest sentit la Llei

orgànica 3 del 2007, el 22 de març, per a la igualtat efectiva de dones i homes. Esperem que ara ja, com diuen, la tercera vegada sigui la vençuda.

Totes les lleis que els grups portem al Parlament són importants; però, des del nostre grup parlamentari, creiem que aquesta ho és especialment, eh? La Constitució recull a l'article 14 el dret a la igualtat i a la no-discriminació per raó de sexe i també la Llei orgànica 3/2007, com deia abans.

El desplegament de la llei orgànica ha suposat avenços importants en el procés de consolidació de la igualtat efectiva entre dones i homes. De fet, aquí al nostre Parlament en tenim un exemple: estem en un període en què hi ha més dones diputades que mai, i això és i ha estat possible gràcies i també, en tot cas, tenim dues..., una vicepresidenta i una presidenta. Per tant, això ha estat possible gràcies i mercès a una regulació, a una legislació i, efectivament, doncs, a la voluntat també dels grups parlamentaris que la compleixen, aquesta llei.

Però crec que ens equivocariem, i molt, si ens hi conforméssim. Per tant, amb això no n'hi ha prou, cal fer un pas endavant. Per això portem a la cambra la presa en consideració d'aquesta llei d'igualtat, perquè cal la nostra pròpia llei, la llei catalana, doncs, per diferents motius: el primer, l'Estatut del 2006 –abans també s'esmentava–, l'article 4, l'article 19, l'article 40 i l'article 41 amplien les competències de la Generalitat en matèria de gènere justament; defineixen el model de societat catalana basat en igualtat d'oportunitats entre dones i homes i reconeix el dret de les dones a participar en igualtat de condicions que els homes en tots els àmbits, siguin públics o privats. I l'Estatut no tan sols amplia competències, sinó que també dóna a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de polítiques de gènere.

Per tant, una llei d'igualtat catalana era fonamental per poder garantir justament la igualtat d'oportunitats efectives en aquest àmbit de competència exclusiva i compartida de la Generalitat. Encara que, com els deia abans, en aquests darrers dos anys i mig més que avançar el que sembla és que hàgim reculat en igualtat d'oportunitats.

Per tant, estem en un moment d'important transformació social. De fet, ho estàvem quan es van plantejar els primers textos d'una manera, doncs, menys accentuada, com deia, de les desigualtats. I els rols que habitualment havíem desenvolupat les dones i els homes afortunadament estan en el camí d'una important evolució cap a la igualtat efectiva. De fet, estàvem, eh? Teníem una millor participació en el mercat de treball productiu fins fa poc, i també ara se'ns està desmuntant. Teníem accés també a tots els serveis, nivells educatius, a la formació, a la cultura, els serveis per a la conciliació..., ens estan desapareixent. Però, bé, com deia, continuen accentuant-se o havent-hi les desigualtats entre les dones i homes, sobretot pel famós i anomenat «sostre de vidre» –també l'altre dia el comentàvem a la comissió– o bé el «terra enganxós», eh?, que no deixa aixecar o no deixa créixer les dones.

Però la realitat és tossuda i ens mostra constantment, també, un element, una xacra que continua tenint tot i la Llei de prevenció sobre justament la violència. Per

tant, continuem tenint violència de gènere, amb assassinats de dones, de discriminació política, salarial, dificultats d'accés a llocs de responsabilitat, com deia abans, els problemes de conciliació laboral, familiar, personal, social, que en aquests moments la globalització, la crisi i la feminització de la pobresa ens estan minant i ens estan fent retrocedir molt els avenços aconseguits en aquest camí vers la igualtat.

Per tant, necessitem més que mai una acció normativa adreçada a combatre totes les manifestacions encara subsistents de discriminació directa o indirecta per raó de sexe, una llei que doni un fort impuls per fer realitat la igualtat efectiva entre homes i dones. Per això, les finalitats del text presentat de la llei han de ser, doncs, això: eliminar les discriminacions i la subordinació. Veiem com Convergència i Unió i Esquerra ens canviem aquest terme, la «subordinació» per «invisibilitat»; justament el que hem de fer és combatre la subordinació i..., bé, també la invisibilitat, però no és exclouent una de l'altra.

Reconèixer i tenir en compte el paper social i econòmic de les tasques familiars, domèstiques i la cura de tercers. En aquest cas, posar en valor aquesta tasca, que sigui, i ha de ser-ho, compartida; per tant, afavorir la distribució coresponsable, doncs, en el mercat de treball, en el treball familiar, en el domèstic, en el de cura dels altres..., perquè ens han de permetre aquest model de societat compartida entre, doncs, els dos gèneres.

També, propiciar un marc favorable pel que fa al paper de les dones i que hi aportin tot el seu potencial en el paper de progrés i de transformació social i econòmica. L'altre dia també ho vàiem a la comissió, especialment en un context en què els valors femenins tindrien molt a dir i molt a aportar, justament, a combatre la manca d'ètica que ens ha produït una crisi, com hem vist, com l'actual, justament la manca d'ètica, la manca d'aquesta empatia necessària per, justament, saber interpretar què li està passant a la societat i enfocar i reorientar l'economia a les persones; no al revés, les persones sotmeses a l'economia.

Per tant, també, una llei, un text que reculli, redefiniu el contingut dels drets i de les polítiques públiques per incloure els drets de les dones, garantir el dret de totes a una vida lliure de violència de totes les menes, i reconèixer també el dret de les dones al propi cos. Hem fet algun debat fa poc, des del nostre grup parlamentari, justament, en aquest tema. I, per tant, el dret al lliure desenvolupament de la identitat i orientació sexual, als drets sexuals i reproductius, i a garantir la seva lliure decisió, d'acord amb el que estableix la llei.

Per tant, aquesta llei ha de saber, ha de poder corregir els efectes pràctics d'aquesta desigualtat i sobretot ajudar a combatre les causes d'aquestes desigualtats; efectes pràctics de la desigualtat com les correccions en l'àmbit de polítiques públiques per garantir la composició equilibrada dels organismes que depenen de la Generalitat en tots els seus nivells i també de totes les administracions, per tant garantint que la Generalitat nomena, doncs, paritàriament en tots els seus òrgans, fundacions, comitès, etcètera, premis, guardons, re-

coneixements, cosa que darrerament veiem una mica oblidat, justament. Són exemples, n'hi ha molts més; en tot cas, no els en faré la relació.

Per altra banda, també lluitar contra tota discriminació laboral. Com dèiem, també n'hi ha moltes. I l'exemple és les diferències salarials, eh?, aquest terra enganxós que no deixa créixer però que tampoc deixa evolucionar laboralment ni amb salaris; o, per la mateixa feina, sous diferents a homes i a dones.

Bé. En tot cas, malgrat els avenços fets, aquestes discriminacions hi són; objectivament, doncs, les xifres ens ho diuen, i darrerament podem dir que avui s'estan accentuant. Per tant, hem de ser contundents davant d'aquestes actuacions, i corregir els seus efectes i combatre sobretot les causes d'aquestes desigualtats, eh? I, per tant, cal aprofundir..., i aquí els proposo, i crec que justament la llei ens dona un marc per fer-ho, un pacte social, un nou contracte social per a la igualtat dels gèneres i la igualtat de tracte, i una distribució equilibrada de responsabilitats: hem de compartir tot el treball, el productiu, el no remunerat, i hem de compartir sobretot el poder, però l'hem de compartir de debò, no per quedar bé. Aquesta creiem i estem convençuts que és l'única forma de garantir una democràcia plena. Avançar en la igualtat és aprofundir en la democràcia. I, com deia abans, la societat actual necessita tots els valors i tot el talent, els masculins i els femenins, perquè, si no, és una societat desequilibrada, és una societat injusta.

Per tant, el que volem aconseguir amb aquesta llei és treballar per la construcció de noves pautes entre dones i homes, basades també en el respecte i en l'equitat. Per això volem que es tramiti.

Les tramitacions anteriors d'aquesta llei es van veure truncades per la vuitena legislatura, abans també s'ha dit, per la meua predecessora, la senyora Amorós, pel finiment de la legislatura. A la novena, va venir al Parlament la proposició de llei presentada per tres grups, Esquerra Republicana, PSC i Iniciativa, i va ser tombada en aquell moment amb una esmena a la totalitat de Convergència i Unió i del Partit Popular.

De fet, ens sorprèn que el que llavors no era bo, avui gairebé ho sigui, perquè hem de dir que justament els textos..., bé, tenim aquí, hem fet un exercici, no?, que és intentar fer la comparativa dels textos, i hem trobat poques..., o bàsicament diferències menors, algunes terminològiques, que no ho són, de menors, per exemple desapareix el terme «androcèntric». Bé, suposo que té un motiu. O bé també desapareix el pressupost associat. Ja ho entenem: com que no tenim pressupost, no podem tenir pressupost associat. De fet, és lògic, oi?

Bé. En tot cas sí que completa, i això ho hem de reconèixer, tots els aspectes lligats amb l'Institut Català de la Dona i les comissions transversals, o la transversalització; per tant, una petita evolució d'allò que ja vam presentar.

Però, com deia abans, des de quan és il·legítim que un grup parlamentari tingui la seva pròpia iniciativa? I si compartim textos, millor que millor. En reiterades ocasions, justament, havia posat en la mateixa comissió la

consideració de dir, doncs, «posem-nos tots d'acord», per tirar endavant i fer el que estem fent ara, de fet, tirar endavant aquesta iniciativa i intentar buscar el màxim consens.

En tot cas, també s'ha dit, el text, el que presentem el Partit Socialista, el que presenta Iniciativa i el que presentem Convergència i Esquerra... Per cert, una pràctica insòlita aquesta legislatura: el Govern no presenta proposicions de llei, les presenten els grups parlamentaris de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. No és la primera ocasió. Aquesta ja és, si no m'equivoco, la segona o la tercera, eh? Per tant, és una nova pràctica del Govern, que el Govern no legisla, els que ho fan són els grups parlamentaris per ell, i el Govern ben bé, també, el que fa és no fa gaire res, perquè també el veiem paralitzat.

Per tant, molta feina prèvia feta, consensuada amb la societat, amb el Consell Nacional de les Dones, amb les assemblees territorials, amb les associacions municipalistes, amb els diferents òrgans consultius. Per tant, jo, en aquest sentit, demanaria al Partit Popular que retiri les esmenes a la totalitat, totes, perquè de ben segur que en el tràmit parlamentari ens posarem d'acord, podem adquirir i obtenir amplis consensos. El que jo crec que no seria just és llençar la feina feta, doncs, per tot aquest itinerari que hem comentat, per moltes persones, per molta gent que han cregut que aquest era un text o que aquesta una llei que el nostre país necessita.

Com deia, per la nostra banda, nosaltres posarem tots els esforços necessaris per aconseguir aquests amplis consensos, treballant amb la ponència conjunta perquè tothom pugui fer les aportacions –nosaltres també en farem, les tenim a punt–, perquè es sumim a aquesta proposició en defensa de la igualtat efectiva entre dones i homes i també a la societat, tenint en compte que avui aquestes desigualtats s'han accentuat més que mai.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé.

Proposició de llei

per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (debat de totalitat) (tram. 202-00025/10)

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Primer de tot, evidentment, saludar les representants d'entitats de dones, del Consell Nacional de Dones, la presidenta de l'Institut Català de les Dones, Consellera, diputats, diputades... Crec que amb aquest debat, debat molt important, llei molt important, hem de començar clar i català, dient que per fi podem debatre en aquest Parlament, punt per punt, article per article, una llei molt necessària per al cent per

cent de la ciutadania de Catalunya, la Llei d'igualtat, per acabar..., per posar les mesures, com a mínim, per posar més eines per acabar algun dia, al més aviat possible, amb les desigualtats entre homes i dones, i, per tant, per millorar la nostra democràcia.

Cal començar així perquè avui sembla que estiguem en una mena de baralla de galls, tot i que som dones participant en aquest debat i que estem parlant precisament d'una llei d'igualtat. Cal començar explicant coses que han explicat algunes de les diputades que m'han precedit: que les dones som més de la meitat de la població de Catalunya i que no gaudim d'igualtat d'oportunitats real ni efectiva.

Tenim una taxa d'ocupació femenina encara molt per sota de la masculina. Com a mínim un terç de les dones que treballen ho fan a temps parcial, i, per tant, parlem de precarietat. També som la majoria en els contractes temporals. Les dones cobrem –depèn de les dades, depèn de qui les hagi fet, però és igual– entre un 20 i un 25 per cent menys que els homes per fer la mateixa feina. Si estem parlant de feines en què no cal una qualificació tècnica, parlem d'una esclatxa d'un 12 per cent. Però és que si parlem de feines amb qualificació tècnica necessària, a nivells directius, parlem d'esclatxes salarials del 33 per cent; cobrem un 33 per cent menys que els homes per fer la mateixa feina en tasques directives. Només un 14 per cent, evidentment, dels llocs directius estan ocupats per dones, tot i que, com poden comprovar, són més barates, eh?

Tenim un índex molt més alt de pobresa; cobrem menys pensions, pensions més baixes, i si ens n'anem a mirar aquests índexs a les dones migrades, a les dones discapacitades, a les dones joves, la cosa encara empitjora més. I tot plegat, a més, afecta moltes altres esferes de la nostra vida, com és, evidentment, la conciliació de la nostra vida familiar i personal i laboral, i per tant la nostra participació social i política i cultural, però també la nostra pròpia cura personal, cura de nosaltres, no dels altres, el nostre temps i la nostra salut.

La realitat és tossuda, ho deia ara la senyora Capdevila, i ens demostra constantment que, a més, continuem sent víctimes de la violència de gènere. Hi ha femicidi en el nostre país, hi ha femicidi. En aquests moments, a més, de crisi i de feminització de la pobresa, estem retrocedint en molts avenços aconseguits en el camí de la igualtat, que encara quedava molt camí per recórrer, però hi havia hagut una part feta.

Necessitem, per tant, més que mai, com deia al principi, clar i català, contundent, més que mai ens cal aquesta llei, una acció normativa dirigida a combatre totes les manifestacions encara existents de discriminació directa o indirecta per raó de sexe; una llei que doni un fort impuls per fer realitat la igualtat efectiva entre dones i homes; una llei que corregeixi els efectes pràctics d'aquestes desigualtats i sobretot que ajudi a combatre les causes d'aquestes desigualtats; una llei que ha de permetre actuar per garantir els drets de totes les dones i, per tant, beneficiar tota la ciutadania, dones i homes; una llei que..., en el nostre cas defensem un text que bé en podríem dir «una llei del Govern d'entesa»? No; és una llei del moviment fe-

minista, perquè va ser impulsada per un govern d'entesa, per un govern d'esquerres –no s'havia impulsat abans–, però va ser feta amb el moviment feminista, amb les entitats de dones; una llei que es va fer durant gairebé tres anys amb un procés participatiu, s'ha explicat també abans, amb més de quatre-centes organitzacions, de tot el territori, de tot tipus d'associacions de dones, també amb participació ciutadana, amb una bústia ciutadana; un text molt parlat, un text molt pactat, que caldria actualitzar, evidentment, perquè es va fer fa uns quants anys, però que caldria actualitzar, i nosaltres farem perquè sigui així, de nou amb la participació de les dones, de les entitats de les dones, del moviment feminista i de tothom qui vulgui i pugui participar-hi, i que té veu per participar-hi, i li hem de donar aquesta veu, al Parlament i a fora.

Aquesta és la llei que estem defensant nosaltres, però avui tenim tres textos: el que hem presentat nosaltres, una nova proposta que han presentat Convergència i Unió i Esquerra, que és de canvis sobre el mateix articulat. Senyal que era bo, senyal que era un articulat que no era de ningú però era de tothom. I, per tant, canvis, però sí que voldria destacar que no s'han fet de la mateixa forma en què es va fer la llei o en què ara creiem que s'ha de tornar a actualitzar la proposta de llei que tenim damunt la taula; canvis que s'han fet en un despatx, canvis que s'han fet sense participació, sense consulta a les associacions de dones; canvis que, en part, alguns, són tècnics, però que en altres casos, i també ho posava de manifest la senyora Capdevila, són de termes, de paraules. Però és que el llenguatge no és neutre. Ens deia la senyora Amorós: «És una adaptació al moment socioeconòmic actual.» D'androcentrisme en el moment socioeconòmic actual en tenim; la centralitat dels homes, la invisibilitat de les dones, la subordinació, encara, del rol de les dones respecte del dels homes existeix. L'androcentrisme existeix. No entenem per què ha de desaparèixer qualsevol paraula, sigui «androcentrisme» o alguna de les seves derivacions, del text de la llei. Aquest és un dels canvis que hi ha. És cert que no n'hi ha moltíssims més i que alguns dels que hi ha, a més a més, són tècnics; més enllà, evidentment, del tema pressupostari, però ja en parlarem.

Les lleis són ideologia, i aquesta és una llei molt ideològica. Una llei d'igualtat és una llei molt ideològica, i no en va es va fer en un govern d'esquerres, es va fer amb les entitats de dones i impulsada per un departament liderat precisament per Esquerra Republicana. La van fer, la vam fer, ideològica, del braç del moviment feminista. I, per tant, ara no hem entès el canvi de bracet que han fet des d'Esquerra Republicana, d'anar a modificar-la amb Convergència i amb Unió. Tot i així, ara tenim l'oportunitat de tornar a posar-la en mans del moviment feminista per fer-la adequada a la situació actual.

Tot plegat, per tant, doncs, arribem amb tres textos: el que defensem nosaltres, el que han presentat Convergència i Unió i Esquerra, i el que havia presentat el PSC, que és el mateix que hem presentat nosaltres, però, permeti'm també dir-li-ho, senyora Capdevila, el van entrar sense ni tan sols haver consultat la resta dels partits amb qui havien fet conjuntament el text.

Bé. Una perversió del procés, tot plegat, i, els ho deia abans, una mena de picabaralla de galls, sembla això avui, eh?, amb aquesta situació i amb aquest procés a què hem arribat amb aquests tres textos en aquest plenari. Però avui tenim l'oportunitat de resoldre-ho i és amb el que jo em voldria quedar.

Mirin, permetin-me l'anècdota personal: jo sóc –en cara ho vaig dient– diputada novella, és la primera llei que defenso jo directament, i la veritat és que el procés m'ha decebut força –m'ha decebut força–, fins a arribar a al Ple d'avui. Avui, però, podem resoldre-ho, i em vull quedar amb aquest gust dolç, i no amb l'agredolç que he tingut fins al dia d'avui.

Nosaltres retirem, evidentment, l'esmena a la totalitat que havíem presentat a la proposta d'Esquerra i Convergència, i, per tant, defensarem que es pugui fer una tramitació conjunta dels textos i puguem estar parlant, amb els dos textos damunt la taula, de l'actualització necessària, avui, d'aquesta Llei d'igualtat.

Demanam també al PP que retirin les seves esmenes a la totalitat; crec que el moment s'ho val, i el tema especialment. I que, per tant, per fi aquest Parlament tramiti una llei d'igualtat, la debati en detall i l'actualitzi, perquè era bona, però els moments canvien.

Vull fer una segona part d'aquesta intervenció parlant del que crec que toca parlar avui, que és de la llei, que és el que *diu* aquesta llei. Una llei que té uns objectius *molt* ambiciosos, perquè, com dèiem des del principi, tracta d'impulsar la transformació social, i això es diu ràpidament però es fa molt, molt difícilment: transformació social, cultural, política, econòmica, jurídica, per garantir els drets de les dones com a ciutadanes. Objectius ambiciosos, com ara eliminar les discriminacions, *ni más ni menos*; la subordinació històrica que hem tingut les dones a Catalunya, però també al món. Que es reconegui i es compti –i es compti– amb el paper social i econòmic de les tasques familiars, domèstiques, de cura, que tradicionalment no s'han considerat valor, ni valuoses, ni essencials per a la nostra societat. Que s'impulsi la redistribució del treball productiu i domèstic de manera igualitària, per facilitar la llibertat i l'autonomia dels homes i de les dones, evidentment. Que es creï un marc favorable perquè el paper de les dones pugui ser realment influent en els canvis que ens cal fer en la nostra societat. Que es redefineixin polítiques públiques, perquè sempre –sempre– s'inclouin i es tinguin en compte els drets i les necessitats de les dones en *totes* les polítiques públiques, i això vol dir informes d'impacte de gènere, perquè, si no, hi ha androcentrisme en les polítiques públiques, n'hi ha; informes d'impacte de gènere. Que es garanteixi el dret de totes les dones a una vida lliure de violència. Que es reconegui el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos, sí. Que s'aposti per la presència real de les dones en els àmbits en què ens incumbeixen, o sigui, tots, tots els àmbits de la vida: el mercat laboral, les tasques de la llar, la vida política, els mitjans de comunicació, l'educació, l'esport; la vida, vaja. I, per tant, una llei que estableixi mesures en tots aquests àmbits per poder aconseguir aquests objectius tan, tan ambiciosos: mesures en l'educació formal, en la informal, en l'àmbit cultural, en el laboral, en els mitjans de comu-

nicació, en la recerca, en la gestió de l'Administració pública...

Una llei ha de fer possible aconseguir tots aquests objectius? Doncs, no, està clar que no. Però sense una llei d'igualtat innovadora, que posi eines, que posi empenya, que posi impuls, segur que no ho farem.

Ara, a més, és més necessari que mai –ho deia al principi, però hi vull incidir–, perquè la crisi l'estem pagant especialment les dones, perquè la retallada de les polítiques socials, l'increment dels costos de la vida i les privatitzacions i aprimaments dels serveis públics repercuteixen directament en les condicions de vida de les dones.

Perquè, d'una banda, s'estan veient afectats sectors laborals feminitzats, públics, que s'estan aprimant o privatitzant; però és que, de l'altra, la pèrdua del poder adquisitiu acaba repercutint també en una major càrrega de treball a la família, que és el de la dona. I això, a més, ens comporta un retrocés respecte a avenços de drets que havíem fet els darrers anys i les darreres dècades. Les esqueses de les dones s'estan carregant tot allò que l'Estat està deixant de fer.

Retrocés també en drets, estem tenint darrerament, perquè perillen els drets socials assolits des de fa temps, com els que tenim associats als ens locals i que ens perillen, i molt, amb una llei que s'està plantejant des del Govern de l'Estat, del Partit Popular, i que poden perillar també si no plantejem una bona llei de governs locals a Catalunya, perquè els ens locals són i han estat històricament, i continuen sent-ho, bona part dels que ens fan els serveis per la igualtat efectiva de les dones i els homes a les nostres ciutats i, per tant, a les nostres societats.

També s'estan produint canvis en àmbits ideològics com l'educació..., retrocessos, no canvis, retrocessos. I, evidentment, no hem d'oblidar les ganes que es té de fer retrocessos en la Llei de salut sexual i reproductiva, i, per tant, contraris al dret de les dones a poder decidir sobre el nostre propi cos; per tant, l'avortament.

Però, a més, perquè també s'han estat duent polítiques contràries a aquests drets els darrers temps; per això també ens cal encara més que mai una llei d'igualtat. Polítiques contràries –i no me'n vaig a Madrid, sinó aquí mateix– des del Departament de Treball, quan es fa desaparèixer una direcció general d'oportunitats, i amb ella els programes realitzats per combatre l'exclusió sociolaboral de les dones, la segregació horitzontal, o per promoure la presència de les dones en càrrecs de responsabilitat. Canvis que s'han fet en la conselleria d'Interior amb les eines que hi havia per lluitar contra la violència. Canvis que s'han fet en la Llei de dependència i en les ajudes que arriben a les dones que fan tasques de cura; canvis que s'han fet en les prestacions socials, consellera. Canvis que s'han fet en les prestacions de PIRMI. Canvis que es volen fer en les pensions, que s'estan posant en qüestió, i, com els deia de bon principi, aquí parlem de dones, perquè són les que cobren pensions més baixes, perquè són les que estan patint la pobresa i, per tant, necessiten aquestes prestacions socials i perquè són les que acaben tenint la cura –i, a més, haurien de guanyar-s'hi la vida– de les

altres persones. Canvis que s'han fet per dificultar l'accés a l'educació de zero a tres anys, i, per tant, afecta les mares. Canvis que s'han fet en els temps d'hospitalització o allargant les llistes d'espera, perquè hi ha retallades a la sanitat, i això fa que la gent necessiti cura a casa, i acaben sent les dones. Canvis que s'han fet en les residències de gent gran, i, per tant, aquesta dificultat fa que algú hagi de tenir cura d'ells, i acaben sent les dones. Canvis que poden també fer-se retroactius en la paritat, deia la senyora Capdevila, que tenim en aquest Parlament; doncs, canvis que també poden patir-se en la paritat política, en les nostres cambres, depenent de com fem la llei electoral a Catalunya.

En conclusió, ens cal més que mai. Ens cal perquè ens calia històricament; ens cal perquè la situació de crisi ho ha agreujat; ens cal perquè les polítiques públiques que s'estan duent a terme des del Govern català i des del Govern espanyol ho estan agreujant. Esperem que el discurs que hem sentit per part de la senyora Cervera fos sincer, esperem que així convenci la resta del seu grup, i especialment el seu Govern, que faci polítiques coherents amb el que estan dient després aquí, o amb el que estaran defensant, segur, en una llei d'igualtat. Posem-nos-hi, fem-la, actualitzem-la; fem-la amb qui la va fer també en el seu moment, que són les entitats de dones, que és el moviment feminista. Ens cal més que mai. Però mentrestant, mentre estiguem fent aquest debat de la llei en el Parlament, no deixarem d'insistir que prenguin mesures, que facin mesures i reverteixin les mesures que ara mateix, avui, demà, demà passat, estan fent en contra de la igualtat entre homes i dones, el Govern català o el Govern espanyol.

Fem la llei, és una eina més, les polítiques de cada dia també ho han de ser; si us plau, siguem coherents. Retirem, ho reitero, l'esmena a la totalitat, esperem que el PP també ho faci i que, per tant, avui no hàgim ni de tan sols fer una votació, i obrim un procés que per fi ens porti a tenir una llei d'igualtat a Catalunya, una llei d'igualtat entre homes i dones, una llei per una nova ciutadania, que és el que posava el títol de la proposta que vam fer al Govern d'entesa i que també ha caigut. Per què per una nova ciutadania? Perquè estem parlant precisament d'una llei per al cent per cent de la ciutadania, d'una llei que canviï paradigmes, d'una llei que ha de canviar la nostra societat, d'una llei que ens fa més democràtics, d'una llei per una nova ciutadania.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bueno, quisiera comenzar mi intervención con un desiderátum, con un deseo intenso de conseguir algo, y es que en materia de igualdad entre hombres y mujeres no haya leyes, porque no sean necesarias. No obstante, volviendo a la crudeza de la

realidad, reclamo que en lugar de normas se adopten medidas realmente eficaces para corregir las desigualdades que en el entorno se dan, procediendo, en primer lugar, a un cambio de modelo educacional, antes que presentar una norma que solo persigue destacar el prurito del legislador. Hagamos autocrítica en ese ámbito. La equidad entre hombres y mujeres requiere concienciación y educación, dirigiendo los esfuerzos a demoler las verdaderas bases del problema, los roles culturales atávicos sobre las relaciones entre sexos. Se trata, por tanto, de adoptar una actitud corresponsable, que nos implique a todos para conciliar vida personal, familiar y laboral.

Ahora bien, centrándome en las proposiciones presentadas por los grupos promoventes, tengo que decir que nos parecen cargadas de negativismo y, si me permiten la expresión, hasta de antipatía, aunque suene mal, hasta de antipatía, porque rezuma intervencionismo y porque además es incompatible con la ideología que promueven y que defienden grupos como el Partido Popular o como la propia Convergència i Unió. Aquí se ha dicho, y lo ha dicho precisamente la interviniente del Grupo de Iniciativa per Catalunya, que es una ley de izquierdas. Quizá estamos asistiendo a un manifiesto ejemplo de travestismo político en este lado, en este lado de la cámara; es así, porque se ha dicho, a no ser que hayan cambiado de ideología –que también puede ser, eh?

No compartimos en esta materia, además, la técnica legislativa de la imposición y la creación de obligaciones de todo orden, porque es negativo, nos parece negativo. Nos parece una ley que está basada en una perspectiva poco edificante, en una perspectiva que no piensa realmente en la mujer, que no le otorga derechos, sino que lo que pretende es fiscalizarlo todo, controlarlo todo, intervenirlo todo y, por supuesto, desde la izquierda. Por tanto, deben entender también la posición del Grupo Parlamentario del Partido Popular, que en cualquier caso expondré y dejaré claramente establecida a lo largo de mi intervención.

Como venía diciendo, nosotros preferimos la positividad, alumbrar derechos en materia de conciliación, de protección de mujeres desamparadas y violentadas... Han pasado de puntillas por la lacra social de la violencia de género, que es realmente el problema que hay que abordar, y no tanta palabra grandilocuente, que muchas veces lo que está buscando es el aplauso fácil pero en absoluto eficaz. Esa es la verdadera lacra social que hay que combatir. La violencia contra la mujer debe ser la prioridad, y no han puesto el dedo en la llaga. Por eso yo les reclamo que concentremos esfuerzos.

En ese sentido, cuando se nos critica, no solo por nuestra labor política en el Parlament de Catalunya, sino en la propia acción de gobierno que desde España estamos llevando a cabo, yo reclamo medidas eficaces, y el Gobierno de España las está implementando. Esta misma semana, la ministra de Igualdad, Ana Mato, ha presentado una batería de más de doscientas medidas concretas, no leyes; no leyes que muchas veces, como aquí han dicho, se guardan en un cajón y se desempolvan cuando conviene políticamente ha-

blando para presentarlas. No: medidas concretas, acciones eficaces que ayuden realmente a las personas desamparadas. Eso es lo que hace el Gobierno de España. Lo ha presentado esta semana la ministra Mato. Y además son medidas que realmente atacan la raíz del problema: la violencia que sufre la mujer fundamentalmente en el entorno rural. Porque es un problema educacional, porque es un problema de formación desde la base, porque eso se ha olvidado, porque no hay –no hay– una conciencia clara y meridiana de que solo desde la base podremos revertir la situación. Nos parece fundamental. Y esas medidas incluyen acciones urgentes e inmediatas, como casas de acogida, como medidas de soporte económico en situaciones laceras de maltrato y violencia.

Francamente, pido a los grupos proponentes que centren los esfuerzos, que primero resolvamos este problema, que no seamos tan ambiciosos. Porque a veces tengo la impresión de que lo que se pretende es conseguir un titular de periódico y salir en los medios, y mientras tanto el problema, bueno, ya se resolverá.

Miren, nuestro grupo no cree en las cuotas, no nos gustan las leyes paritarias. Pero no porque nos guste oponernos porque sí. Al contrario: porque ponderamos a las mujeres y pensamos que estas medidas las infravaloran y las denigran. La política de la paridad está trasnochada, porque, como decía al principio de mi intervención, nada bueno se obtiene desde la imposición.

Miren, les voy a contar una anécdota. Cuando recientemente a un alto funcionario del Gobierno alemán se le preguntó por la política de paridad en su país, este ni siquiera sabía a qué se refería la pregunta. Es decir, en Alemania no conciben la política de cuotas, las leyes de paridad, como avance progresista. Al contrario: consideran que es una regresión en toda regla. Y no por nada, sino porque, como decía anteriormente, infravaloran a la mujer. Parece como que la mujer necesita un trampolín, una proyección que si no se le da es que no llega.

Seamos muchísimo más sensatos. ¡Si es una cuestión de sentido común! Mérito y capacidad. Eso es lo que distingue a los seres humanos. Mérito y capacidad. La discriminación por razón de sexo debe ser perseguida cuando es evidente, cuando es ostensible. Lo dice el artículo 14 de la Constitución. Por tanto, a eso hay que estar. Y los tribunales salvaguardan la aplicación de ese principio. Pero entiendo que la demagogia no ayuda, como digo, a concebir leyes que realmente sean eficaces. Como venía diciendo, el reconocimiento de la valía personal del ser humano radica en eso: en reconocer el mérito y la capacidad como mecanismo impulsor y de progreso de las personas en la sociedad. Y eso es algo que no deberíamos olvidar, porque, evidentemente, si no, entramos en el peligroso terreno de una discriminación positiva que puede llegar a ser en última instancia un claro ejemplo de discriminación objetiva. Y eso es muy importante que lo tengamos en cuenta.

Evidentemente, el Partido Popular no puede compartir el reconocimiento expreso que se hace en los textos

que se han presentado del derecho a la mujer..., o, mejor dicho, perdón, del «derecho de la mujer a disponer sobre su propio cuerpo». Ese es el eufemismo, ¿no?, que utilizamos para llamar al aborto libre y sin reservas. Hablemos claramente. Nos quitamos la careta. Aborto libre y sin reservas. ¿Eso es lo que quieren ustedes? Nosotros, no –nosotros, no. (*Veus de fons.*) Bueno, pues no nos pidan que nos sumemos a un consenso que yo diría más que es hacernos comulgar con ruedas de molino. Además insisto: si es una ley de izquierdas, consigan las mayorías necesarias. Después me referiré, evidentemente, a planteamientos que no son asumibles desde el punto de vista ideológico; ya lo he dicho anteriormente.

Miren, sean realmente progresistas, y no progres. ¡Es que son progres, es que lo suyo es una pose! Ser progresista es anteponer el derecho a la vida. Eso es ser progresista. Defender el aborto libre y sin reservas es ser progre. El progre que se puso tan de moda en los gobiernos del ínclito José Luis Rodríguez Zapatero. Progre. Me referiré también a la cuestión.

No estamos, como decía, por el intervencionismo, ni por la uniformización. Porque las proposiciones de ley que ustedes presentan están transidas de eso: de control, de intervención, de fiscalización... Mire, se refieren hasta la saciedad a la elaboración de planes en la materia que a mí me recuerdan los famosos planes quinquenales de la Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas. Es el paradigma del dirigismo y de la alienación del ser humano. ¡Léanse, por favor, el texto legal! ¡Es que hay planes por aquí, por allá y por todas partes! Dirigismo, intervención. Lógicamente, un texto de izquierdas.

Lo diré más finamente: la técnica legislativa con la que han elaborado las proposiciones de ley presentadas es manifiestamente mejorable. Porque además ustedes siguen en esa senda de poner de moda la neolengua orwelliana. Utilizan unos términos que hay que traducir; trituran el lenguaje; bajo el manto equívoco del uso del mismo entienden que hay que evitar el lenguaje sexista o androcéntrico. Quiero recordar en este caso que si lo que pretendemos es legalizar lo ridículo hagámoslo. ¿Se acuerdan ustedes de las famosas expresiones de la ministra Bibiana Aído cuando puso en boga aquello de «miembros y “miembras”»? Eso lo dijo en el Congreso de los Diputados. Eso es una pose. Eso es una pose que no consigue nada. Eso sí: y se carga el idioma, y se carga la lengua. Está muy bien. Yo recuerdo además también las premonitorias expresiones de «jóvenes y “jóvenas”», que también se utilizó por insignes representantes del Partido Socialista, y que les tengo que decir que me causan profundo sonrojo. Que es, insisto, efectismo, que es ineficaz, que no consigue nada, que no aporta nada –que no aporta nada. También les debo recordar, no sé si se acuerdan ustedes, que las ministras de Zapatero preferían salir en la revista *Vogue*, fotografiarse, pose, pero implementar medidas de igualdad, ninguna.

Vamos a poner los puntos sobre las íes, vamos a hablar con meridiana claridad, vamos a dejarnos de impostura. Porque yo creo que eso la ciudadanía lo advierte. Lo advierte y queda mal. Es que no es bonito,

es que queda mal. Mire, en los textos presentados se habla, por ejemplo, de «presupuestos con perspectiva de género», a modo de visualización de un impacto sobre hombres y mujeres. Y eso es algo más próximo a una pura entelequia que a una realidad tangible. Ya me dirán cómo se hace eso. Pero entretanto les pido, pido a CiU i a Esquerra Republicana, que, por favor, si no son capaces de presentar sencillamente unos presupuestos, ¿cómo se van a adentrar en este terreno? Es que, de verdad, la coherencia en política es un valor que debe estar siempre en el primer lugar de la lista. Trabajen en la presentación de presupuestos normales. Pero si encima los quieren implementar «con perspectiva de género», por favor, explíquemelo, cómo se hace eso. Porque si les cuestan los ordinarios, yo no sé cómo serán estos otros.

Mire, tampoco contemplamos con claridad el exagerado protagonismo que también se atribuye a grupos y entidades de mujeres que actúan a modo de *lobbies* o grupos de presión, porque entendemos que muchas veces esto resta eficacia a determinadas políticas públicas. Y eso es algo que también deberíamos tener en cuenta.

Miren, qué decir también de la novedosa y original figura de un nuevo cuerpo funcional. Como si en España, como si en Cataluña, no hubiera un exceso de funcionarios, venga, ahora vamos a crear un nuevo cuerpo de funcionarios: los profesionales de igualdad de hombres y mujeres. Magnífica idea –magnífica idea. Teniendo en cuenta, por favor, el entorno crítico que atraviesa la función pública, esta previsión legislativa es claramente desacertada. El Partido Popular está por adelgazar la Administración, y no por seguir engrosando su número y tamaño. De hecho, esta misma semana vamos a presentar precisamente reformas en la materia. Y ustedes van y presentan textos, propuestas, que lo que quieren todavía es incrementar el número de funcionarios. Bravo. De verdad que si esto es política eficaz, yo de verdad que entiendo que ustedes han perdido el norte.

A partir de aquí, también debo decir que el texto contiene propuestas que yo las voy a calificar cuanto menos de extravagantes, como por ejemplo abordar la planificación urbanística, y dicen: «Hay que vincular el diseño urbano y la violencia machista para evitar entornos y elementos que puedan provocar inseguridad a las mujeres.» Me lo tendrán que explicar, ¿eh? A lo mejor..., bueno, yo reconozco que a veces estas cosas con la debida pedagogía se consiguen explicar, pero me parece que sigue siendo uno de esos brindis al sol que quedan muy bien pero que después no se sabe cómo poner en práctica, no conducen a nada. En definitiva: normas, leyes. Céntrense en las medidas, de verdad.

Sí, en cambio, nos parecen propuestas adecuadas, por tanto no es todo negativo en la crítica que hacemos a los textos que han presentado..., que sería interesante introducir en la Administración y en la empresa el uso y la racionalidad horaria que permita conciliar vida laboral y familiar. Pero sucede que esta casa también debería empezar a dar ejemplo. En ese sentido, los poderes públicos vienen desdeñando ese horario

racional que se predica. Información de prensa del otro día: «Los poderes públicos desdeñan el horario racional que predicán.» Y se contiene en la información periodística una acerva crítica de cómo se gestiona desde la Administración el uso racional del tiempo. Y en eso no hay medidas. Que no requieren un texto legal; que requieren, como digo, sentido común, eficacia, puesta en práctica, trabajo, y no tanto desempolvar leyes que están guardadas en los cajones porque ahora conviene, porque ahora toca. Y además atropellándose, a ver quién la presenta primero. No corran tanto, que lo mismo tropiezan y no llegan. Yo les pido en ese sentido prudencia, como digo, y una acción muchísimo más eficaz. Yo quiero decir que en este sentido en el Congreso de los Diputados sí que se ha impulsado recientemente una subcomisión de racionalización de horarios, de conciliación y de corresponsabilidad, que en breve tiempo dictaminará recomendaciones al ejecutivo y a los partidos. Y es que en política la conciliación es una asignatura pendiente.

Miren, quiero dirigirme también, con cierto tono de solemnidad, que no he abandonado en ningún caso, pero que ahora reafirmo, a los diputados de Unió Democràtica, para trasladarles mi más absoluto convencimiento de que esta proposición de ley que hoy nos traen no es su ley de igualdad. ¿Qué hacen ustedes apoyando un texto que rezuma ideología de izquierdas? O es que no se lo han leído, que también podría ser. O ¿es que se trata de un trágala más que le ha impuesto Esquerra Republicana fruto de su acuerdo de desgobernabilidad? Estoy convencido de que hay diputados de Unió Democràtica que no pueden aceptar el texto que se ha presentado. ¡Oiga, que hablan de aborto libre y sin reservas! ¿Unió Democràtica lo apoya? Bienvenidos sean, pero a la izquierda. Sigán por la senda que les conduce a la pérdida de su identidad. Miren, les garantizo que UDC acabará como UCD: bailará una sigla y desaparecerán. Ese es su futuro político de seguir apoyando este tipo de proposiciones de ley. Quédense..., porque es así, es así lo que va a ocurrir, seguramente.

Miren, a los partidos que nos traen el texto sometido a debate les emplazo también a realizar una mirada autocrítica y a adoptar actitudes ejemplarizantes. Miren al Govern de la Generalitat. ¿Cuántas mujeres tienen? ¿Tres? Bueno, la paridad no la cumplen, ¿no? Miren a los órganos de dirección..., de sus respectivos órganos de dirección política. ¿Cuántas mujeres tienen? Miren a este Parlamento y díganme cuál es el único grupo parlamentario dirigido por una mujer. El Partido Popular. Qué casualidad, ¿no? ¡Qué casualidad! –¡qué casualidad! ¡Y nosotros no defendemos la igualdad de los hombres y de las mujeres, no! Hechos –hechos. Aunque les cueste, también miren a España, que ya sé que les cuesta. ¿Qué partido ha tenido una presidenta del Senado, una presidenta del Congreso, presidentas en las comunidades autónomas de Madrid y Aragón, alcaldesas..., presididas por mujeres? El Partido Popular. Sin cuotas y sin paridad. Este es el Partido Popular, y realza el valor de la mujer; de la que vale, como el hombre que vale. Mérito y capacidad, valía personal. Y es que yo les digo una cosa, diputadas y diputados: es más fácil predicar que dar

trigo. Venir aquí y presentar las proposiciones de ley, y, como digo, emplear ese tono grandilocuente, está muy bien. Es efectismo. Pero, de verdad, implementen políticas. Den el trigo al que me refiero. No prediquen. Den trigo. Gobiernen.

Además, miren, en este Parlamento hemos asistido recientemente a situaciones incompatibles con leyes que ahora promueven. Si no me equivoco, en el Pleno pasado todos los partidos del arco parlamentario, salvo el nuestro, rechazaron una moción para prohibir el uso del burka, esa cárcel de tela que algunas mujeres deben soportar, con total pérdida de su dignidad. ¿Existe algún otro ejemplo de mayor hipocresía que ese? Mire, no lo creo. Abandonen el buenismo, dejen atrás el sectarismo y la demagogia, y defiendan de verdad la igualdad de la mujer. No se atropellen para ver quién se cuelga la medalla. Es que no es bonito, es que queda mal.

Quiero concluir diciendo que todo lo anteriormente expuesto justifica el posicionamiento inequívoco de nuestro partido de votar favorablemente a las enmiendas a la totalidad que hemos presentado en relación con los textos idénticos del Grupo Socialista y de Iniciativa per Catalunya. La proposición que presentan CiU y Esquerra Republicana, con matices, entendemos que debe seguir su tramitación en comisión, pero les digo una cosa: introduciremos numerosas enmiendas por parte de nuestro grupo, si es que de verdad existe voluntad de trabajar en común. Acepten esas propuestas, porque hay que remozar la ley, porque hay que volverla a edificar. Porque quiero acabar mi intervención diciéndoles que, en materia de igualdad, la mejor ley es la que no existe.

Gracias, señora presidenta; gracias, señoras y señores diputados.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per al seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Es triste, en junio del 2013, en pleno siglo XXI, tener que debatir en este Parlamento sobre una ley de igualdad defectiva entre hombres y mujeres. Pero nosotros, a diferencia de otros grupos parlamentarios, pensamos que es necesario hablar de este tema, porque lo único efectivo es que existe desigualdad entre los hombres y las mujeres. Ya hemos avanzado mucho, no lo podemos negar, en las últimas décadas, en el último siglo; sobre todo hemos avanzado en la equiparación formal de los derechos de los hombres y las mujeres. Pero todavía queda lo más difícil, que es la equiparación efectiva, la igualdad efectiva entre los hombres y las mujeres.

Y, para los que son incrédulos respecto a esa desigualdad, hay algunos datos incontestables. No me extenderé; también otras fuerzas parlamentarias se han re-

ferido a algunos de ellos, pero hay algunos datos que demuestran que vivimos en una sociedad que es desigual.

Por ejemplo, las mujeres, de media, sacamos mejores notas; las mujeres, de media, tenemos mejores calificaciones; hemos aumentado mucho el nivel formativo; en algunas profesiones nuestra formación es superior a la de los hombres. Pero, sin embargo, existe una brecha salarial, que pueden variar las cifras pero que está en torno al 20 por ciento. Es decir, las mujeres, por hacer el mismo trabajo, podemos cobrar un 20 por ciento menos. Y a mayores niveles de preparación, a mayores niveles directivos, técnicos, etcétera, esta desigualdad salarial puede llegar al 30 por ciento. ¿Cuántas mujeres directivas hay, en general? Pues, únicamente un 15 por ciento de los puestos directivos están ocupados por mujeres.

Y, sin duda, la clave, la clave de todo, que es el cuidado de los hijos y de las personas dependientes en las familias. Aproximadamente el 94 por ciento –el 94– de las excedencias que se piden para cuidado de un hijo familiar son solicitadas por las mujeres –el 94. Contratos a tiempo parcial para cuidado de hijos, otro tanto: un 97 por ciento. Bajas por maternidad: el 95 por ciento, aproximadamente, de las bajas son solicitadas por mujeres. Eso significa que se siembra un precedente de que el cuidado de los hijos y de las personas mayores recae casi exclusivamente en las mujeres.

En el ámbito empresarial, de todas las personas emprendedoras, solo un 35 por ciento son mujeres, y además estas mujeres normalmente llevan a cabo proyectos más pequeños, con menos internacionalización, más controlados.

Por no hablar de otros ámbitos tan bochornosos como la violencia de género, el reparto desigual del tiempo en las tareas familiares, la presencia escasa de mujeres en determinados ámbitos que son tradicionalmente masculinos, etcétera.

La crisis, como se ha comentado antes, ha agravado estas circunstancias, no lo podemos obviar. Pero hay un elemento que es incluso más importante, que es la maternidad. Y hay un dato que es muy revelador, de Eurostat. Miren, antes hablábamos de la tasa de ocupación masculina y femenina. ¿Saben ustedes que hombres y mujeres que no tienen cargas familiares y que no tienen hijos, de edades entre los veinte y los cincuenta años, tienen una tasa de ocupación muy similar? Es incluso la mujer la que tiene un pequeño punto porcentual por encima de la de los hombres. Sin embargo, en el momento en que la mujer decide formar una familia o tiene cargas familiares, su tasa de ocupación desciende en veinte puntos porcentuales, y el del hombre sube ligeramente. Eso significa que ser madre hoy en día significa que muchas mujeres ven truncado su desarrollo profesional y su vida laboral, y no nos lo podemos permitir.

No solo es este factor, hay otros muchos factores, pero sí que muestran que hay una inercia social a la desigualdad. Y hay otros colectivos que sufren discriminación y que sufren desigualdad, no solo las mujeres, es cierto. Pero lo que pasa con las mujeres es que mu-

chas veces sufren doble discriminación, porque son mujeres y además pertenecen a otro colectivo discriminado.

Por tanto, para Ciutadans, lo que hay que hacer es poner énfasis en las políticas de igualdad de oportunidades desde la base, políticas de conciliación de la vida laboral y personal, y de educación desde edades tempranas. Este es un problema cultural, que solo –solo– lo solucionaremos si miramos desde el principio. Y sensibilización social sobre los principios de corresponsabilidad, de equidad y de igualdad.

Pero en esto no nos podemos quedar en palabras vacías. Esto requiere medidas concretas y efectivas, como bien dice el título de la ley que se presenta hoy, medidas concretas relacionadas con la maternidad y con la paternidad; el aumento de ayudas a las familias por cuidado de hijos, por cuidado de personas dependientes. Eso va absolutamente en contra de lo que está, el Gobierno, haciendo actualmente, con la bajada de ayudas para las *escoles bressol*, con el no pago a las entidades que apoyan a las personas que tienen dependencia, etcétera. Fomentar el uso de los permisos de paternidad; es muy importante, porque ahí se fragua que luego, durante toda la vida, las mujeres llevan la iniciativa del cuidado de los hijos. Y la racionalización de horarios, la corresponsabilidad familiar, etcétera.

Miren, hay dos ámbitos básicamente: están el sector público y el sector privado. Es cierto que en ambos queda mucho camino por recorrer. En el sector público, quizás –quizás–, se ha llegado a consensuar o a implantar un mayor nivel de conciliación de la vida laboral y familiar, pero en el sector privado es donde tenemos un mayor camino por recorrer. Las empresas tienen que ser incentivadas y premiadas por llevar a cabo y por implantar medidas de igualdad y de conciliación de la vida laboral y familiar.

Y sobre todo hay que hacer también mucha pedagogía y mucha concienciación. Porque saben ustedes que España es uno de los países de la Unión Europea donde más horas se trabaja, en contra de algunos tópicos. Más horas, más jornadas partidas, ¿y eso qué conlleva? Menor productividad, menor motivación y mayor absentismo. En la medida en que las empresas sepan que incorporando medidas de conciliación, medidas de igualdad, van a mejorar sus resultados, sin duda podremos avanzar muchísimo más en este aspecto.

Pero no solo podemos hablar del mercado de trabajo; también tenemos que hablar, como decía, de la educación y de la sensibilización, porque hay que romper roles y paradigmas que no son ciertos. A las mujeres, por naturaleza, no se nos da mejor cuidar de niños, ancianos y enfermos, no se nos da mejor por naturaleza, y a los hombres, por naturaleza, no se les da mejor ejercer el liderazgo, dedicarse a la política o trabajar bajo presión; son cuestiones culturales y sociales que tenemos que ir venciendo poco a poco. Y tenemos también que despertar la participación y el interés de las mujeres en muchos ámbitos en los que no está bien representada; por ejemplo, en la política, o en el sector empresarial, en los medios de comunicación, en los deportes, etcétera. Y también fomentar valores como

hablar en público, como ejercer el liderazgo, como tener iniciativa, etcétera.

Y no podemos hablar de igualdad de las mujeres sin hablar de un tema que es el burka –el burka. No hay mayor signo en nuestra sociedad de sumisión de la mujer al hombre que el burka, un signo absolutamente claro y reconocible. Y Ciutadans seguirá pidiendo, como ha hecho en el Pleno de este Parlament, que el uso del velo integral se regule. Y hoy hay muchas fuerzas parlamentarias que han presentado leyes de igualdad, que están a favor de imponer cuotas rígidas y artificiales y que se enfadan mucho cuando alguien comienza un discurso y no dice «buenos días a todos y todas», pero luego miran para otro lado y ponen excusas para que en nuestra sociedad siga habiendo mujeres que llevan burka. Mire, eso es una barbaridad. El velo integral se tiene que regular en nuestra sociedad, y ustedes lo que mantienen ante este aspecto es una postura incoherente, injustificada y absolutamente hipócrita. Pero a Ciutadans nos gusta hablar de la igualdad efectiva, y nos parece bien que se hable en este Pleno. Queremos un acuerdo entre todas las fuerzas parlamentarias, y por eso también pedimos que se tramite esta ley como una ponencia conjunta.

Pero hay algunas cosas en las que no estamos de acuerdo. Y no estamos de acuerdo en profundizar en este sistema de imposición de cuotas, de cuotas rígidas y muchas veces artificiales. En Ciutadans pensamos que se ha de fomentar la igualdad de oportunidades, la capacidad y el mérito, como únicos criterios para que una persona pueda llegar allá adonde quiera en su vida profesional y laboral. Centrarnos en las cuotas es centrarnos en la foto final. Esto es como en el símil de una carrera de atletismo. Las mujeres y los hombres corremos por la misma pista, pero las mujeres tenemos más obstáculos que los hombres. Y a veces, por esos obstáculos, no siempre, llegamos más tarde que los hombres o no llegamos a la final. Y ustedes lo que quieren es coger a mujeres y subirlas al pódium, aunque no hayan ganado, y eso no soluciona los obstáculos que tenemos por el camino.

Desde Ciutadans pensamos que las administraciones públicas no están para imponer cuotas, sino para remover y retirar los obstáculos que dificultan el desarrollo profesional y laboral de las mujeres. No se equivoquen: las cuotas no dan igualdad efectiva, sino igualdad ficticia, y esto es un caso muy aplicable a la política. En la política, a nosotros no nos gusta que todas las mujeres que se dedican a la política estén bajo sospecha de si están ahí por cuota o no. Porque la política tiene un problema de base, y es que hay menos mujeres que hombres en las bases de los partidos. Y eso no se soluciona con cuotas, se soluciona incrementando el interés de las mujeres por, entre otros aspectos, la política. Y con listas abiertas, para que los ciudadanos elijan a sus representantes y se basen en criterios de mérito y capacidad. Esa es la mejor garantía de igualdad de oportunidades.

Por tanto, desde Ciutadans, aunque no estamos a favor de muchas de las cuestiones, vamos a votar a favor de que se tramite una ley de igualdad, de que se tramite una ponencia conjunta, para no ponerse medallas en-

tre los partidos, sino ponernos a trabajar y ponernos de acuerdo para mejorar la igualdad de los hombres y las mujeres.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Un bolígraf, de Ciutadans? (*Pausa.*) Bon dia a totes i a tots –no sé si al senyor Sergio Santamaría donar-li el bon dia, però, en tot cas, bon dia. Deu minuts escassos per parlar de segles de patriarcat, és la primera dificultat que tenim com a CUP - Alternativa d'Esquerres. La segona, agrair al senyor Santamaría que ens demostrï la importància de fer una llei d'igualtat; el seu discurs, trufat de darwinisme, de biologicisme i de meritocràcia, doncs, ens demostra és que el millor masculista és el que no existeix.

El món és dels homes, és propietat dels homes, està governat pels homes i està trinxat i destrossat pels homes fa segles. Hi ha mil negacions, mil murs, mil excuses, sempre reiterades, per no abordar la igualtat entre homes i dones, entre persones. I la discriminació, l'explotació i la mercantilització de les dones i dels drets de les dones és una constant persistent sota un model econòmic, que és el capitalisme, sota un marc de dominació cultural, que és el patriarcat, que fa molts segles, molts anys, moltes dècades que prem l'accelerador de la divisió sexual del treball, de la feminització de la pobresa i del masclisme que ens assetja.

Què justifica una proposició de llei sobre igualtat l'any 2013? La realitat, la més estricta, crua i colpidora realitat d'un sistema que funciona contra les dones, que escup el llenguatge del patriarcat, del masclisme i de l'abisme de la iniquitat i de la desigualtat social de gènere, també de sexe. Desigualtats amb múltiples rostres i sempre de dones: dones precàries, dones aturades, dones joves, dones migrants, dones pobres, dones preses, dones violades, dones vídues, dones amb pensions de misèria després d'una vida treballant.

Hi ha moltíssimes dades, no podem dir-les totes. En l'àmbit del treball i de l'exclusió i de la pobresa –ja s'ha dit des d'aquesta tribuna–, doble jornada, doble presència, doble explotació, un salari mitjà diferenciat per un abisme del 24 per cent; un 31 per cent de les dones de casa nostra en risc de pobresa; 23 per cent d'atur; 400.000 dones no sense saber com arribaran a final de mes, sinó como el començaran; copen el 70 per cent del treball parcial, amb un esbiaix feminitzat, a més, de l'estructura del mercat laboral –els multimilionaris sempre són ells–, i amb clares desigualtats en tots els àmbits, eh? –salut, política, cultura, educació–; no deixa de ser..., abans s'hi referia la diputada de Ciutadans, respecte a la formació i la qualificació en notes de les dones, que el 18 per cent, al nostre país, només, siguin dones catedràtiques, el 82 per cent són homes, o que en determinats cicles formatius els rols masculistes tinguin una prevalença important: imatge

personal, 94 per cent; serveis socials, 86; tèxtil, 82 per cent; sanitat, 78 per cent.

Dones i crisi, també, en aquesta acumulació de desposseïció, que qui més desposseeix és les dones, i aguditza els graus de vulnerabilitat, de discriminació i de desigualtat. L'estat de benestar real, si existeix, són les 521.000 mestresses de casa que fan equilibris de vida per produir i reproduir la vida encara avui.

L'empobriment i les retallades les estan pagant les dones; són les sostenidores de la crisi. No cal dir que en l'àmbit de dones i cures, tot ha sigut un miratge i mil promeses incomplertes amb la Llei d'autonomia personal o amb la Llei mai complerta de dependència.

Dones i polítiques: el poder avui al món és un mascle alfa, masculí i masculinitzat; no només és que el copiiïn els homes, sinó que les pràctiques polítiques són masculines i masculinitzades. Veniem de la dictadura nacionalcatòlica contra les dones, d'aquella Secció Femenina que amb alguns passatges del senyor Santamaría, doncs, ens n'hem recordat: el 78, 95 per cent homes, 5 per cent dones; avui, 70-30 a l'àmbit dels regidors, 60-40 al Parlament. Però que hàgim avançat al 70-30 des del final de la dictadura..., també s'hauria de llegir que només un 13 per cent són alcaldesses i un 87 per cent dels homes són els alcaldes. Qui es perpetua en el poder? Els homes. No hi ha cap dona en aquests trenta-quatre anys curts de democràcia que hagi repetit cinc legislatures; homes, uns quants.

Les dones surten a TV3 un 78 per cent, segons els informes; no hi surten quan es parla d'Església, d'empresa o esport. Premis nacionals de cultura dels últims deu anys: 82 a homes, 29 a dones; els jurats, 93 per cent formats per homes. Però aniré molt més ràpidament, perquè s'acaba...

Dones i salut, percepció de l'estat de salut: el 42 per cent de les treballadores no qualificades tenen una percepció de mal estat de salut; només el 7 per cent de les dones empresàries. Prevalences de malalties directament vinculades a la doble condemna laboral i familiar i domèstica que tenen: mal d'esquena lumbar i cervical, reumatisme o depressió i ansietat, que s'ha duplicat amb la crisi. A la maternitat, també ens hi hem referit.

Dones i usos del temps: dues hores els homes, quatre hores les dones en l'àmbit del treball domèstic.

Violència: 61 dones mortes a Catalunya des del 2008 –feminicidi–; 19.000 denúncies l'any passat, i un 26,6 de les dones que han denunciat haver sofert una agressió masculista greu al llarg de la seva vida. I les entitats que lluiten contra la violència de gènere parlen, a més, que estem en fase de retrocés. Vam arribar a la fase, a la punta de polítiques públiques, i ara estem en retrocés. Alguna cosa hi deu tenir a veure que s'hagi retallat la campanya «Talla amb els mal rotllos» o les polítiques de formació continuada de violència de gènere al Departament d'Interior.

Sobre la proposició de llei, no entraré en tots els debats, hi entrarem quan s'obri el procés. Tenim moltes discrepàncies concretes; algunes altres, generals. En general, es parla molt de «foment», d'«aconsellar».

Nosaltres volem obligatorietat de compliment. Mentre no es demostrï el contrari, paritat sí, perquè, si no, les desigualtats persisteixen.

Altres vocabularis que també s'han dit aquí: «polítiques de dones» no, «polítiques d'igualtat»; el patriarcat mutila enfora les dones i mutila endins, també, els homes. Per tant, és responsabilitat de tota la societat.

I, finalment, votarem sí a les tres; anàvem a votar que no a la d'Esquerra i a la de Convergència, perquè pensem que s'ha de comptar amb el teixit social i amb el moviment feminista d'aquest país.

També ens preocupa que sigui una llei aparador, que, feta la llei, segueixin les mil trampes; de lleis d'igualtat hi ha Navarra 2002, Castella-Lleó 2003, Galícia 2004, País Basc 2005, i els canvis jurídics mai són reals si no vénen amb una transformació social profunda; les paraules només són gestos si no van acompanyades de fets que els converteixin en realitat.

I, finalment, tres referències ineludibles avui –memòria, història i resistència–, que som un país de dones en lluita, abans, avui i demà; que el capitalisme situa les dones en el pitjor lloc i en les pitjors condicions, però que afortunadament podríem parlar d'Antígona, però parlarem de Frederica Montseny, de Lina Odena, de Tomasa Cuevas, de Maria Salvo, de Neus Català, de Josefina Piquet, de María Zambrano, per no parlar de Virginia Woolf, d'Hannah Arendt, d'Angela Davis, de les Mares de Plaza de Mayo, de les Madres de Soacha, de les dones de negre que surten a cada guerra, de la *comandante* Margarita de l'EZLN, de Rosa Parks, d'Ulrike Meinhof o de tantes i tantes dones anònimes que són les autèntiques protagonistes de la lluita per la igualtat.

Finalment, ens és difícil aconseguir la igualtat en un règim econòmic capitalista. És una violència..., la violència contra les dones, les violències contra les dones vénen d'antic, hi ha un fil roig que transcorre entre el feudalisme i el capitalisme, i que és un fil roig sempre silenciats, que és la violència extrema de l'acumulació originària, quan la crema de bruixes i l'heretgia, de la llibertat perseguida, i un dels episodis, sens dubte, que encara avui perdura és l'expropiació del cos, els sabers i els drets de les dones. Sobre aquelles bases encara continuem funcionant. Per nosaltres cal desarmar totes les violències; cal passar del cicle de submissió, dependència, obediència al cicle de cooperació, autonomia i llibertat.

I, per avalar-ho, ens agradaria llegir unes frases lúcides de Santiago Alba Rico –avui s'ha parlat aquí de valors feminitzats, valors masculinitzats, feminitzats–, que quan parlava de la diferència entre masculinitat i valors feminitzats deia el següent, que la diferència, finalment, era entre càlcul i rapidesa. Ell deia: «El que caracteritza l'home, diguem-ho amb dues paraules, és la seva tendència a calcular llargament per introduir un gest ràpid o per introduir un gest que augmenti la rapidesa de l'univers: matar més de pressa, pujar més alt, enriquir-se més i més. L'home salta perquè planifica i assalta.» I la dona és, la intel·ligència feminista és intel·ligent en sentit contrari. La intel·ligència feminista ha consistit, consisteix bàsicament, avui encara, a fre-

nar, a desaccelerar la intel·ligència devastadora masculina, a obligar a aturar-s'hi d'una vegada, després, hi insistim, de dos mil·lennis de patriarcat.

Gràcies.

(Rosa Amorós i Capdevila demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Amorós...

Rosa Amorós i Capdevila

Per al·lusions de la senyora Capdevila...

La presidenta

Trenta segons.

Rosa Amorós i Capdevila

Sí. Dir-li que jo en cap moment he dit que sigui il·legítim presentar el mateix text. Només he remarcat la manca de sensibilitat i deslleialtat, perquè l'autoria i el redactat es van fer conjuntament.

I, per altra banda, han comentat que havia desaparegut la paraula «androcèntric», tant el Grup d'Iniciativa com el PSC, i no és cert, perquè, si veuen l'article 4 en l'apartat *h*, continua dient «usos sexistes dels llenguatges», eh?, i després continua el fragment: «Han d'utilitzar en tota la seva documentació escrita, gràfica i audiovisual, en l'atenció personal i en els seus mitjans de comunicació llenguatges no sexistes ni androcèntrics.» D'acord? Vull dir, era només per matisar-ho.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribas...

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. És cert, eh?, continua una vegada; n'eliminen vint i escaig.

La presidenta

Demana la paraula per contradiccions?

Marta Ribas Frías

Sí, perdoni, per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Marta Ribas Frías

Senyor Santamaría, la llei diu que els poders públics han d'emprendre polítiques actives per contribuir a la superació dels impediments que dificulten el ple exercici dels drets socials, polítics, econòmics, culturals.

Per tant, això és garantia de drets, aquesta llei, no pas intervencionisme. I, per cert, gràcies –ja li ho han dit– per fer valer que realment ens cal més que mai una llei d'igualtat.

(Violant Cervera i Gòdia demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Cervera...

Violant Cervera i Gòdia

Gràcies, presidenta. No, recordar-li al senyor Santamaría que...

La presidenta

Senyora Violant Cervera, per què demana...?

Violant Cervera i Gòdia

Per al·lusions.

(Rialles.)

La presidenta

Trenta segons.

Violant Cervera i Gòdia

Dic, no, recordar-li al senyor Santamaría, dic, que la Generalitat de Catalunya ja fa vint-i-cinc anys que duu a terme polítiques de dones; de fet, nosaltres tenim les competències exclusives i, per tant, doncs, el ministeri de la senyora Mato, doncs, sí que fa polítiques, però nosaltres fa moltíssim temps que les fem.

I dir-li a la senyora Ribas que jo sóc sincera, el Govern de la Generalitat és sincer, drem a terme les polítiques necessàries per sortir d'aquesta situació i la llei farà possible una veritable igualtat entre homes i dones.

Moltes gràcies.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, señora presidenta; por múltiples alusiones.

La presidenta

Encara que siguin múltiples, té trenta segons.

(Rialles.)

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, seré breve –seré breve. Es una lástima que el Parlamento de Cataluña haya perdido el sentido de la utopía. ¿Saben ustedes lo que significa «desiderátum»?

Desear intensamente algo. Ojalá no hubiera leyes, lo reitero, que tuvieran que regular la igualdad entre hombres y mujeres. Escuchen los discursos que se hacen en el Parlamento, y, si tienen algún problema, consulten el diccionario.

Otra cuestión. Señor Fernández, usted me tacha a mí de machista. Mire, le reconvengo en una cosa. Esta mañana su grupo parlamentario ha utilizado una expresión en este Parlamento claramente androcéntrica; se han referido, al interpelar al *president* Mas, que no se baje los pantalones. Revisen –revisen–, por tanto, su discurso y su estructura porque no casa, no casa con muchas cosas de las que dicen, porque realmente hay que, como decía en mi intervención...

La presidenta

Senyor Santamaría, s'està passant de temps.

Sergio Santamaría Santigosa

...hay que predicar, hay que predicar con el ejemplo, hay que dar trigo y no hay que adoptar actitudes que son claramente –claramente– situadas en el terreno de la impostura, que quedan muy bien, pero que no conducen a ninguna parte, porque entre otras cosas... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Passem a la votació, passem a la votació... *(David Fernández i Ramos demana per parlar.)* Senyor Fernández...

David Fernández i Ramos

Primer, que celebro...

La presidenta

Per què demana...?

David Fernández i Ramos

Per al·lusions, per al·lusions explícites i directes del senyor Santamaría.

La presidenta

Molt bé. Trenta segons.

David Fernández i Ramos

Celebro la seva conversió a l'anarquisme. Nosaltres ho som, de llibertaris: sense llei, sense estat.

I, la segona, jo crec que la imposició que vostè deia, que és una imposició la llei, el que és una imposició és el masclisme, eh?, i és el que cal..., sobre el qual vostè no vol legislar, com ha fet públicament.

I, finalment, també, com deia el text que he llegit al final, parlant sobre patriarcat, no cal confiar en miracles mentre puguem confiar en les dones. Jo no confio en el

seu miracle a una reconversió antimasclista, però tenim la sort de confiar en milers i milers de dones que lluiten per la igualtat.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de les dues esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular, atès que les dues presentades per Convergència i Unió han estat retirades i la presentada per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa també.

Pregunto al Grup Popular si es poden votar les dues alhora. Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, comença la votació de les dues esmenes a la totalitat.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 110 en contra.

I, per tant, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, les iniciatives legislatives continuen la seva tramitació.

I com la majoria dels grups parlamentaris han demanat ponència conjunta, així es farà.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de modificació de la Llei 18/2007, del 28 de desembre, del dret a l'habitatge.

Proposició de Llei

de modificació de la Llei 18/2007, del 28 de desembre, del dret a l'habitatge (debat de totalitat) (tram. 202-00031/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, consellera, consellers, diputats i diputades, presentem aquesta iniciativa perquè té el

seu ancoratge, des del nostre punt de vista, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i també a la Constitució. Les polítiques d'habitatge han estat, són i creiem que, ara més que mai, hem de treballar plegats.

Les polítiques d'habitatge han estat polítiques de cohesió social els darrers deu anys, en cicles econòmics totalment oposats. Primer, en una primera etapa caracteritzada per un espiral insuportable de creixement dels preus dels habitatges, que n'impossibilitava l'accés a moltes persones, però que, quan hi van accedir, moltes d'elles ho van fer amb unes condicions, uns crèdits hipotecaris que s'han demostrat lesius per a moltes famílies. I avui hi ha moltes famílies que es veuen privades del seu habitatge habitual per no poder fer front al pagament del crèdit hipotecari o al pagament d'un lloguer en el mercat; dificultats, per tant, una altra vegada, per accedir a un habitatge, i per tant, les polítiques d'habitatge avui encara tenen, des del nostre punt de vista, una importància més gran.

La política ha de buscar sortides a les problemàtiques que es presenten en cada moment legislant i canviant i adequant les lleis, si és necessari. Deixin-me dir-los, d'entrada, que la recent aprovada Llei 1/2013 del Congrés dels Diputats, de mesures per reforçar la protecció als deutors hipotecaris, reestructuració del deute i lloguer social, és una llei massa restrictiva i que, excepte al Govern de l'Estat, no ha satisfet ningú.

Insistirem en mesures que estem convençuts que cal abordar i que sabem que altres grups parlamentaris també ho creuen. Per exemple, resoldre els problemes derivats del sobreendeutament de les persones, una llei de segona oportunitat que ofereixi solucions a llarg termini. Aquest Parlament ha fet un treball molt important que hauré de debatre al Congrés dels Diputats. Però anem a pams i anem a parlar de l'objecte de la modificació de la llei al dret a l'habitatge que presentem avui.

Estem en una crisi greu, profunda, que afecta el nostre país, i una de les conseqüències, les moltes conseqüències que té aquesta crisi és el fet de l'existència d'un desorbitat parc d'habitatges sense ús. El conseller de Territori i Sostenibilitat, titular en matèria d'habitatge, que no ens acompanya avui –fins ara–, ens va dir que hi ha 79.000 habitatges nous buits a Catalunya, molts d'aquests habitatges propietat d'entitats financeres o immobiliàries lligades al sector financer. I, d'altra banda, s'observa una demanda insatisfeta, amb una oferta insuficient de preus no adequats, per la qual cosa es fa urgent, des del nostre punt de vista, potenciar el seu ús mitjançant les diferents mesures contemplades en aquesta proposició de llei, que pretén recuperar, per altra banda, la lletra de la Llei del dret a l'habitatge de Catalunya, que va ser derogada per l'actual Govern de la Generalitat.

Les circumstàncies han canviat. Tenim nous problemes al damunt de la taula i hi hem de trobar solucions. Els ciutadans no entenen que el país s'hagi endeutat en 40.000 milions més per rescatar els bancs i que es permeti que aquests mateixos bancs segueixin fent fora de les seves cases famílies que no poden pagar la seva

hipoteca perquè s'han quedat sense feina i sense recursos. Hem..., diputades i diputats, també hem de rescatar les persones. Els poders públics amb competències en matèria d'habitatge –i la Generalitat les té– s'han d'ocupar urgentment de l'adversa situació en la qual estem ubicats i, més encara, fer front a la desocupació d'habitatges al nostre territori, que, des del nostre punt de vista, tenir habitatges buits contravé la funció social de la propietat.

Hem de buscar sortides per no caure en l'exclusió social de moltes persones, o fer caure en l'exclusió social moltes persones i famílies per culpa de l'habitatge i d'un endeutament ofegador, però, sobretot, hem de canviar normatives per a garantir el risc futur del 96 per cent de les persones que segueixen pagant a final de mes les seves quotes, a vegades amb dificultats. Hem de treballar perquè l'estat del benestar faci la seva funció; hem de donar resposta a l'angoixa de moltes persones, d'amplis sectors de la nostra societat que se senten desemparats. Quantes vegades hem escoltat els membres d'aquesta cambra, moltes persones, afirmar això: que tants anys pagant impostos i ara que els necessitem, per a què serveixen els poders públics? Hi ha la sensació, i més avui, en temps de crisi, que el sistema financer, que ha estat una part del problema, no vol ser una part de la solució dels ciutadans, dels deutes hipotecaris, de la solució a les preferents, del deute subordinat.

El Grup Socialista pretén, amb aquesta iniciativa, adequar les prioritats al context social i econòmic en el qual vivim els i les catalanes i garantir el desenvolupament de la normativa marcada en la llei, ho torno a repetir, aprovada per aquest Parlament l'any 2007, del dret a l'habitatge, i adequar-la als interessos i les reclamacions de la societat catalana. Per això es fa imprescindible desenvolupar polítiques que prioritzin l'adopció de mesures que han de tendir a la reactivació de l'habitatge buit, al mercat i la rehabilitació sobre la construcció, en una clara aposta per la sostenibilitat.

Aquesta proposició de llei articula les mesures que, per la seva major urgència, des del nostre punt de vista, han de portar-se a terme sense perdre gaire temps, no?, i que per la seva pròpia naturalesa actuen com a pla de xoc en salvaguarda d'un bé jurídic que per a nosaltres és essencial, que cal protegir, que és el dret a un habitatge digne. Entre les diferents formes de desocupació d'habitatges mereix una crítica, una major crítica la del conjunt d'habitatges, ho torno a repetir, que són propietat en les diferents fórmules o formes de persones jurídiques, en especial, entitats financeres i les seves filials immobiliàries.

Catalunya és una de les parts, un país amb un gran nombre de desnonaments. És un fet acreditat, també, que l'absència de residència, d'habitatge, comporta a la pràctica la impossibilitat d'exercir altres drets i impedeix a les persones afectades realitzar-se tant professionalment com familiarment i, en molts casos, els condemna a l'exclusió, a la marginació social i a la marginació econòmica. Al mateix temps que s'incrementa el nombre d'habitatges desocupats a Catalunya, augmenta també el parc d'habitatge no venut que queda en poder de les entitats financeres.

Estem en una cruïlla i nosaltres creiem que hem d'agafar l'adreça correcta, i nosaltres creiem que el país ha d'agafar l'adreça correcta, que hem de fer un gir en les polítiques d'habitatge, assumint també equivocacions del passat. Que tots els que hem tingut responsabilitats de govern, en funció de les perspectives que en aquells moments hi havia, i amb ulls del 2013, doncs, segur que ens hem equivocat. Els que no han governat segurament no ho han fet; els que sí que hem tingut responsabilitats de govern, avui, ara, en el passat, ens hem equivocat i hem d'assumir aquestes equivocacions. Però aquest país, històricament, les polítiques d'habitatge han estat dirigides cap al foment de la compra, fins i tot en la promoció pública; ho podem veure encara avui en la fiscalitat estimuladora de la oferta de venda.

La solució de la crisi de l'habitatge, no pot passar per esperar i tornar a inflar una nova espiral de preus o per despalanquejar els passius de les entitats financeres com a gran objectiu, que a vegades sembla que aquest sigui el gran objectiu de les polítiques d'habitatge d'alguns governs, i que sembla que també és el que desitja el mateix sector, sobretot aquell sector lligat a les entitats financeres. En síntesi, el que els proposem, els ho torno a dir, avui tenim l'oportunitat per moure el mercat de lloguer per acostar-nos també a les mitjanes europees, que estan situades entre el 30 i el 35 per cent, gairebé 15 punts, 20 punts per sobre del que és a Catalunya el mercat de lloguer i a Espanya. I bàsicament, incentivar el lloguer de tipus social. Per la via del rescat hem nacionalitzat algunes entitats financeres que tenen un estoc d'habitatges molt important, i aquí tenim una oportunitat.

El que els proposem, en síntesi, és tornar a normativitzar el que ja regulava la Llei 18/2007, que és crear un registre d'habitatges desocupats, excloent, evidentment, aquells destinats a segones residències o residències turístiques, i creiem que, des d'aquest punt de vista, el Govern de la Generalitat ha de ser proactiu en les mesures a favor del lloguer, mesura proactiva en dos tipus de mesures: reforçant la subvenció, incentivant mesures fiscals, assegurant impagaments i possibles desperfectes i, sobretot, articulant, també, un règim disciplinari de sancions o gravàmens fiscals a les persones jurídiques, bàsicament bancs, immobiliàries o entitats de gestió patrimonial de les mateixes entitats financeres, que no posin l'estoc del seu parc residencial a disposició del lloguer.

Ens preocupa de manera especial la situació d'aquelles famílies que, per un procés d'execució hipotecària, poden patir un risc d'exclusió social derivat també de la precarietat de la seva situació laboral, avui dia massa sovint o massa sovintejat en moltes persones. Pensem que a finals de l'any passat als jutjats de Catalunya hi havia pendants de resoldre 49.947 execucions hipotecàries. Aquest pot ser un número fred, però és un número preocupant alhora, perquè al darrere d'aquests 40.000 casos pendants hi ha persones, hi ha famílies, moltes d'elles en una situació preocupant. I per tant, des d'aquest punt de vista, més enllà de fomentar i de posar a disposició del lloguer..., pensem que en els registres públics hi han al voltant de més de 60.000 per-

sones que demanen un habitatge de tipus públic, i més enllà d'activar aquest estoc d'habitatge nou que està, la majoria d'ells, en mans d'entitats financeres, hi ha després tota aquesta situació preocupant d'aquestes més de 40.000 casos pendents de resoldre el 31 de desembre del 2012.

I els proposem una mesura excepcional per a casos excepcionals. Tots nosaltres som conscients d'alguns dels drames que en els darrers anys s'han viscut en aquest país i que s'han magnificat al llarg del 2011-2012. Els proposem que la Llei del dret a l'habitatge, en funció de les competències que té la Generalitat de Catalunya, contempli també l'expropiació temporal de l'ús dels habitatges immersos en procediments d'execució hipotecària per als casos més greus d'emergència social. Els estem proposant que el Govern de la Generalitat pugui expropiar temporalment, per un termini màxim de tres anys a comptar des de la data del llançament acordat per l'òrgan jurisdiccional competent, l'ús dels habitatges embargats a persones en risc d'exclusió social, garantint així també el dret a l'habitatge dels que menys tenen. S'aplicaria als immobles amb procediments de desnonament instats per entitats financeres, les seves filials immobiliàries, o per societats de gestió d'actius.

Podrien ser beneficiaris d'aquesta expropiació d'ús les persones que compleixin un seguit de requisits: que sigui la seva residència habitual i permanent, que sigui l'únic habitatge en propietat dels membres de la unitat familiar, tindre la condició inicial de propietaris i deutors hipotecaris, que el llançament pugui generar una situació d'emergència o exclusió social i que es reunixin un seguit de requisits de caràcter econòmic, és a dir que els seus ingressos, de la renda familiar, no estiguin per sobre de l'1,5 per cent de l'IPREM..., i que signifiqui a més a més un terç dels ingressos familiars.

Aquesta modificació que els proposem, al nostre entendre, suposa un exercici de defensa de l'interès general davant dels interessos particulars, sobretot del sector financer. El sector financer –i acabo, presidenta– ha estat en l'origen dels problemes econòmics i socials que avui patim també a Catalunya, i el sector financer, els agradi o no, ja sé que no els agrada, han de ser una part activa, també, de la solució del problema de l'habitatge que tenim en aquest país.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, mirin, torna el tripartit, aquests dies. Resum de la proposició que ens presenten. Tornen les polítiques del tripartit. Millor dit: tornen les polítiques fracassades del tripartit en matèria d'habitatge. Aquest seria el millor resum del que ens acaben de presentar. Tornen

aquelles velles polítiques del tripartit. Això sí, amb un cert maquillatge, que pretén dissimular, precisament, aquell fracàs. Tornen les velles receptes, torna l'intervencionisme mal entès, tornen aquelles lleis, que més que ser lleis, per la seva regulació tan minuciosa, són reglaments que pretenen tenir rang de llei.

Hom podria pensar que aquestes afirmacions són valoracions polítiques d'algun parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Però no és així. És senzillament una descripció realista de la proposició de llei del Partit Socialista. És que en diversos articles, la proposició de llei ens diu literalment: «Aquest article resta redactat tal com s'aprovà a la Llei 18/2007, del 28 de desembre, del dret de l'habitatge.»

I la pregunta, vist això, és clara. Si en alguns casos aquelles polítiques, que no es van arribar a aplicar mai –no es van arribar a aplicar mai, i després ens hi referirem–, i en d'altres van demostrar clarament el seu fracàs, per què hem de pensar que ara que les tornen a proposar tindran alguna eficàcia?

Quan manava el tripartit a Catalunya van preveure en la Llei del dret a l'habitatge el lloguer forçós de l'habitatge, és a dir, l'expropiació temporal de l'usdefruit de l'habitatge. Per cert, ho torno a dir: aquesta mesura no es va arribar a aplicar mai. Tenien possibilitat de fer-ho i no ho van fer. Ara ens proposen la mateixa mesura, encara que en canvien el nom i parlen d'«expropiació forçosa de l'ús de l'habitatge». Però com és evident que no poden presentar la mateixa mesura, perquè no tindrien cap legitimitat, perquè quan van governar no la van aplicar mai, ara ens proposen aquella mesura limitant-la als processos de desnonament respecte a habitatges d'entitats financeres o de les seves filials. Calia fer alguna cosa diferent, canviar alguna cosa, per tornar-la a poder presentar. La primera constatació és que vostès no van actuar, no actuen, no proposen res per evitar el procés de desnonament. Aquest procediment, en la seva proposta, continuarà igual.

El ciutadà té dret a saber que una herència que ens van deixar els governs d'esquerra són precisament els desnonaments. El 90 per cent dels desnonaments s'han produït o iniciat abans del 2012. De fet, en el darrer any del Govern socialista, el 2011, es van produir més de 77.000 desnonaments a Espanya, un vell problema a què els governs d'esquerres, el socialista en el Govern d'Espanya i el tripartit en la Generalitat, no van fer front, un greu problema social a què les polítiques d'esquerres no van aportar solucions.

I la pregunta és més fàcil: quan es produïen tots aquests desnonaments, els seus governs d'esquerres, què van fer? Quines són les solucions que van aportar? Quina va ser la seva gestió en polítiques d'habitatge, quan tenien la capacitat de gestionar-lo?

Tornem a reiterar alguna dada, però crec que és important situar el que va ser la seva gestió. Com ja va dir el Govern, el 2011 hi havien 3.264 pisos buits del parc públic d'habitatges de la Generalitat de Catalunya. Una immoralitat. I, precisament, en la seva proposició no ens han parlat de com millorar la gestió del parc públic d'habitatges a Catalunya. És evident; perquè no en saben, vista la seva gestió. Per cert, actual-

ment, fa poc, n'hi havia entorn de 1.400. Per tant, una altra immoralitat.

Miri, a nivell d'Espanya, els plans d'habitatge aprovats pels governs socialistes van fomentar la construcció d'habitatge nou en un parc immobiliari que mostrava signes clars ja de saturació. Van destinar 1.720 milions d'euros en ajudes a l'adquisició de nou habitatge davant dels 337 milions que van destinar al lloguer. En el període 2004-2011 es van construir 3.974.127 habitatges. I, precisament, l'eina per fomentar el lloguer de què es va dotar el Govern socialista –se'n recorden, de la Societat Pública del Lloguer?– va gestionar escassament 4.500 lloguers i va deixar un deute de 42 milions d'euros. Si traiem la mitjana, deute per nombre de lloguers gestionats, ens surt que cada lloguer ens va costar 9.333 euros.

Per tant, quan vostès ara proposen, i ho preveuen, que els particulars cedeixin els seus habitatges a l'Administració pública, quan aquests ciutadans tenen aquest referent de la seva gestió, creuen que vostès transmeten algun tipus de confiança o de credibilitat per posar en les seves mans aquest actiu? Miri, en els tres anteriors plans de l'habitatge només es va destinar un 25 per cent a la rehabilitació davant els programes de construcció de nous habitatges.

Per tant, veient la seva gestió, el que ens preguntem i el que es pregunten el conjunt de ciutadans de Catalunya és quines són les seves propostes. Què ens proposen de nou? Perquè quan van poder actuar, tornem a dir-ho, no van fer-ho i van deixar que la situació arribés a un extrem inadmissible. I ara que no governen, subratllem que no governen, ens proposen l'expropiació forçosa de l'ús de l'habitatge, i també proposen la creació d'un impost sobre els habitatges buits. Aquestes són les seves grans propostes per fer front a aquesta situació. Per cert, aquesta darrera proposta, la referida a l'impost, també compartida pel Govern de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres pensem que el camí no és la creació d'un nou impost si realment es busquen solucions eficaces. I tampoc és l'expropiació forçosa de l'habitatge, encara que sigui amb caràcter temporal. Aquestes no són solucions que realment ens permetran resoldre el problema. Nosaltres apostem per la via de la concertació i de l'acord per incentivar realment el que és important, que és el lloguer social, sense haver de recórrer ni a l'increment de la pressió fiscal ni a l'expropiació. Per tant, cal promoure, com ja han fet diversos ajuntaments, convenis, com per exemple l'Ajuntament de Badalona, per incentivar aquest lloguer social a un preu reduït i perquè sigui accessible al conjunt de ciutadans.

Perquè la pregunta que cal fer-se és la següent, i és molt clara: aquests habitatges estan buits per una actitud especuladora dels seus propietaris? Vostè s'ho creu, això? O actualment aquests pisos estan buits, en gran part, per les dificultats d'accés que tenen els ciutadans? Em fa la impressió que és més el segon que el primer. I, per tant, cal atacar les causes realment del problema. I si nosaltres ataquem aquestes dificultats reals, aquestes causes, i procurem que els ciutadans tinguin

un mínim de recursos per accedir a aquests habitatges, aquí sí que el paper de l'Administració és fonamental, i podem concertar que aquests habitatges estiguin disponibles en el mercat a un preu de lloguer assequible. Aquest sí que és el paper de l'Administració.

Per tant, davant de la concertació, el Partit Socialista i, en part, Convergència i Unió opten per la imposició tributària i per l'expropiació. I això són dos models diferents i contraposats. Per tant, no compartim aquest model. I per això hem presentat una esmena a la totalitat a la proposició de llei presentada. Perquè en definitiva coneixem les seves receptes i sabem que no han estat eficaces. I ho saben el conjunt de ciutadans, que a Catalunya encara recorden la seva gestió en el tripartit.

A més, sense desmerèixer la seva proposició, veiem que algunes de les propostes que es presenten com a modificades en el fons ja s'apliquen, o bé en l'àmbit de gestió de la Generalitat de Catalunya o en l'àmbit de gestió del Govern d'Espanya.

Però seria bo que ens expliquessin algunes coses, també. Si vostès plantegen una expropiació forçosa de l'ús de l'habitatge, qui es farà càrrec del preu just? Qui el paga? L'Administració o l'interessat? L'altra pregunta que seria bo que ens responguessin avui és: quin seria el cost d'aquesta expropiació? Aquesta és una concreció que realment ens pot permetre avaluar si realment la seva proposta té alguna finalitat interessant o no.

També arribem a una altra conclusió molt clara: si vostès, quan en tenien l'oportunitat, haguessin actuat, la situació avui seria diferent de la que ens trobem. El drama social seria un altre. Vostès van tindre la possibilitat d'actuar i no van fer re. Van fer algunes modificacions de maquillatge i van mirar cap a un altre cantó. I ara ens proposen mesures palliatives, un cop que el dany és pràcticament irremeiable.

Per tant, nosaltres, des del Partit Popular, el que defensem és una altra política d'habitatge i un conjunt de mesures diferents per fer front, per una banda, als desnonaments, i, per altra banda, impulsant una política d'habitatge realment que vagi en consonància amb la realitat a casa nostra. Nosaltres ho hem fet en algunes ocasions, però ho tornem a fer, perquè si no et fa la impressió que no es fa res. I a diferència de vostès, el Govern d'Espanya ha fet molt en aquesta situació. Segurament, caldrà avançar... El que no hi ha cap dubte és que ha fet moltíssim més del que va fer el Partit Socialista, perquè el Partit Socialista no va fer absolutament..., pràcticament re. Per tant, superar-lo no era gaire difícil. Però és que no només l'hem superat una mica, sinó que l'hem superat d'una forma molt important.

Perquè, escolti, miri, nosaltres hem apostat per limitar a trenta anys el termini màxim dels préstecs hipotecaris. Vostès no van tocar aquesta qüestió. Hem limitat els interessos de demora. Vostès no van entrar en aquesta qüestió. Limitem els costos del procediment a un 5 per cent. Vostès no van entrar en aquesta qüestió. Establim noves limitacions respecte a les societats de taxació i les seves relacions amb les entitats de crèdit. Hem adequat la legislació espanyola a les sentències del tribunal europeu en tot allò relatiu a les clàusules abusives. Vostès no ho van fer. Vostès, Partit Socialis-

ta, no ho van fer. I és amb la modificació legal que ha introduït l'actual Govern d'Espanya que es podrà parilitzar el procediment d'execució si es detecten clàusules abusives. A vostè li deu fer gràcia, però aquesta és una realitat objectiva que podem constatar. Amb nosaltres s'amplien d'un a tres els mesos d'impagament per poder iniciar el procediment executori. Vostès ho van poder fer i no ho van fer. Però a més hem establert mesures adreçades a les persones especialment vulnerables. Vostès ho van poder fer i no ho van fer. I en aquest sentit, per als que tenen dificultats per poder pagar els seus préstecs hipotecaris, a través del Codi de bones pràctiques es preveu la reestructuració i la quitança del deute, i la dació en pagament si no és possible cap de les dues fases anteriors, de reestructuració i quitances. Vostès la van poder introduir a la normativa espanyola, la dació en pagament, i no ho van fer. I el Govern d'Espanya sí que ho ha fet, en determinades circumstàncies. I en aquests casos, quan es produeix la dació en pagament, la persona podrà continuar en l'habitatge un mínim de dos anys pagant una renda anual. Per als que es troben en un procediment d'execució, es preveu la suspensió del procediment per un període de dos anys. Vostès ho van poder fer i no ho van fer. Per a les persones i les famílies que han perdut el seu habitatge s'estableix un fons social d'habitatge que, com ja els he dit en més d'una ocasió, compta inicialment amb més de 6.000 habitatges, dels quals 1.100 es troben a Catalunya. Vostès, representants del Partit Socialista, ho van poder fer i no ho van fer.

Per tant, creiem d'una forma clara, i ho diem amb tota la claredat, que és possible una altra política d'habitatge de la que vostès van fer. Vostès van promoure la construcció d'habitatge nou, i aquí es van quedar. No van avançar gaire més, i les dades que li acabo de donar a l'inici de la meva intervenció així ho evidencien.

I nosaltres volem fer una altra política d'habitatge, una política d'habitatge que aposti pel lloguer, que aposti per la rehabilitació, i que s'abandoni el foment de la construcció de nous habitatges. Pel que fa al lloguer, vol fomentar el mercat de lloguer i vol destinar ajudes al lloguer a les famílies que més ho necessiten. No vol dir que no es fessin, sinó que s'amplien –i ara m'hi referiré.

Per tant, amb quins instruments el Govern d'Espanya impulsa aquest conjunt d'objectius i aquesta nova política d'habitatges que li acabo d'esmentar? Per una banda, amb el Pla estatal de l'habitatge 2013-2016, que destinarà, en concret, 2.421 milions d'euros. I el pla recerca invertir una realitat, i és que –i són xifres molt similars a Espanya i a Catalunya– el 83 per cent del mercat de l'habitatge és de propietat i només el 17 per cent és de lloguer, amb l'aprovació d'una nova llei de foment del lloguer per promoure aquest mercat i ampliar les ajudes al lloguer. I, en aquest sentit, s'incrementarà el nombre de beneficiaris fins a 133.000 ciutadans –a vostè li pot semblar insignificant, però li asseguro que a aquests 133.000 ciutadans no els sembla insignificant–, i l'import de les ajudes al lloguer poden arribar fins al 40 per cent del lloguer, d'acord amb la renda i per a lloguers inferiors a sis-cents euros. I, tanmateix, les persones afectades ja pels proce-

diments de desnonaments tindran preferència en l'accés al programa d'ajuda al lloguer.

I, finalment, amb l'aprovació de la Llei de rehabilitació, regeneració i renovacions urbanes. Escolti, ho saben millor que jo: la inversió pública que es destina a la rehabilitació genera un efecte multiplicador en la inversió privada, que es calcula entre tres o quatre vegades. Per això hem estat molt crítics amb el Govern de la Generalitat amb relació a la seva política de la Llei de barris i a la seva paralització, perquè quan abordem aquestes qüestions no només parlem de polítiques d'habitatge, sinó que també parlem, i molt especialment, de polítiques de foment de l'activitat econòmica. Per tant, la rehabilitació a Europa es mou a l'entorn d'un 41 per cent quan a Espanya se situa a un 28 per cent. Per tant, hi ha marge per recórrer si eliminem les traves burocràtiques per fomentar aquesta rehabilitació, si facilitem formes de finançament i si fem una aposta decidida per la inversió pública.

En conclusió: la seva proposta?, velles receptes degudament maquillades. Però aquest maquillatge no pot amagar el que realment són: propostes que en el passat o bé no s'han aplicat o bé han estat ineficaces. Per la via de l'expropiació o de la imposició no resoldrem aquest important problema; per la via del diàleg, el foment i la concertació exigent obtindrem millors resultats. Per tant, ara només resta que el Govern de Catalunya exerceixi de forma eficaç les seves competències, no s'equivoqui en les solucions proposades i ajudi els catalans a mantenir i accedir a un habitatge digne.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller, secretari d'Habitatge i director de l'Agència, i també em permetran una salutació al company Roberto Labandera: celebrem de nou veure'l aquí, en seu parlamentària. Hem presentat aquesta esmena a la totalitat davant la voluntat del Partit Socialista de portar a aquest Parlament una proposta que, evidentment, no podem compartir, perquè essencialment no resol els problemes que té la ciutadania del nostre país i, a més a més, acaba sent una simple traducció, una còpia del butlletí oficial de la Junta d'Andalusia.

La proposta més rellevant i més polèmica, com saben, és la reintroducció de la figura de l'expropiació de l'usdefruit de l'habitatge, en aquest cas propietat d'entitats financeres que estan a punt de fer fora dels seus habitatges a famílies per impagament de préstec hipotecari. No els retraurem el que ja els hem explicat –jo mateixa en seu parlamentària– per activa i per passiva: que el Govern tripartit durant els anys 2008-2010 no va iniciar cap procés expropiatori de l'usdefruit de l'habitatge de lloguer forçós mentre van estar vigents

els articles 42.6 i 42.7 de la Llei del dret a l'habitatge, i això que el drama que patien moltes famílies era colpidor, era molt greu. Així, segons les dades del Consejo General del Poder Judicial, durant els anys 2008 a 2010 se van presentar als jutjats de primera instància de Catalunya 47.405 demandes per execucions hipotecàries, i es van resoldre 19.236 procediments, que han afectat milers i milers de famílies, i vostès no van actuar, no van fer res en aquell moment. Ho podien fer, tenien l'eina per fer-ho però no la van utilitzar.

I què ha canviat? Per què ara el Partit Socialista, davant del fracàs d'aquella mesura, torna a insistir que s'estableixi una mesura similar copiant, traduint al català, evidentment, n'estic segura, sense analitzar-ho, el Decret llei del Govern Socialista d'Andalusia? A Andalusia des que s'ha establert la possibilitat d'expropiar aquests habitatges es poden comptar amb els dits d'una mà –jo crec que amb un dit en tenim prou– els procediments iniciats pel que fa l'expropiació de l'usdefruit perquè les famílies puguin romandre a l'habitatge durant tres anys. És a dir, se proposa endarrerir el problema i que l'Administració, a més a més, pagui un preu just al banc propietari de l'habitatge. Perquè, ho repetiré perquè quedi clar: és a dir, l'expropiació de l'usdefruit no acaba resolent el problema, ni molt menys, sinó que l'endarrereix durant tres anys; al cap de tres anys veurem què passa. No sé si això s'ho han preguntat o saben exactament què faran després de tres anys, perquè un cop transcorri aquest termini la família es torna a quedar al carrer sense habitatge i s'haurà de tornar a actuar.

Hem de recordar que el Partit Socialista, que fa un any i escaig governava l'Estat, què va prendre, quines mesures va prendre per protegir les persones? Van ser unes mesures molt tèbies, totalment insuficients pel que fa a protegir les famílies dels desnonaments. Això sí, la senyora Chacón sí que va fer una cosa –companya seua–: va ser agilitzar els processos executoris; per tant, les execucions hipotecàries, fixant encara més agilitat pel que fa a aquests procediments. A més, esta expropiació de l'usdefruit és inútil, és reiterativa, atès que la recent normativa aprovada, en aquest cas, per l'Estat permet que els col·lectius més vulnerables no pateixin la pèrdua de l'habitatge; i, per tant, la Generalitat garantirà que estos col·lectius tinguin garantit el seu habitatge.

I sobre aquest punt volem reiterar la posició del Grup de Convergència i Unió. No ens satisfà gens la normativa aprovada per les Corts Generals, i així ho vam manifestar en el tràmit parlamentari, perquè considerem que aquesta llei no resol el problema, farà perviure la majoria de problemes per a les famílies que han perdut el seu habitatge i continuen tenint aquests deutes. Per aquests motius, posem en valor la resolució del Parlament de Catalunya que, tot i ser de l'anterior legislatura, no fa ni un any que va ser aprovada per tots nosaltres, per tots els grups parlamentaris, amb el consens de tots, que preveia establir un sistema de segona oportunitat i de liquidació ordenada dels deutes, i que permetria als deutors de bona fe liquidar els seus deutes en un termini raonable d'acord amb les bases establertes per una comissió de sobreendeutament. Sorpre-

mentment, el Govern de l'Estat està treballant en una llei de recolzament als emprenedors on sí que es preveu aquesta segona oportunitat, però s'exclouen les persones amb deutes hipotecaris per a aquesta segona oportunitat i poder mantindre el seu habitatge.

Per això, jo instaria tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra que siguin coherents, que defensin a les Corts el mateix que defensin al Parlament de Catalunya i recolzin el contingut d'aquesta resolució que vam aprovar tots plegats. I, per tant, preguntaria al Partit Socialista per què en aquell moment que vam treballar tots plegats conjuntament en una ponència –a més, durant molts mesos–..., per què en aquell moment no van ni insinuar aquest tema. Va fracassar aquesta política en el seu moment, quan vostès governaven i presidien el país, i ara volen de nou iniciar aquest procediment des de l'oposició, copiant el que fan a Andalusia. Em sembla bastant lamentable.

D'altra banda, l'expropiació de l'usdefruit, proposada per vostès, permet que les administracions públiques segueixin transvasant recursos dels ciutadans a les entitats financeres, perquè l'expropiació obligaria la Generalitat de Catalunya a pagar un preu just als titulars dels immobles –als bancs–, i això des d'un punt de vista de les finances públiques no es pot assumir, però, a més a més, ni és just ni és moralment acceptable. Estan d'acord vostès a seguir finançant els bancs, no les persones i les famílies que pateixen aquesta crisi? Creuen que la Generalitat ha de pagar els bancs, que són els grans causants de la situació actual? Creuen que aquesta mesura facilitarà les dacions en pagament que vostès han defensat amb tanta bel·ligerància des que són a l'oposició del Govern de l'Estat però que en cap moment defensaven mentre governaven?

Perquè, si introduïm aquesta mesura al nostre país, les entitats financeres s'acabaran desincentivant per a formalitzar dacions en pagament, perquè els sortirà més a compte executar les hipoteques i cobrar durant tres anys aquest preu just i que la Generalitat de Catalunya els vagi pagant, i no cal formalitzar cap dació en pagament. Per tant, els bancs suposo que encantats amb la seva proposta. Per aquests motius, veiem clarament que el Grup Parlamentari Socialista improvisa, és oportunista, no ha analitzat seriosament la proposta i ho fa des de l'oposició, no ho va fer en cap moment mentre governava, quan tenia l'eina aquí a la Generalitat i quan governava a l'Estat: d'una banda, la defensa de la dació en pagament i, per altra banda, estan defensant introduir l'expropiació de l'usdefruit. Aquesta és la política d'habitatge que ens proposa el Partit Socialista.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb el Govern de la Generalitat, hem anunciat que proposarem un impost sobre els habitatges buits de caràcter extrafiscal, és a dir, sense ànim recaptatori, per estimular la mobilització d'aquests habitatges cap al mercat de lloguer en zones amb més demanda. També s'està treballant en la creació d'aquest impost que gravi els habitatges buits, que estimularia la posada al mercat de lloguer d'aquests habitatges i contribuiria també a finançar polítiques socials d'habitatge que donen suport als milers de famílies que actualment es troben en risc d'exclusió social residencial.

A Catalunya hi ha, pràcticament, vuitanta mil habitatges nous pendents de vendre, segons el cens elaborat per la Secretaria de l'Habitatge i Millora Urbana, en col·laboració amb els registradors de la propietat. Els principals tenedors dels habitatges desocupats al nostre país són les persones jurídiques amb una incidència creixent molt important de les entitats financeres que està acumulant un gran estoc d'habitatges com a conseqüència de la crisi econòmica, i aquest important estoc no s'està comercialitzant pel seu gran volum i per les dificultats de comercialització en règim de venda i per l'aposta molt minsa que fan les persones jurídiques pel règim de lloguer. Aquest fet està provocant una distorsió del mercat de lloguer que segueix una tendència de preus molt estables amb una lleugera baixada, però sense adequar-se a les possibilitats i necessitats de gran part de la ciutadania.

L'impost és una mesura d'estímul que cal prendre per responsabilitat política i també amb voluntat d'acord amb tots els actors implicats. La intenció és afinar molt bé quin és el tipus de propietaris, quin tipus d'habitatges grava i, en aquest sentit, cal tenir clar que l'objectiu són els pisos nous, propietats principalment de bancs, en municipis amb demanda forta i acreditada. Per tant, aquest impost, a més, recordem-ho, s'ha pactat pel nostre grup i el d'Esquerra Republicana en l'Acord per a la transició nacional i per tal de garantir l'estabilitat parlamentària del Govern de Catalunya, del passat 19 de desembre. Creiem que pot ser una mesura molt efectiva que permetrà fer més assequible l'habitatge a la ciutadania de Catalunya.

Així mateix, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió considera que les mesures més efectives per donar suport a les famílies i persones amb greu risc de perdre l'habitatge són les que està desenvolupant a dia d'avui el Govern de la Generalitat. I els en posaré alguns exemples: per exemple, el servei d'Ofideute, creat en el seu moment i que ha impulsat aquest Govern i que ha ampliat aquest Govern, ha aconseguit entre els mesos de gener a maig d'enguany 189 solucions pactades amb les entitats financeres perquè les persones amb problemes per pagar les quotes hipotecàries puguin seguir al seu habitatge, i evitar en molt casos la seva pèrdua. En aquest mateix període, també de gener a maig, una línia d'ajuts ha aconseguit evitar que 1.178 famílies perdessin el seu habitatge –recordem que l'any 2012 van ser 2.082 les famílies que vam aconseguir evitar, amb el fons d'urgència de fins a tres mil euros per a cada cas, que una resolució judicial els fes fora de casa seva.

Un altre mecanisme de recent creació per aquest Govern és la Mesa d'emergència social d'habitatge, que busca un habitatge a les persones que han patit la pèrdua del seu habitatge i que ha facilitat en aquest període allotjament a trenta-tres famílies en aquests primers mesos de 2013, com els deia.

I, finalment, volem posar en valor la nova línia d'ajuts per a les persones que han patit la pèrdua del seu primer habitatge per impossibilitat de pagar-lo, que durant aquests mesos estan tramitant, a dia d'avui, 196 expedients que han permès que seixanta-quatre famílies hagin pogut llogar un habitatge amb ajut de la Ge-

neralitat, i el 2013 està previst poder allotjar al voltant de dos mil famílies.

Si comparem aquesta xifra, que puja a dia d'avui a 1.464 famílies allotjades, amb les escasses famílies que encara no s'han beneficiat de l'expropiació de l'usdefruit a Andalusia –que no n'ha sigut cap: només hi ha un expedient, com els he dit, en tràmit–, veiem clarament quina és l'efectivitat d'aquesta mesura. El Govern facilitarà, a més, que més de 25.000 famílies de tot Catalunya rebin aquest suport econòmic per al manteniment del seu habitatge. Per tots aquests motius, considerem que el Govern està treballant en el bon camí, aplicant solucions efectives, duradores en el temps per a les persones que han perdut el seu habitatge o que el poden arribar a perdre.

Així mateix, l'allotjament de les famílies que sorgeix per l'expropiació genera incertesa i inseguretat per a aquestes, per la curta durada de l'expropiació i l'ajornament del problema, perquè, ja els ho he dit abans: on aniran a viure? Això sí que li ho voldria demanar al representant del Grup Parlamentari Socialista: que ens expliqués què passarà després de tres anys i d'on trauran també els diners per poder pagar aquestes expropiacions, que al final les ha d'acabar pagant el Govern de la Generalitat –fons públics per pagar els bancs. En canvi, les mesures preses pel nostre Govern busquen solucions permanents, facilitant habitatges o donant ajuts per a un nou allotjament, no ajornant el problema.

Al Grup Parlamentari de Convergència i Unió tenim una anàlisi de l'actual situació: opinem que és més efectiu que siguin els mateixos titulars dels habitatges els que posin a disposició els habitatges, i que no s'obligui que ho faci..., atès que les expropiacions creen inseguretat jurídica, tenen un cost molt alt i es poden dilatar moltíssim en el temps, i només cal veure el que està passant a Andalusia. En aquest sentit, calen incentius perquè aquestes entitats s'avinguin a cedir part del seu parc buit, i això és el que estem fent. I, a més a més, estem negociant amb les entitats financeres i amb el Sareb perquè cedeixi part dels habitatges situats a Catalunya per a destinar-los a polítiques socials. Per aquest motiu, es considera que és del tot necessari cercar mecanismes que estimulin mobilitzar l'estoc d'habitatges desocupats, com els que està treballant el Govern, acordar amb les entitats financeres la cessió dels seus habitatges buits i la creació d'aquest impost, que gravi els habitatges buits de les persones jurídiques en les zones on hi hagi demanda.

Les mesures a prendre s'han de fer amb un respecte absolut al dret a la propietat privada, i no permetre que les entitats financeres siguin les beneficiàries de les mesures que es prenguen, com proposa, en aquest cas, el Grup Parlamentari Socialista, sinó que sigui la ciutadania en risc d'exclusió social residencial la que sigui la beneficiària d'aquestes polítiques d'habitatge.

Un altre dels aspectes importants, que considerem molt negatiu, de la proposta és la complexitat del procediment expropiatori, que, malgrat que sigui un procediment urgent, els tribunals d'expropiacions, com saben o haurien de saber, tarden molt a resoldre els procediments, a resoldre el preu just del l'usdefruit, i, a

més, s'han de tenir en compte els costos alts que hauria de patir l'Administració.

També referent a les sancions, ja que cal recordar que l'article 5 de la Llei 18/2007 estableix la desocupació permanent injustificada com a incompliment de la funció social de l'habitatge. I el mateix article preveu que les administracions competents poden arbitrar mesures de foment, incloses les fiscals, que propicien el compliment de la funció social i penalitzen l'incompliment. Per tant, ja existeixen mesures que penalitzen, mesures que poden arribar a preveure aquestes sancions, i alguns municipis ja han iniciat aquests expedients sancionadors. Així mateix, la Generalitat de Catalunya actuarà, i així ho ha manifestat, en els municipis on tinga coneixement, per denúncies, de l'incompliment de la funció social de l'habitatge. D'aquesta manera el procediment sancionador que ens està presentant a dia d'avui és reiteratiu i no cal, ja que l'actual llei ja ho preveu.

I finalment –i ja vaig acabant–, des de Convergència i Unió, i ho subscriurà el Govern de la Generalitat, ens comprometem que, totes les persones i famílies que estiguen a punt de perdre el seu habitatge habitual per un procediment d'execució hipotecària, es garanteixi que no es queden sense ajut o sense habitatge alternatiu. Categòricament podem afirmar que ningú quedarà desatès per part de la Generalitat ni els ajuntaments catalans, que hem de reconèixer a dia d'avui i agrair el gran esforç que estan fent les administracions locals en aquests moments tan difícils per a la ciutadania, i això sense el peatge de pagar ni finançar els bancs, com faran a Andalusia, com vostès voldrien que féssem aquí a Catalunya.

Per tant, els demano que llegeixin de nou i bé el que ha aprovat el Govern socialista andalús, que aprenguin de la seva experiència, que mirin realment de què està servint, que és absolutament de res, perquè no es resol el problema, i, per tant, tirin enrere aquesta proposta, que suposa no trobar una solució per a les famílies, endarrerir el problema tres anys i, el que és més greu i considerem molt greu des del nostre grup parlamentari, haver de pagar des de l'Administració pública als bancs per a expropiar aquests pisos.

Esperem que ens acceptin la nostra esmena a la totalitat, perquè entenem que aquesta mesura en cap cas podrà resoldre els problemes que tenen els ciutadans pel que fa a l'accés a l'habitatge al nostre país.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Terrades, una possibilitat de torn en contra?

Jordi Terrades i Santacreu

Bé, com poden suposar, no li acceptarem les esmenes a la totalitat, i nosaltres seguim pensant que cal adoptar aquesta mesura, no? I quan el Govern presenti altres mesures de tipus legislatiu, doncs, les analitzarem i, com ja he anunciat, perquè les polítiques de cohesió social avui més que mai haurien de comptar amb el treball conjunt, nosaltres hi serem, no?

Home, casualitats... Vostè no s'ha llegit bé el text, senyora Roigé, de la nostra proposta. Perquè és cert que utilitzem una tècnica que utilitzen el Govern de Canàries i la Junta d'Andalusia per a casos excepcionals –vostè ha centrat pràcticament tota la seva intervenció en això–, i el gruix de la nostra proposta, doncs, justament va en la línia de recuperar part de la Llei del dret a l'habitatge, que vostès van derogar quan van accedir al Govern. Perquè la intenció no és altra que, també, treballar per un mercat potent de lloguer al nostre país. I amb els anuncis que he vist que el consell executiu ha fet aquesta setmana i, sobretot, escoltant la intervenció del diputat del Partit Popular, jo crec que les polítiques en matèria d'habitatge comencen a bifurcar-se, no? Perquè la intenció final que els intuïxo en les seves intervencions és que el que pretenen és despalanquejar part dels passius de les entitats financeres en aquests moments i tornar a incentivar la compra d'habitatge, que és el que deuen estar esperant molts gestors dels bancs i les caixes del nostre país.

Miri, doncs, deuen ser una casualitat alguns dels anuncis que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè a alguns dels diputats –vostè també hi era, senyora Roigé– del seguiment del Pacte nacional per a l'habitatge ni el conseller ni el secretari d'Habitatge ens van anunciar algunes de les polítiques que vostès després hi han posat molt d'èmfasi. Nosaltres en aquella reunió sí que vam anunciar que presentaríem una llei d'aquestes característiques, que el que intentava era posar en el mercat aquest estoc d'habitatges buits que tenim i que la major part... És a dir, no estem parlant de les persones físiques, eh?, estem parlant de les persones jurídiques i, sobretot, de les entitats financeres, les immobiliàries i les agències d'actius lligades al sector financer, que pràcticament en aquests moments tot l'habitatge buit i nou està en mans d'aquestes entitats. Nosaltres entrem la proposició de llei i després el conseller ens anuncia que gravaran o intentaran gravar els pisos buits en mans d'aquestes persones jurídiques.

Jo estic esperant el pressupost i la llei d'acompanyament del pressupost, per veure com això es concreta, eh? I els asseguro que en tinc moltes ganes, perquè, després de l'anunci, ja he vist que el senyor Oliu i el senyor Fainé els han llegit la cartilla i els han dit que no van bé per aquesta via. Bé, esperem i esperarem, allò, com diríem vulgarment, amb candeletes la presentació dels pressupostos i la llei d'acompanyament, per veure com això es concreta i es materialitza.

Benvingudes aquestes 189 intermediacions d'Ofideute que han permès a 189 famílies arribar a un acord amb les entitats financeres. Ara, l'any passat ja van haver-hi 13.914 execucions hipotecàries a Catalunya. Sobre 189, és una xifra petitona, eh?

No voldria parlar de les dades ni del decrement de recursos que el Govern de la Generalitat ha posat al servei de les polítiques d'habitatge del país. Tampoc les del Partit Popular, perquè, clar, ara ens anuncien que tindrem, amb una nova llei que ja veurem quan es plasmarà en el Congrés dels Diputats, que podrem beneficiar 133.000 persones o famílies del país amb ajuts de lloguer. Escolti, amb la llei que van aprovar ara fa quinze dies al Congrés dels Diputats, la Llei d'arrendaments

urbans, s'han carregat «d'un *plumazo*», entre cometes, com es diria al Congrés dels Diputats, 44.000 ajudes a joves d'aquest país, que aquella exministra que a vostès no els agrada va posar al damunt de la taula i que va beneficiar les rendes d'emancipació social, 44.000 joves de Catalunya –no d'Espanya, no: de Catalunya.

Miri, jo crec que estem en una situació en què el que no s'hi val... Jo ja em flagello aquí, a davant de tots els diputats i diputades (*remor de veus*), i reconec els errors que hagin pogut tenir els governs d'esquerreres a Catalunya i Espanya. Però als ciutadans, eh?, als ciutadans el que els interessa és el problema que tenen avui. I els partits polítics i els polítics el que hem de fer és menys mirar al passat, més mirar al present i més mirar al futur i intentar canviar les lleis en benefici dels ciutadans i les ciutadanes. I això és el que aquest grup parlamentari intenta fer amb aquesta proposició de llei, que combina mesures excepcionals en els casos de l'expropiació temporal de l'usdefruit, i que vostès saben perfectament que afecta molt pocs casos però que dóna garanties a aquelles persones que es puguin trobar en aquesta situació, i sobretot el que intenta promoure és l'agilitació dels pisos buits, d'aquests setanta-nou..., habitatges buits que tenim a Catalunya, nous, i que gairebé tots estan en mans del sector financer. És molt fàcil rescatar els bancs, i veig que segueix sent molt complicat rescatar les persones. I, per tant, el que hauríem de fer també, des de la nostra perspectiva..., les lleis també han de tenir un caràcter social i atendre la veu dels ciutadans i les ciutadanes, i això és el que hem fet amb aquesta proposició de llei.

I acabo. Home, el que sí que és immoral, des del meu punt de vista, és, primer, que del gran estoc d'actius... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta, deu segons per acabar de fer aquesta afirmació–, el que sí que és immoral és que el Sareb hagi posat només a disposició sis mil habitatges per a les polítiques de lloguer social a tot l'Estat i que la presidenta d'aquest organisme cobri cada mes 33.000 euros.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, ens trobem davant d'una proposició de llei, jo diria que un punt contradictòria i fins i tot desigual; desigual en el sentit que per un costat presenta poca concreció en determinats aspectes que serien fonamentals a l'hora de posar a disposició dels ciutadans lloguers assequibles, per tant, lloguers disponibles, i de l'altra, planteja elements, aquests sí, molt més exhaustius, d'una manera, jo diria que precipitada. Dit d'una altra manera, en alguns punts defineix gairebé només amb declaracions d'intencions –amb poques eines, això sí, per assolir-los– i en d'altres baixa al terreny del més concret, és a dir, amb un llenguatge més proper al reglament que a la mateixa llei.

Dit això pel que fa a la forma, prou significatiu parlant del que estem parlant, hem de dir també que, pel que fa al plantejament general, és evident que compartim l'anàlisi, com no podria ser d'altra manera, de la situació del mercat immobiliari, de l'accés a l'habitatge al nostre país, i, en conseqüència, la voluntat de renovar els criteris legals, per un costat, i les mesures concretes assumides i posades en pràctica els darrers anys, sobretot en aquesta matèria, perquè la situació –és obvi– s'ha anat agreujant, ha empitjorat.

S'han agreujat els perills que ja avançàvem en l'àmbit de l'habitatge el 2007, quan es redactava la llei que regula el dret d'accés a l'habitatge, uns perills que ara s'han fet encara més dramàtics, perquè també s'han fet més intensos i més generalitzats; afecten més gent i afecten de manera més intensa. Per tant, està clar que durant tots aquests anys ningú, cap hem encertat les receptes. Ho hem de reconèixer –ho deia el senyor Terrades–, hem de reconèixer que no s'han encertat les receptes per palliar les fallides del mercat immobiliari.

I, si bé és cert que en el moment de redactar la Llei de l'habitatge, el 2007, el gran problema a resoldre era l'accés a l'habitatge, avui el gran i dramàtic repte n'és el manteniment. De fet, són dues cares de la mateixa moneda –podríem dir-ho així–, però que s'han anat manifestant amb cruïra però en proporcions desiguals al llarg d'aquests darrers anys. Si fa sis anys la gran qüestió era com assegurar que tothom pogués accedir a l'habitatge, avui majoritàriament del que és tracta és d'assegurar que aquells qui ja en tenen no el perdin, que aquells qui ja tenen habitatge no quedin al carrer.

Aparentment, per tant, aquest doble objectiu és el que es fixa aquesta proposició de llei, concretament amb dos grans aspectes: un, actuar davant de la desocupació d'habitatges, és a dir, dels habitatges buits, i l'altre, fer front a les situacions desesperades de desnonaments. Aquesta és *a priori*, per tant, la doble vocació que tindria aquest text que avui se'ns presenta; però intuïm, senyor Terrades, que hi ha una voluntat, més íntima, menys confessable. Aquesta proposició de llei, senyor Terrades, la fan com un exercici també de redempció. Ha parlat vostè de flagellar-se; efectivament, hi ha una certa voluntat d'autocastigar-se, de redimir-se. És a dir, es fa amb un cert ànim de neteja de consciència, canviant postulats i opinions que fins fa poc van defensar, també vostès, quan governaven a l'Estat, perquè aquests plantejaments que defensaven no només s'han demostrat ineficaços per fer front a les fallides del mercat, com dèiem, immobiliari, sinó que, encara més, han agreujat aquests mals.

No en va, quan vostès eren al Govern de l'Estat, la seva representant, la senyora Carme Chacón, la representant del PSC, la ministra, impulsava una bateria de propostes que –ho llegeixo textualment– deia: «El que volen és facilitar els llançaments en un temps exprés; una manera», deia la ministra, «aquesta, de protegir els propietaris davant dels morosos.» És a dir, en definitiva, protegir els més forts davant dels febles.

I ara vostès –és lògic–, vista la trajectòria durant aquests anys, busquen autoesmenar-se amb, hi insisteixo, vocació de redimir-se. I ho fan traslladant directa-

ment el decret de la Junta d'Andalusia a aquest Parlament, a aquesta Generalitat. Un decret que, com a mesura més destacable, tenia, com en el cas que avui ens proposen, la introducció de l'expropiació forçosa en el cas del desnonament de l'habitatge. El decret andalús, però, ha comportat, en els mesos que està vigent, només que s'hagi obert un procediment, un expedient administratiu. Només... (*Veus de fons.*) La setmana passada era un, senyor Terrades; si aquesta setmana s'han ampliat..., en tot cas les dades que tenim de la setmana passada eren d'un expedient administratiu. De fet, tant li fa –de fet, tant li fa–, perquè el que demostra és que estem davant de la possibilitat de córrer el risc de crear falses expectatives.

Saben perfectament que els processos expropiatoris –s'ha dit aquí– són llargs, han de ser garantistes i, per tant, són complexos; no són ràpids, no són d'execució ràpida. Per tant, vist això, i tenint en compte que aquest procés –hi insistim– és feixuc, i que l'exemple d'Andalusia ens diu que només en un cas s'ha pogut executar, podem plantejar dubtes respecte de la utilitat de la proposta que ens fan. Dubtes pel que fa a la possibilitat pressupostària, és a dir, dels diners que haurà d'invertir la Generalitat per assumir aquests hipotètics preus justos. I en segon lloc, evidentment, a qui aniran a parar aquests preus justos –a qui aniran a parar aquests preus justos.

Això pel que fa a aquesta possibilitat de l'expropiació forçosa. L'altre aspecte que planteja aquesta proposta és, com dèiem, la dels habitatges desocupats, i en aquest sentit caldria dir que aquí també se'ns plantegen dubtes. Dubtes pel que fa, per exemple, a la consideració legal d'habitatge desocupat: vostès parlen de sis mesos, quan la llei de 2007 parlava de dos anys –entenem que aquesta era una proposta més raonable–; en tot cas, haurà de coincidir aquesta proposta amb el que s'estableixi amb el nou impost per als pisos buits. I, precisament pel que fa a la fiscalitat, també se'ns plantegen dubtes: vostès proposen aquí mesures per incentivar la posada en el mercat dels pisos buits a través d'incentius fiscals; nosaltres estariem més a l'altra banda, a la de la gravació, el gravamen dels pisos. És un matís important, una mesura que ens sembla molt més eficaç: la d'establir aquest impost pels pisos buits; mesura que, efectivament, estava en l'acord d'estabilitat pressupostària i s'està treballant per dur-la a terme.

En definitiva, aquesta part, la part dels pisos desocupats i la voluntat de posar-los en el mercat, una voluntat evidentment encomiable i que compartim tots plegats, ens sembla més –en aquesta proposta que se'ns fa– una declaració d'intencions amb poques eines efectives, amb pocs instruments útils per poder-la posar a la pràctica. De fet, per exemple, no es parla massa de les mesures de mediació o dels lloguers socials; en definitiva, de les «mesures de foment», com les anomena la proposta. Hi trobem a faltar també el paper dels ajuntaments, que són els receptors de la competència en matèria d'urbanisme, que en aquest procés tenen un paper prou irrellevant.

Acabo tornant a la proposta estrella, podríem dir-ho així, a allò més destacable o més cridaner d'aquesta

proposta, que és precisament l'expropiació forçosa de l'usdefruit. Bé, he explicat els nostres dubtes, les nostres preocupacions respecte a la seva proposta. Entenem que és una mesura d'urgència, o que vol fer front a unes situacions urgents, emergents; en tot cas, que és una mesura palliativa per fer front, evidentment –i això és així– a situacions extremament delicades. Ara bé, també és cert que entenem que una iniciativa d'aquest tipus pot fer que es posposi el problema: no que el solucioni sinó que el posposi al llarg d'aquests tres anys que es plantegen. I, per tant, fins a cert punt pot generar unes falses expectatives a la ciutadania, unes falses expectatives a aquella gent que té ja en aquests moments dificultats per fer front a la hipoteca i que, per tant, té l'amenaça a sobre que puguin ser víctimes d'un llançament hipotecari.

Hem de poder parlar, efectivament, de mesures concretes, mesures com per exemple la dació en pagament: aquesta sí que seria una mesura estructural, aquesta sí que és una mesura de fons, que és una mesura concreta de canvi de paradigma, de canvi de model en el mercat immobiliari; no és un pedaç sinó que seria un element de fons. Un element que, evidentment, s'ha de debatre en altres àmbits, s'ha de debatre en el Congrés de l'Estat espanyol, perquè és l'Estat espanyol qui té competències, malauradament, en aquest camp. I dic «malauradament» perquè ens trobem sobre la taula dos atacs frontals en aquest sentit: per una banda, la reforma de la Llei hipotecària i, per l'altra, la Llei de mesures de flexibilització i foment del mercat de lloguer de l'habitatge, que estic d'acord amb vostè, senyor Terrades, que són dues amenaces més a la ciutadania, dues amenaces més a les persones que en aquests moments ja tenen la dificultat i l'espasa de Dàmocles davant de la impossibilitat de pagar una hipoteca o bé un lloguer.

Acabo dient que, efectivament, necessitem una reforma del mercat immobiliari, però una reforma que sigui estructural, que sigui definitiva i no només unes mesures palliatives, unes mesures de pedaços grandiloqüents que dubtem que puguin tenir afectació, que puguin tenir una eficàcia, com ho demostra, de fet, l'aplicació del decret de la Junta d'Andalusia.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, secretari de l'Habitatge i director de l'Agència..., i Roberto, et trobem a faltar, ens agrada molt que ens acompanyis avui.

Una característica ha tingut sempre la dreia econòmica i social a Europa des del segle XIX: davant dels grans reptes socials i polítics a què s'enfrontava, creava un fantasma. Al segle XIX va ser el comunisme. I davant del problema de l'habitatge, van reduir la neces-

siat que aquest país disposés d'una política del dret a l'habitatge que no havia tingut mai i que posés per davant les polítiques públiques enfront del mercat a un sol tema: el de l'expropiació. Aquest era el gran tema, l'espantant, sobre el qual van motivar que durant tres anys costés tirar endavant la Llei del dret a l'habitatge, però finalment ens en vam sortir. I ara torna, aquesta mesura, que nosaltres recolzem; per tant, no posarem obstacles a la tramitació, encara que creiem que amb la tramitació s'hauria de millorar perquè, efectivament, el que incorpora és la transposició del decret d'Andalusia sobre l'expropiació temporal en els casos de «viven-des» que corresponguin a persones afectades de processos de desnonament.

Aquest és l'únic tema del dret a l'habitatge? No. Aquesta és l'única mesura? És la primera mesura? No, tampoc. Però és una mesura que ha de ser-hi, aquí. Per què? Perquè hi ha una cosa que a la senyora Meritxell se li n'ha anat: el dret absolut a la propietat. Doncs, llegeixi's bé la Constitució, llegeixi's bé l'Estatut de Catalunya: d'absolut, re. El dret a la propietat té un límit: la seva funció social. I la funció social, el mateix que de les bicicletes és poder-hi circular, la funció social de l'habitatge és ser ocupat, i hi ha d'haver una última ràtio per poder intervenir sobre aquest tema. L'última ràtio, no la primera. I tot això estava perfectament trametat amb la Llei del dret a l'habitatge, la 18 del 2007, i s'ho van carregar d'un plomall –no direm «d'un plumazo», direm «d'un plomall»– amb la Llei 9/2011 –quina ironia!–, de promoció de l'activitat econòmica. Ja està, van quedar satisfets: el fantasma havia desaparegut.

Vull recordar que aquí no fa més de quinze dies algú deia, des d'aquesta tribuna: «Crec que aquest és el gran tema quan parlem de polítiques d'habitatge: fins a quin punt quan fem polítiques d'habitatge podem confiar o no en la paraula, en la continuïtat institucional que els governs es deuen uns als altres, aquesta peça angular de tota la intervenció. Tenim un marc que sempre va presidit pel partidisme i els governs, siguin quins siguin, no donen continuïtat a les polítiques. Quan guanya el partit X desmunta les polítiques que ha fet el partit Z; quan guanya el partit Z desmunta les polítiques que ha fet el partit X. Això ens crea un marc d'indefensió, d'inseguretat, que ha arribat a l'extrem d'actuar retroactivament.» Quina raó tenia, conseller Santi Vila. Vostè estava pensant en Madrid; vostè a mi em va fer pensar en Catalunya quan vostè era diputat aquí, i va votar amb el seu partit la primera mesura que havia de satisfer els mercats, que era: «Ens hem carregat la llei d'Iniciativa, ja ens hem carregat la Llei del dret a l'habitatge.» Miri, aquella mesura feia falta llavors, quan vam tenir tantes dificultats per tirar-la endavant, àdhuc dintre del Govern –ho reconeixem: ens va costar tres anys i algun disgust personal–, continua sent útil en el 2011 i continua sent útil ara; no com a primera mesura, i això li ho vull dir. No l'han aplicat, però què n'han fet? Com és que no ho van aplicar?

Miri, senyora Meritxell: com és que no es notava tant, aquesta necessitat? Els ho explico: perquè durant aquests anys, abans d'arribar a aquesta ràtio, que era l'última, vam tenir el 2007, 29.938.000 euros de pressupost per a prestacions del pagament de lloguer; que

a l'any 2008 van ser 39 milions, que al 2009 van ser 58.977 milions, i que al 2010 van ser 71.870 milions. I perquè hi havien 44.000 joves l'any 2010 que van obtenir ajudes per import de 95 milions d'euros per pagar ajudes al lloguer. Per això no hi havia tanta situació alarmant al carrer: perquè abans hi havien les oficines locals d'habitatge concertades amb la Generalitat, perquè hi havia l'Agència Catalana de l'Habitatge oferint habitatge, perquè hi havia atenció amb això, i perquè hi havia accés a l'habitatge, en propietat i en lloguer, i aquesta era l'última mesura. I fa tres setmanes la senyora Meritxell deia: «Però què dieu?, si això no ho va poder aplicar mai.» No, és que no feia falta. Entre altres coses, li vaig recordar... (*Veü de fons.*) Com a última ràtio sí, i d'això en parlem ara. Vostè va dir..., li vaig recordar: «Escolti, sap que s'havia de fer un pla territorial sectorial de l'habitatge que encara espera?» I vostè va dir: «És que ni l'hem fet.» N'hi he portat només el primer tom, la memòria; després l'hi deixaré, senyora Meritxell Borràs. El Pla territorial sectorial de l'habitatge... (*Veü de fons.*) Ah, no? No el coneixia? (*Veü de fons.*) Meritxell Roigé, sí; no és el tema –no és el tema. Sí, senyora Meritxell. El pla està al calaix –i, per cert, penjat a la pàgina web de la Generalitat– des de l'octubre del 2010, i aquí parla d'una cosa que continua sent-hi, companys d'Esquerra Republicana: continuen havent-hi a Catalunya trenta-set municipis amb necessitat greu i acreditada d'accés a l'habitatge, a més de la gent que es veu afectada per desnonaments. Una mesura com aquesta ho soluciona tot? És clar que no, però aquesta mesura fa creïble que els propietaris, els bancs, els que han efectuat processos de llançament, aquests que tenen 79.000 habitatges dormint el somni dels justos i que ja han aixecat la veu només parlant-li d'un impost, veïgin que en això s'ha d'actuar. Que no ha tingut efecte a Andalusia? Pregunti als andalusos.

Miri, l'existència d'aquesta possibilitat d'aquesta mesura porta esperances a gent que..., malgrat la dació en pagament, porta esperances a gent de dir: «No se sortiran amb la seva i no em quedaré al carrer.» Com qui? Doncs miri, com en Josep Casanovas i la Rocío Guerrero i el seu fill, de Barcelona, que estan afectats per això. Només agafo el suplement de *La Vanguardia* del diumenge passat. Veü com sí, que també es pot llegir *La Vanguardia*? (*Rialles.*) Com el Javier Marchant i els seus pares –trenta anys–, a Esplugues de Llobregat, tots a la porta del carrer, de casa seva, eh? La María Luz Oliver –quaranta-tres anys– de Barcelona, a la porta de casa seva. Digui'ls a aquesta gent..., o el Pedro Pérez i la seva mare, Encarnació Quesada –cinquantatres anys–, penedit d'haver hagut de fer això, que es veuen al carrer malgrat la dació en pagament. És clar que els hem de trobar sortida, és clar que els la trobarem, però aquesta gent és important que sàpiguen que aquell que els està desnonant..., hi ha una administració amiga al darrere seu, creïble, que si fa falta dirà al banc: «Aquesta casa, abans per al veí que per a tu; abans ocupada que buida.» (*Aplaudiments.*) Aquest és el tema, i pregunti als andalusos si això no ha tingut efecte.

Ho repetim, en totes les altres mesures. És que la Llei del dret a l'habitatge contempla tot el desplaçament de mesures que vostès estan fent també. Evidentment: el foment, les ajudes al lloguer, tot el que vulguin –un

bon pla d'habitatge que estan preparant sense recursos econòmics a darrere, per cert.

Per tant, del que es tracta és d'això: de fer portar confiança a la gent que a Catalunya, com a Andalusia, si volem podem. Però hem de voler, i hem de voler enfrontar-nos a aquests poders. I si els han tremolat les cames quan, efectivament, des de la Torre de la Diagonal ja els han dit: «Alerta a posar-nos impostos», com no els han de tremolar les cames davant d'això? I del que es tracta és de fer una demostració de força, de fortalesa i de credibilitat per dir: «Podem fer-ho, hem de fer-ho», no perquè sigui l'última ràtio, sinó perquè no ho hàgim d'utilitzar mai –ara ens ha marxat la senyora Meritxell; ah no, la tenim aquí, senyora Roigé–; no, no ho volem utilitzar, no ho va fer el Govern d'esquerres per sortir corrent a la porta i començar a ocupar pisos amb una destal a la mà. No, no, no, no: no anem pel carrer dient *expropiase*: no, aquí som una mica més fins i més elegants i, per tant, intentem fer-ho bé i continuem creient que hi ha aquesta demanda a Catalunya.

I es pot fer, i tant que es pot fer –i tant que es pot fer–, i s'ha dit aquí, perquè no se la van carregar tota, la Llei del dret a l'habitatge. Conseller, pensi, i se li ha dit, ho hem dit aquí. Miri, hi ha un ajuntament –i no és l'únic, perquè està creant escola i l'estan seguint des de tot Espanya–, que és l'Ajuntament de Terrassa i la seva oficina de l'habitatge, que en aquest moment, en aquest moment ja, només utilitzant aquests instruments, ha obert expedient a noranta-vuit habitatges, que ja estan en marxa, sobre Banco Financiero, Bankia, Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid i tot un seguit de bancs que vénen al darrere, per incompliment de la funció social de l'habitatge; tenir un habitatge buit quan hi han unes persones afectades de desnonament al carrer és incomplir la funció social de l'habitatge. I els ha obert un expedient, i no de mil euros l'any, no: multa de fins a 600.000 euros, gràcies a la Llei del dret a l'habitatge. Això sí que fa moure el cul a les entitats, si em permeten dir-ho així. Caram, això sí que els fa moure.

I sap què demanen l'Ajuntament de Terrassa i l'oficina? Diu: «És per això que el Govern municipal demana al Govern de la Generalitat una reforma de la llei hipotecària i adopció de mesures com l'expropiació temporal de l'ús de l'habitatge, en processos de desnonament hipotecari.» D'això es tracta, de demostrar que estem al costat de la gent desnonada i que no és la mesura única ni la mesura principal, però que al final hi ha el garrot. Perquè, si ells han tingut el garrot quan els han expropiat, el banc i la caixa han de saber que al final –i la immobiliària– també hi ha el garrot, que la llei està del seu costat, cosa que fins ara no han pogut veure.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias. (Pausa.) Es para recuperarnos después de esta soflama... (Veus de fons.) Estoy recuperándome –estoy recuperándome.

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, hemos pasado del «desahúcese» de la señora Chacón al «expropiase» del señor Terrades, y en muy poco tiempo. ¿Cuatro años? Parece que ha pasado mucho más; la verdad es que la digestión del zapaterismo y del tripartito ha sido muy pesada, la verdad es que el tiempo en este caso, confirmando la teoría de Einstein, pues, se ha dilatado, parece que ha pasado mucho más tiempo. Pero hemos pasado del «desahúcese» al «expropiase», hemos pasado de crear juzgados especializados en el desahucio exprés a proponer la expropiación de las viviendas desocupadas. ¿Qué ha cambiado? Que en vez de sentarse en los bancos del Gobierno se sientan ustedes en los bancos..., bueno, ni de la oposición: de la parte superior izquierda desde mi punto de vista. ¿Eso es razonable? Bueno, eso es política. Hemos copiado lo peor del chavismo tropical y ahora estamos en una especie de socialismo septentrional, novedoso, novedoso e inútil.

Yo escucho siempre con atención y a veces digo que con cierta fruición..., hoy no ha sido el caso, la verdad es que el tono ha sido un poco bajo. Hay que tener un poco de pasión, y más en un tema como este de la vivienda, hay que apasionarse cuando uno está proponiendo un mecanismo de resolución del que es sin duda uno de los principales problemas de la sociedad española. Pero no de ahora; no es nuevo, esto, ¿eh? Yo simplemente me remito a las estadísticas de desahucios en este país. ¿Quién estaba en el Gobierno cuando se produjeron las primeras oleadas del *tsunami* de los desahucios? ¿Quién estaba en el Gobierno? Estaban ustedes en el Gobierno de España, y estaban ustedes junto con sus socios de Esquerra Republicana –una banca da no muy nutrida ahora– e Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Estaban ustedes. Y sí que hicieron una ley, una ley que no aplicaron.

«El garrot», deia, «el garrot». Entre el garrote y el flagelo, ¿eh? Yo simplemente quiero recordarle a usted los flagelantes: los flagelantes son aquellas personas pías que expían sus pecados a través del flagelo. El garrote. ¿Pero de qué garrote mes están hablando? ¿Y qué es esto de la Torre de Mordor de la Diagonal? Pero, oiga, ¿a quién le deben dinero ustedes? Nosotros no, ¿eh?, nosotros no, ni individual ni como partido, cosa que ni ustedes ni ustedes pueden decir. Por lo tanto, el garrote, ¿para tenerlo dónde, guardado, el garrote? ¿Dónde lo tenían guardado, el garrote? ¿A quién le aplicaron el garrote cuando los bancos que ustedes, por cierto, también controlaban...?, las cajas, aquellas que se expusieron directamente a un riesgo crediticio, que doparon al sistema inmobiliario español y, por lo tanto, al catalán, sin controlar a quién daban los créditos, inflando la burbuja inmobiliaria, que también inflaron ustedes... Este era un globo que tenía dos boquillas: la de los bancos y cajas, pff, pff, y la de las administraciones públicas, pff, pff, pff; y digo tres, porque son la central, la autonómica y la local que inflaban el globo porque se llenaban las arcas públicas

de impuestos derivados de la actividad inmobiliaria. ¿O tampoco se acuerdan ustedes? ¿Cuánto tardaron en darse cuenta que la burbuja estaba a punto de explotar? ¿Tampoco la veían? ¿O es que estaban dentro ustedes, o es que la estaban inflando?

Y de repente la amnesia, el flagelo, ¿eh?, la expiación de las culpas... Ustedes se acuerdan que nos trajeron no hace tanto tiempo, el 9 de mayo, en este Pleno también una moción para favorecer el alquiler. Yo les dije: «¡Qué bien!, es muy interesante, ¿quién no lo comparte? Ahora, la pregunta es cómo.» Eso ya no lo sabían. Y nos presentan ahora esto, yo siempre digo «esto» cuando esto no es especialmente sofisticado, ¿eh?, esto: la modificación de la Ley del derecho a la vivienda; del derecho a la vivienda, ¿eh?, ojo.

Y les voy a leer una frase que a mí me parece deliciosa y que explica muy bien cuál es la función de esto: «El Grup Socialista pretén amb aquesta iniciativa adequar les seves prioritats al context social i econòmic en el qual vivim.» «Les seves», las suyas. (*Veus de fons.*) Sí, léanlo; igual se equivocó quien lo escribió, igual le traicionó..., ¿eh?, escritor traidor. Les traicionó a ustedes el que escribió esto, porque evidentemente esta iniciativa quiere adecuar sus prioridades al contexto social, las suyas, las electorales, las de cubrir hueco.

¿Y qué proponen ante un problema que no es nuevo? Recetas antiguas, que simplemente se han demostrado ineficientes, insuficientes, inservibles, porque el drama lo vivimos cotidianamente y cada día.

¿Este Parlamento ha sido ajeno a esa situación? Este Parlamento no lo ha sido. Este Parlamento creo que, en uno de los pocos ejercicios de política de verdad, fue capaz de articular una propuesta conjunta que estamos esperando que algún día nos decidamos a llevar al Congreso de los Diputados. Y es una buena iniciativa, con propuestas muy potentes. Y entonces, ¿esto para qué? ¿Para el garrote virtual? Si es que no funciona, si es que es absurdo, si es que los bancos estarían yo creo que muy encantados de que ustedes les expropiaran durante tres años las viviendas a un justiprecio, ¿están encantados! ¿Y además ustedes no conocen una cosa que se llama «la Sareb»? –que siempre digo que a mí me trae ciertos olores de *Las mil y una noches*. La Sareb tiene un parque público de viviendas, porque la Sareb es pública y porque la Sareb ha sido el depositario de todos los despojos inmobiliarios de los bancos, que no saben qué hacer con ellos, y que tienen una forma de equilibrar de este modo sus balances. La Sareb es un instrumento que puesto en funcionamiento, no como muy bien ha dicho... No sé, yo lo de los 33.000 euros prefiero pensar que ha sido un gazapo, ¿eh?, prefiero pensar que ha sido un gazapo, prefiero pensarlo. Y seis mil viviendas, ¿no?, colocadas. Es lamentable.

¿Y si avanzamos en esa línea? Porque no hay que inventar nada, porque ya hay ayuntamientos, sí que es cierto, como el de Terrassa, como muchos otros, que están haciendo iniciativas de intermediación. El garrote, ¿para qué?, ¿para esgrimirlo como en esas películas donde parece que se pegan y no se pegan?

Dejémonos de garrotes y hagamos política. Y la política ahora mismo tiene un instrumento muy potente, que es utilizar un parque público, que es público, de viviendas que tienen que ponerse, sí, al servicio de aquellas personas que la pierden; que la pierden y que no la encuentran, ojo, ¿eh? No solo aquellos que son desahuciados, sino aquellos que han tenido que abandonar la suya, que no pueden constituir una unidad familiar, que no pueden emanciparse. El problema es mucho más grave, mucho más grave que lo extremadamente grave de los desahucios, que es seguramente lo más lacerante; pero el problema es mucho mayor.

Por lo tanto, repito, frente a un problema que no es nuevo pero que se ha enquistado en esta sociedad por la falta de políticas públicas activas en los parques públicos de alquiler –no de venta, de alquiler de viviendas, como se hace en los países de nuestro entorno–, frente a esa inacción y esa incapacidad de los gobiernos que nos han precedido, pretéritos, yo creo que ahora tenemos un instrumento que está al alcance de lo público para constituir un parque público que sea capaz de cambiar las tendencias históricas en el acceso a la vivienda en este país. Hagámoslo. Y señalemos, a lo mejor, al Partido Popular, en este caso, que es quien lo gestiona directa o indirectamente, porque no sea capaz de ir en esa línea. Pero, de verdad, ustedes no tienen ningún tipo de autoridad para señalar ahora a ningún gobierno como incapaz de hacer frente... Los ciudadanos ya juzgan, ¿eh? No hace falta que los políticos digamos que los gobiernos no hacen; los ciudadanos ya han evaluado con relación a las políticas de gobierno del Partido Popular, ya lo han evaluado, negativamente. Las políticas públicas del Gobierno de la Generalitat no las han evaluado. ¿Por qué? Porque, simple y llanamente, no existen; así es muy fácil saltarse la evaluación de los ciudadanos. Claro que no; no me haga usted con la cabeza así, porque..., su iniciativa legislativa en este ámbito es tendiente a cero.

En resumen, nosotros no nos vamos a oponer a tramitar esto. Intentaremos proponer medidas alternativas y novedosas, porque para obtener resultados diferentes hay que proponer cosas diferentes. Y esas cosas diferentes no son utópicas, son reales, pueden significar un cambio, dar la vuelta a una situación, repito, enquistada en este país, que es el del acceso a la vivienda, el de tener un parque público de vivienda al servicio de los ciudadanos en unas condiciones sociales. Podemos hacerlo. Avancemos en esa línea, hagamos propuestas novedosas. No hagamos necrología. El tripartito murió, recuérdenlo, el tripartito murió. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Y murió porque, entre otras cosas, fue incapaz –y acabo, presidenta– de dar respuesta a los problemas de los ciudadanos mientras, simple y llanamente, creó de nuevos que a día de hoy todavía estamos sufriendo.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Bé, una vegada i una altra parlem de l'habitatge, de les solucions a la major catàstrofe humana que està succeint a la nostra societat, que és la que té a veure amb la Llei hipotecària, amb la bombolla immobiliària i amb els desnonaments. I tenim la sensació que en parlem, en parlem, en parlem, i no s'actua ni des del Govern de l'Estat ni des del Govern de la Generalitat, ni tampoc es llancen propostes valentes des d'aquest Parlament que puguin, justament, el que algú en deia «fer por» al mercat immobiliari i posar-se al costat dels desnonats i de la gent que més està patint, que és la funció que té tot govern que es cregui o que s'adhereixi als valors de la justícia. Però és que crec o creiem que es parteix de dues premisses falses que s'han anat repetint, sobretot per aquells que en algun moment a la Generalitat van intentar impulsar una política fallida d'habitatge o de dret a l'habitatge.

Una és que els principis constitucionals garanteixen el dret de les persones a l'accés a l'habitatge. No, és fals –fals. Està escrit, però no, la Constitució –ja és hora que ens n'anem adonant–, el marc econòmic, el marc legislatiu, econòmic, constitucional, econòmic, que es va construir després de la Transició no garanteix els drets humans, no garanteix els drets socials en aquest país, no els garanteix. Garanteix els drets de les persones jurídiques a espoliar, a robar, a fer diners, a tenir beneficis, però no garanteix..., perquè no se n'han derivat, d'aquells principis que estableixen la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia, no se n'han derivat lleis que efectivament garanteixin uns drets per sobre dels altres. D'aquests no se n'han derivat; per tant, és incorrecte continuar apellant a la Constitució i continuar apellant a l'Estatut.

I el segon és que la política d'habitatge en concret es fa amb diners, subvencionant, es fa a través de la subvenció; i, òbviament, no hi ha diners ara mateix: no hi ha política d'habitatge. Es fa promovent construccions, amb aquella premissa també clau, que tant de mal ha fet, que és que el mercat per si sol regula el preu de l'habitatge, que el mercat per si sol regularà..., perquè com més habitatge construïm més barat serà l'habitatge i, per tant, es regularà, s'autoregularà el mercat el dret a l'accés a l'habitatge, perquè així és com funciona el mercat. Això és una premissa també falsa, com és fals que a través de la subvenció, a través de la promoció de més habitatge se solucionin actualment el problema de l'habitatge.

Ho hem dit tantes vegades com ens ha tocat parlar de l'habitatge en aquest faristol: el problema de l'habitatge ara mateix, i el de la pobresa, en bona part, d'aquest país se soluciona tocant privilegis –tocant privilegis. I això, sí, senyors, és una confrontació del poder públic contra el poder privat i és una guerra judicial també que s'ha d'obrir; es fa tocant privilegis. Perquè, a més a més, no n'estan fent res dels privilegis la banca privada, no n'estan fent absolutament res; ens estan portant a la ruïna, amb els sacs plens de pisos que no es belluguen, estan enviant a la misèria milions de persones i estan ensorrant l'estat del benestar i les arques públiques sense res a canvi, perquè ni tan sols així són capaços de trobar alternatives econòmiques, de tornar

a dinamitzar l'economia. Per tant, cal una reacció dels poders públics que s'enfrontin a tocar privilegis.

Tot el que no sigui tocar privilegis, tot el que, com diuen en la proposta de modificació de la llei, que ja avanço que votarem a favor però amb la qual no estem absolutament d'acord, perquè no va al cor de la qüestió..., com fa la modificació de la llei que proposa el Partit Socialista, totes les mesures d'aquest article, mesures per fomentar el lloguer d'habitatges desocupats, estaran en funció de les disponibilitats pressupostàries. Un altre article, en tot cas: «El que s'estableix en aquesta disposició, és a dir, l'expropiació de l'ús de l'habitatge de persones víctimes d'execucions hipotecàries, estarà en funció de les disponibilitats pressupostàries.» No, no va així, ja s'ha acabat el temps de les disponibilitats pressupostàries, és el temps de tocar privilegis i, per tant, guanyar els pisos que ja són propietat pública, propietat de la Sareb, i posar-los a disposició de la població.

Més en concret, i entrant en matèria de la llei, a nosaltres ens esfereïx que aquestes alçades comenci l'exposició de la modificació, la proposta de modificació de llei, constatant dues obvietats. La primera és que existeix un desorbitat parc d'habitatges sense ús o infrautilitzat. No, no; existeix ara i existia quan la bombolla immobiliària. Quan la bombolla immobiliària ningú s'hi fixava perquè la prioritat era fer àrees i fer moltes promocions urbanístiques i fer molts desenvolupaments urbanístics i omplir les ciutats de desenvolupaments... Això era el que es prioritzava llavors; tothom es creia que així l'economia anava cap amunt i que a més a més el mercat, aquella altra premissa que us he dit abans, regularia ell sol el dret a l'habitatge.

Però ja hi era abans un parc desorbitat, buit, infrautilitzat; passa que es prioritzava la nova construcció, es prioritzava la compra, l'ajuda a la compra, i es prioritzava i s'incentivava tot el que tenia a veure amb l'encreixament de la bombolla.

I una segona constatació, una segona obvietat. La notorietat de la utilització dels habitatges com a béns d'inversió que es predica en les persones jurídiques les quals incompleixen el deure de donar efectiu destí ocupacional als habitatges.

Efectivament, és que no hi ha funció social, ho ha dit en la seva exposició el diputat del Partit Socialista, no hi ha funció social de l'habitatge quan aquests estan en mans dels bancs. És que és obvi. I aquí no hi juga tampoc la Constitució, que és innòcua per tot això. És igual, la Constitució és molt ferma per moltes altres coses, per moltes coses, però per garantir drets humans i drets socials no serveix absolutament de res, perquè és obvi a l'ull de tothom, que tots els habitatges, tots els immobles en mans dels bancs no estan complint cap d'ells funció social de l'habitatge; que això és broma; que això s'ho passen per on volen, i que poden fer el que els doni la gana en aquest país, perquè és la sensació que, a més a més, se'ls dona des dels poders públics; poden fer el que vulguin, ens poden prendre el pèl, poden tenir tots els habitatges buits que tinguin, poden a més utilitzar-los per especular, els pot ser igual com vagi el país. Aquesta és la idea i aquesta és

la sensació que s'estan enduent els bancs i el capital especulatiu en aquest país, que poden fer el que vulguin.

I després poden retornar a més a més, i deixin-me ajuntar-ho, perquè té tela tot plegat, poden retornar a més a més després i venir a proposar casinos, i llavors se'ls posa la catifa roja. Amb els mateixos capitals que han guanyat en aquella especulació immobiliària, camuflats en altres fons d'inversió, vénen i diuen: «Ara li muntem un casino...» Oi!, oi!, oi!, no?; ara li posarem la catifa roja i parlarem de negocis. Aquesta és la sensació que ara impera en els mercats privats especulatius, que han fet el desastre de la crisi i que no se'ls està dient absolutament res.

Després, en la modificació que proposen, parlen de declaracions internacionals, de la Declaració universal dels drets humans, del Pacte internacional de drets econòmics, socials i culturals, ja ho he dit, la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia, la Carta social europea, del Consell d'Europa, aquesta no la posen, però ja els la cito jo; totes elles insten a reconèixer el dret a l'habitatge com una política bàsica, totes elles han estat reiteradament incomplertes per tots els governs d'aquest país.

Volíem fer també un retrovisor, un petit retrovisor a les polítiques d'habitatge que s'han impulsat en aquest país, recordant quina era la situació a principis de l'any 2000, on a Catalunya ja hi havia més de vuit mil immobiliàries, 33.600 a l'Estat espanyol, i el Banc d'Espanya informava que les famílies catalanes destinaven el 61,7 per cent del total d'ingressos de la llar a pagar la hipoteca, quan la normativa internacional, que en tants casos és tan vàlida i en aquest no servia per a res, aconsella que aquell percentatge sigui del 30 per cent. Això ja era a principis de l'any 2000, quan es van començar a promoure encara més polítiques d'incentivació de compra i de creixement urbanístic.

El preu de l'habitatge va augmentar un 80 per cent, 6,6 vegades més que els salaris. *The Economist* assenyalava que en la sèrie temporal 1980-2001 a l'Estat espanyol el preu de l'habitatge va créixer un 125 per cent, l'augment més important del món. La despesa en habitatge social era i és la més baixa entre els països de la Unió Europea.

I quina va ser la prioritat dels governs? Convertir el mercat en l'amo i senyor de l'oferta de l'habitatge; reduir la promoció pública de pisos, que ara mateix ja quasi no existeix; afavorir la compra d'obra nova per sobre del lloguer –el producte estrella de les seves polítiques d'habitatge ha estat subvencionar la compra de l'habitatge fins a la paradoxa que resultava més barata la quota de la hipoteca que la mensualitat d'un lloguer–, i no prioritzar l'atenció de les necessitats d'habitatge dels col·lectius més vulnerables. Per què? Doncs, per raons òbvies, perquè les polítiques d'habitatge que vostès han promogut han perseguit exclusivament facilitar l'accés a l'habitatge de les classes mitjanes i altres, les que voten, però no a les persones pobres i de rendes baixes, seguint aquella premissa feta popular per la senyora delegada del Govern Llanos de Luna de «no os metáis con los pijos y los ricos, que son ellos los que consumen».

En el concret que vol modificar aquesta proposta de modificació de llei, en la redefinició del que és un habitatge buit i tornar a impulsar el lloguer forçós, encara que només en casos d'emergència social, nosaltres pensem que es queda molt curt, però a més a més és que ja s'ha dit: lloguer forçós en definitiva el que vol dir és que amb els diners de tots subvencionem entitats bancàries perquè ens prestin temporalment els pisos. Però, a què estem jugant? Però, d'on sortiran aquests diners públics per fer això? De qui els traurem els diners públics per tornar-los a donar, per una altra via, a les entitats bancàries a qui ja els hem donat diners, a qui ja els hem pagat els pisos, per poder fer que ens prestin durant molts pocs mesos, per emergències socials tan determinades, els pisos en règim de lloguer?

Finalment, volíem fer esment d'una cita que un premi Nobel d'economia, a finals dels anys noranta, va escriure, parlem del senyor Galbraith, que deia una cosa que és ben certa llavors i que és ben certa ara: «No existeix cap país econòmicament avançat, i aquest és un fet que lamentablement s'eludeix, en el qual el sistema de mercat produeixi cases a l'abast dels pobres.» En el tema de l'accés a l'habitatge, el capitalisme no és res més que un *fail*.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.*) Senyora Roigé?

Meritxell Roigé i Pedrola

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Meritxell Roigé i Pedrola

El senyor Milà, de nou... No el veig ara... (*Pausa.*) Ah, ja! El senyor Milà, de nou, m'ha al·ludit sense que jo l'hagi ni mencionat, però, en fi, li contestaré.

Jo li voldria preguntar: mentre estava vigent aquesta mesura que vostès van aprovar al seu moment, entre el 2008 i el 2010, quants procediments d'execucions hipotecàries hi havia en marxa? Quants se'n van resoldre? Li ho he dit abans, pràcticament vint mil processos van tirar endavant. I vostès no van fer res. Tenien l'eina, podien fer-ho. I ara ens diu que des de dintre del Govern no li deixaven tirar-ho endavant –ens ha dit això en el seu discurs–, que li va ocasionar molts de disgustos. Doncs, no entenc perquè continuaven estant en un govern –a més a més, vostè va ser conseller– que no li deixen aplicar la llei; en tot cas, devia ser el Partit Socialista, que a dia d'avui ens està presentant la mateixa proposta que al seu moment no li deixaven aplicar. No ho sé, li demanaria que ens ho expliqués.

I, d'altra banda, també li diria que estes famílies d'Esplugues i de Sant Feliu potser tindrien habitatge si no

ens haguéssim trobat tres mil habitatges buits, com van deixar vostès mentre governaven.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà, per respondre.

Salvador Milà i Solsona

Hi posa el nom i l'adreça. Vagin –aquí està el director– i surtin... Suposo que els donarà aquests habitatges buits, que continuen buits, per cert –que continuen buits, per cert.

Però li diré el que fèiem. Fèiem com li he explicat, donàvem ajudes al pagament del lloguer, ajudes al pagament de les hipoteques, creàvem oficines locals de l'habitatge; totes les mesures que el 2011, tan bon punt van entrar al Govern, es van carregar, totes, d'una a l'altra. Perquè no he continuat llegint la sèrie, però on hi havia 50 milions d'ajudes l'any següent hi havia 110.000... Aquesta és la diferència.

Per tant, no ens preocupàvem d'anar a expropiar; fèiem un pla local de l'habitatge, fèiem el Pla territorial sectorial de l'habitatge per fer possibles les polítiques de lloguer social. I, si no, en aquell moment no tenien les crisis que tenen ara. Resolguin les que tenen vostès; nosaltres ja vam resoldre les nostres.

(Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Terrades. *(Pausa.)* Esperí.

Jordi Terrades i Santacreu

Ara, ara. Per al·lusions múltiples, presidenta...

La presidenta

Però vostè ha parlat més que ningú, avui. Trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri, que no s'equivoqui cap diputat ni diputada, no? En les propostes dels socialistes, del PSC, no tenen voluntat autoredemptora, com alguns han parlat. Les propostes del PSC el que intenten és aportar, en aquest moment històric, avui, als problemes d'avui, solucions i propostes exactament als problemes d'avui. I que la sortida no és només la venda de pisos buits, com nosaltres intuïm que volen els bancs i les caixes del nostre país, sinó que és augmentar exponencialment els pisos de lloguer. I, els hi agradi o no al sistema financer i a alguns governs, el sistema financer, els bancs i les caixes han de ser part de la solució.

La presidenta

Passem ara a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades, l'esmena del Grup Parlamentari

Popular i l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 65 vots a favor, 44 en contra i 20 abstencions.

Per tant, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre la pobresa infantil
(tram. 300-00058/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, al setè punt, que és la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, la il·lustre senyora Eva Granados. *(Pausa.)*

Senyora Granados, ja pot començar, quan vulgui.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats... Consellera, aquesta és la primera interpel·lació del meu grup de la seva gestió. I moltes són les preocupacions del Grup Socialista sobre les matèries de què vostès és responsable.

Ens preocupa l'impagament reiterat a les entitats i empreses que presten serveis i el risc cert de retallades retroactives sobre aquestes entitats. Ens preocupa també la situació de la gent gran, que faci més de dos anys que treballen en una llei catalana de la dependència mentre es desmantellen els serveis a la gent gran. Ens preocupa també la situació dels joves, que estan marxant de casa nostra mentre el seu Govern està buidant les oficines de treball. Ens preocupa també la manca de suport del Govern de Convergència i Unió a les persones amb discapacitat, amb unes convocatòries d'ajuts d'enguany amb rebaixes de més del 80 per cent, i el risc de supervivència dels centres especials de treball. Ens preocupa també, i ho saben bé, el col·lapse del PIRMI posterior a la seva contrareforma i la manca de voluntat de canvi per part del conseller Puig d'aquest PIRMI que tenim ara, en aquest cas recolzat per Esquerra Republicana. Però, consellera, si hi ha alguna cosa que ens preocupa especialment, i el que per nosaltres és prioritari, és la infància en risc, els nens i les nenes que viuen a casa nostra en famílies en situació de pobresa. I aquest és el motiu de la nostra interpel·lació.

Consellera, vostè va arribar a la conselleria i el mateix dia va afirmar que la infància seria una obsessió, per a vostè. I nosaltres vàrem celebrar aquestes paraules. Però el cert és que, no ve de nou, fa dos anys que governen, vostè en fa sis, i allò que va dir vostè..., el que certifiquem avui és que la infància no ha estat una prioritat per al seu Govern. No ho va ser per al conseller Cleries, no ho és per a la consellera Munté.

Recordem que les primeres retallades més importants en el seu departament, que van ser del 74 per cent, van ser en polítiques de família, van ser a l'ajut de zero

a tres anys. No han desenvolupat la Llei d'infància. Els programes, les places, els recursos vinculats a la infància al territori, s'han vist congelats i retallats, també. Un exemple? Al contracte programa amb els ajuntaments, la fitxa que parla de famílies en especial vulnerabilitat el 2012 va desaparèixer. I vostès encara aquest any no l'han posat en marxa. I un exemple claríssim que tenim, també, és la insensibilitat davant la situació de les beques menjador a casa nostra, unes beques menjador que el Departament d'Ensenyament no complementa i que..., des de Benestar no es fa res per cobrir les necessitats alimentàries dels nens i les nenes, mentre són els ajuntaments i les entitats els que les han de cobrir des dels serveis socials bàsics.

I el que és més urgent i més important: davant del creixement alarmant de la pobresa i la privació material, tenim menors en situació de malnutrició, nens que se'n van a dormir sense sopar. I d'això, volem parlar avui. Veiem una inacció des del seu Govern. Anem tard, consellera, anem molt tard, i no deu ser per voluntat de les entitats i dels grups parlamentaris, que ens ha tingut al seu costat. Té totes les lleis sectorials publicades al DOGC: té la Llei de serveis socials, té la cartera de serveis socials, té la Llei d'Educació, té la Llei de drets i oportunitats de la infància, té la Llei de prestacions socials, té un pla integral d'infància, té els contractes programa, té les taules d'infància... Totes aquestes..., marquen drets, marquen obligacions, defineixen camins, prioritats. I no tenim discrepàncies; són tots documents per unanimitat. I, a més, des que van arribar vostès al Govern han generat múltiples taules de negociació amb entitats, que també hem celebrat; propostes, més propostes; grups de treball; tenim un document que es diu *Actuacions contra la pobresa*, aprovat per entitats, governs i municipis; tenim un document de bases del Pacte contra la pobresa; tenim ara un document bastant avançat del Pacte per la infància; mocions; resolucions... Consellera, no cal més producció legislativa. El que necessitem són pressupostos i el que necessitem són accions. Necessitem que es compleixi això que vostès han signat amb les entitats i necessitem recursos perquè sigui possible.

Sí que avui, en aquesta pregunta que s'ha fet fer, ens ha dit que dediquen 480 milions a la pobresa. I recordem la roda de premsa del conseller Cleries, que va dir que eren 450. Aleshores, no tenim pressupostos i sembla que hi ha 30 milions més. Això ens ho haurà d'explicar quan agafi vostè la paraula, perquè, és clar, no sé amb quins recursos, no sé què ha deixat de fer, però és evident que ni porten pressupostos ni són transparents, i fins ara el que hem conegut, en aquests mateixos pressupostos, és que el que van fer va ser sumar partides retallades de cadascun dels departaments, i per tant no hi ha recursos extraordinaris. Hi ha un powerpoint de publicitat enganyosa; era, aleshores. Perquè si retallen el PIRMI, retallen la despesa en habitatge, retallen el pressupost de Benestar Social i Família, retallen el pressupost d'Ensenyament, com poden dir que prioritzen la lluita contra la pobresa? A mi les sumes no em surten. I, per tant, no volem més lletres. Volem números, volem fets, volem accions, i, fins ara, de tot el que vostès han signat no han dut cap –cap– mesura a terme.

I què ha passat, consellera, mentre han fet totes aquestes reunions metodològiques i hem arribat a tots aquests consensos? Doncs que la realitat ens supera cada dia. El que ha passat és que tot empitjora i vostès han retallat serveis i prestacions als col·lectius més febles. El mateix any que el Govern de Convergència i Unió, amb el recolzament del Partit Popular, regalava 200 milions d'euros a les famílies més riques s'eliminava l'ajut a la infància; el mateix pressupost que eliminava l'impost de successions expulsava un terç dels beneficiaris del PIRMI. Més aturats a Catalunya, menys prestacions i menys PIRMI; més desnonaments, menys ajuts a l'habitatge; més infants amb necessitats, menys beques menjador. Aquest és el seu full de serveis, el full de serveis del seu Govern.

L'escenari és d'emergència social. La UNICEF, Fedatia, Creu Roja, l'Idescat... La pobresa a Catalunya afecta un de cada quatre nens. Un de cada quatre nens són 380.000 nens i nenes catalans que estan en una situació dramàtica. En famílies, un nombre elevadíssim de llars que no tenen accés als mínims més bàsics. Parlem de precarietat i parlem de misèria, consellera.

Què ens diuen els experts? Què ens diu UNICEF en els seus informes? Doncs que cal protegir d'aquestes restriccions pressupostàries que tenim les partides del pressupost dedicades a infància. I això vostès no ho han fet. Ara no tenim pressupost, no sé què pensen fer, però fins ara això no ho han fet. I totes les entitats, els col·legis professionals que han passat per la Comissió d'Infància, ens han dit que se socialitza el risc d'exclusió als barris més necessitats del nostre país. Aquesta és la situació, aquesta és la realitat: entitats ofegades i necessitats creixents, i paràlisi governamental; pares i mares angoixats per posar alguna cosa al plat als seus fills. I no em vull estendre amb aquest tipus d'imatges, però és que és la situació del nostre país, una realitat que empitjora cada dia. El creixement els darrers tres anys és alarmant.

Em vull centrar en el temps que em queda en el tema de la contenció de la pobresa infantil. Consellera, és possible donar tres àpats el dia, 365 dies, als nens i nenes amb necessitats al nostre país. Les entitats, els ajuntaments, diuen que és possible fer-ho, que ells volen fer la seva feina. Però qui fa què? A Catalunya tenim una autoritat laboral, que és el Departament d'Empresa i Ocupació; una autoritat sanitària, que és el Departament de Salut. Qui és l'autoritat alimentària d'aquest país? Perquè ho és Creu Roja, ho és Càritas, ho són les regidories de serveis socials del nostre país. La consellera de Benestar no és l'autoritat alimentària dels nens que tenen dificultats al nostre país? Això és el que jo vull que em respongui en la seva resposta. Creu Roja busca recursos per alimentar mil nens; la Catalana de l'Esplai, la Pere Tarrés, busquen diners, busquen esponsorització perquè els nens aquest estiu puguin menjar; els diners de *La Marató* han anat per cobrir necessitats bàsiques; els ajuntaments, els professionals del treball social, són els que busquen els diners i posen diners en això. Hi ha una evidència: és la inacció del seu Govern. El president Mas l'altre dia deia aquí que fan el que poden. Què vol dir que fan el que poden amb l'alimentació infantil? Què vol dir

que fan el que poden? Poden fer el que poden amb una estació de metro, amb, no ho sé, un quilòmetre d'autopista, però no amb l'alimentació de les criatures al nostre país.

No tinc temps, em queda només un minut. Li volia parlar de beques menjador que no han pagat..., que tanquen els menjadors i que els ajuntaments complements moltíssim aquestes beques.

Li volia parlar de l'estiu. Ho faré en el meu segon torn de paraula. Demà passat acaba l'escola, consellera. Demà passat. Ens pot garantir que hi haurà nens que menjaran aquest plat que els dona l'escola en aquests moments? Ens ho pot garantir, vostè? Jo crec que no.

Li vull parlar també d'aliments, perquè el Banc dels Aliments sap que diu que qui té gana té gana ara, i per tant no podem esperar Ítaques ni podem esperar re. Hem d'alimentar-los ara. I vostè no dota els contractes programa dels recursos que necessiten. I són els ajuntaments els que deixen de fer altres coses, que treuen els diners d'allà on poden per poder alimentar la seva ciutadania. Hi ha ciutats al nostre país en què un 5 per cent dels seus habitants s'alimenten dels bancs d'aliments a què vostè no paga.

Estic sense temps. Per tant...

La vicepresidenta primera

Vagi concloent. Gràcies.

Eva Granados Galiano

...espero a la següent... Sí, presidenta. A la següent intervenció acabaré el que tenia previst.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per respondre, la consellera de Benestar Social i Família, per un temps màxim de deu minuts.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i diputades, convidats, senyora diputada, vostè ho ha dit, i ho comparteixo absolutament, no pot ser d'una altra manera: la prioritat, l'obsessió, no només en la infància, que també, i de manera específica, perquè aquesta interpellació és sobre aquesta matèria, sinó també en la lluita contra la pobresa. Ho dèiem aquest matí: una de les prioritats del Govern, un dels eixos del Pla de govern; una prioritat que també comparteixen els ens socials, les entitats socials, amb qui treballam des de la màxima coordinació. El treball en xarxa i el diàleg com a metodologia, un treball que és constant i que hem de fer sense alarmismes innecessaris, i que es plasma en actuacions, en mesures que intentaré en aquest torn i també en el següent desbrossar, destinant recursos econòmics al món local i al tercer sector, vostè s'hi ha referit, en actuacions pròpies i també en

instruments de coordinació per millorar aquest treball en xarxa.

Vostè ha fet referència a les dades, als informes. Els coneixem. Alguns els hem compartit, també, amb les entitats que els signen, que els han publicat. Uns índexs de pobresa, en termes generals, però també en l'àmbit de la pobresa infantil, que han augmentat. Això és evident. Però és que ja eren molt alts en moments de bonança econòmica. I això vol dir que o bé el disseny ja era eficaç..., o bé el model econòmic ha fallat estrepitosament.

Vostè ha mencionat diverses entitats. UNICEF, sense anar més lluny, que diu que els nens són el sismògraf més sensible del progrés dels pobles. Això ens obliga a mirar les dades en el seu conjunt, a no fer-ho de manera esbiaixada, per fer una anàlisi el més acurada possible. Si parlem de pobresa infantil, hem de parlar primer de les causes d'aquesta pobresa. Els àmbits d'exclusió social són diversos, vostè ho coneix perfectament: l'econòmic, per manca de fons de renda o insuficiència; el laboral, que és també una màxima preocupació, jo crec, del conjunt d'aquest país, amb l'atur, amb la precarietat ocupacional; el formatiu; el sociosanitari; el residencial; el relacional, quan hi ha un deteriorament o una falta de xarxa familiar.

Precisament, aquest entorn familiar és el que en condicions de normalitat ha de garantir un desenvolupament integral dels infants, i hem de protegir les famílies, perquè protegint les famílies protegim els infants. Quan detectem pobresa en la infància, cosa que existeix, no ho neguem pas, això és el resultat de la vulnerabilitat d'aquell entorn familiar, amb una precarització de les trajectòries laborals i familiars, davant de les quals els infants i els adolescents estan exposats a experiències d'adversitat econòmica.

I apareixen noves formes de pobresa quan encara no hem pogut atacar ni es va poder atacar abans amb prou profunditat la pobresa que es cronifica, la pobresa energètica o la pobresa malgrat el treball.

Davant d'aquesta situació, senyora diputada, i en un moment de restriccions econòmiques, que efectivament ens obliguen a no poder disposar dels recursos que necessitaríem, que generem, però de què en canvi no disposem, s'ha fet un esforç per prioritzar pressupostàriament tant l'àmbit de la pobresa en termes generals com l'àmbit de la infància.

Ho deia en la compareixença a la Comissió d'Infància fa poques setmanes: entre els anys 2011 i el 2012 el pressupost d'infància va créixer. El pressupost que destinem com a conjunt dels departaments d'aquest Govern a la pobresa, a la pobresa infantil, a la igualtat d'oportunitats, és de més de 480 milions, efectivament. Intentaré també desbrossar-l'hi.

El que no pot ser és que vostè parli d'inacció. No ens podem situar, o no ens podríem situar, en dos extrems oposats. Seria un error que des del Govern, en un exercici d'autocomplaença, que seria, jo crec, absolutament criticable, i no el faré, diguéssim que arribem a tot i tot ho fem bé. No és així. Jo mateixa dic que si alguna cosa ens manca són més recursos per poder aten-

dre millor i per poder arribar millor a tots els àmbits. Però vostè no pot dir que hi ha inacció, vostè no pot dir que estem absolutament paralizats davant d'aquesta situació de la pobresa, perquè destinem recursos als diferents nivells de l'Administració i a l'àmbit del tercer sector, i sobretot destinem molts esforços, infraestructura, capacitat organitzativa, per coordinar els diferents esforços que es porten a terme en matèria de lluita contra la pobresa.

I alguns d'aquests recursos vostè els coneix molt bé. Vostè feia referència al contracte programa i a determinades partides. Miri, la que fa referència als ajuts d'urgència social s'ha mantingut. No hem retirat ni un sol euro dels 5 milions d'euros que es destinen a l'àmbit local –ajuntaments, consells comarcals o entitats supramunicipals– per fer front a aquelles dificultats cada vegada més creixents, efectivament, de les famílies, per fer front a l'accés a les necessitats més bàsiques, als aliments, al pagament de subministraments o al pagament de lloguers quan les famílies estan en risc de ser desnonades; ajuts d'urgència social que segons la Llei de serveis socials, que vostè també hi ha fet referència, que és una bona llei i una ambiciosa llei, estableix clarament que competeixen a les entitats locals. Però, en un exercici de responsabilitat, no pot ser d'una altra manera, el Govern de la Generalitat hi destina recursos –hi insisteixo, els mateixos que en l'anterior exercici– malgrat no disposar encara de pressupostos, i per tant estar en pressupostos prorrogats, i tant de bo en poguéssim destinar encara més.

Financem, com vostè també sap, part dels serveis socials bàsics, dels serveis socials especialitzats, que són uns excel·lents serveis, malgrat les dificultats que ens consta que tenen els seus professionals, homes i dones que estan en aquests moments al capdavant d'aquests serveis socials bàsics.

Però també recursos que destinem a instruments com són els centres oberts, unes eines preventives que prioritzen el treball amb les famílies, sempre coordinadament amb els equips especialitzats d'atenció a la infància i a l'adolescència, que també gestiona el món local, però en moltes ocasions les entitats socials. O els casals d'estiu; he de dir-li, senyora diputada, que estem en disposició de portar a terme una experiència pilot aquest mes de juliol en més de vint-i-dos casals cívics, equipaments propis, en aquest cas del Departament de Benestar Social i Família, per dur a terme activitats que tinguin a veure amb el lleure, però que també procurin l'adquisició d'hàbits saludables amb relació a l'alimentació. Creiem que podrem arribar o estem en disposició de poder arribar a més de 650 nens i nenes entre quatre i dotze anys a diferents casals, com li deia, aproximadament a vint-i-dos al llarg i ample del territori català, per tal de poder disposar d'unes hores de lleure i d'un esmorzar o d'un berenar que estiguin absolutament garantits. Programes terapèutics, residencials, d'acolliment, de suport escolar, tot un seguit de mesures, de programes, com també els ajuts a l'alimentació i al transport escolar que es donen en l'àmbit de l'escola, efectivament, i que van destinats a tots aquests objectius que li dic que compartim absolutament.

Ha fet referència a la convocatòria de subvencions a entitats socials. És veritat, hem sortit amb partides sensiblement inferiors a les de l'any passat, malauradament. És conseqüència de la pròrroga pressupostària.

Per cert, vostè deia: «Tenim tot un seguit de disposicions legislatives, té una llei d'infància, té una llei d'educació, una llei de prestacions socials...» Sí, senyora diputada. El que no tenim –el que no tenim– són els recursos que hem de tenir, que gestionem, que hauríem de gestionar, que generem però que no retornem, per poder dur a terme unes polítiques encara més eficaces i encara més eficients; això és el que no tenim. I, en canvi, sí que tenim una petició constant, dia sí, dia també, del seu grup parlamentari, i també del Grup Parlamentari del PP, perquè elaborem uns pressupostos sense conèixer quin és l'objectiu del dèficit. I la nostra lluita i la nostra reclamació és poder assolir un objectiu de dèficit que no ens obligui a fer uns pressupostos que endureixin encara més les condicions de tantes i tantes entitats, de tantes i tantes persones.

Després em referiré a la Llei d'infància, perquè vostè feia referència que no es desplega, i això no és cert: estem desplegant tot un seguit de decrets i estem treballant molt intensament perquè els propers mesos puguin entrar en funcionament. Si dèiem que protegir les famílies és protegir els infants, s'intensifica el suport a aquestes famílies amb tot un seguit de mesures –també les he mencionat, molt ràpidament, aquest matí en la pregunta oral a què vostè feia referència– que tenen a veure amb l'habitatge, amb el servei Ofideute, amb la mesa de valoració de situacions d'emergència, amb les prestacions d'urgència per al pagament d'un habitatge, o amb la Xarxa d'Habitatges d'Inclusió.

Però vull referir-me, és clar que vull referir-me a l'alimentació, perquè ha format part, ha estat central en la seva interpellació. Es va constituir l'any 2012 la taula de distribució solidària, impulsada pel Govern amb tres departaments –Empresa i Ocupació, Agricultura i el mateix Departament de Benestar Social i Família–, amb tot un seguit d'organitzacions: les entitats productores d'aliments, les organitzacions empresarials distribuïdores d'aliments i les del tercer sector, les entitats del tercer sector que treballen en l'àmbit de la distribució d'aliments –la fundació Banc d'Aliments de les diferents demarcacions, Creu Roja i Càritas–; com també altres organitzacions: la Coordinadora d'Usuaris de la Sanitat, les entitats municipalistes, evidentment –Federació i Associació de Municipis–, l'Agència de Seguretat Alimentària i l'Agència Catalana de Residus.

I en què estem treballant en aquesta mesa, en aquesta taula? Doncs, per exemple, dins d'un grup, que és el de distribució d'aliments, en la realització d'un mapa d'entitats de distribució, la primera mapificació que tindrem a casa nostra sobre la distribució d'aliments, per fer-ne una anàlisi i una planificació més acurada, per poder arribar més i millor a aquells punts, a aquells municipis, a aquelles famílies que més ho necessiten; una mapificació que s'està fent arribar a les cent quatre àrees bàsiques de serveis socials i que han d'acabar de validar. Altres productes d'aquesta taula, d'aquesta mesa: guies per evitar el malbaratament i l'aprofitament segur del menjar.

Un grup de treball, concretament, és el del fons de la Unió Europea i captació de recursos. Vostè feia referència al Banc d'Aliments, Banc d'Aliments amb qui tenim una bona coordinació. La queixa del Banc d'Aliments –i l'estem ajudant des del Govern de la Generalitat, també per la via dels nostres eurodiputats a Brusselles, també de la seva eurodiputada– és la d'aconseguir que arribin més fons, perquè s'està retardant enormement l'arribada d'aquests fons d'excedents alimentaris de la Unió Europea i, a més a més, perquè podem tenir una desagradable sorpresa si la dotació, també, d'aquests fons baixa. També estem treballant en això.

M'agradarà parlar-li en el torn de rèplica d'altres mecanismes de treball en xarxa i de coordinació, com els centres de distribució d'aliments, on també destinem recursos econòmics, logístics i organitzatius, sempre en coordinació amb els serveis socials bàsics, que són els millors coneixedors de les famílies, de les famílies amb infants que requereixen aquesta alimentació.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn de rèplica de la diputada senyora Granados, per un termini màxim de cinc minuts.

Eva Granados Galiano

Sí. Consellera, li dic «paràlisi» perquè, si no paguen –els ajuntaments esperen els diners del contracte programa del 2012, no tenim pressupostos el 2013, però és que no han pagat encara el 2012; això s'assembla una mica a una paràlisi–, no legislen –també s'assembla a una paràlisi–, no reformen i no posen en marxa cap programa, doncs, jo no li puc dir que tingui una gran activitat sobre el tema que ens competeix, que és el tema de la pobresa infantil.

Em parla d'urgència social i em parla de 5 milions d'euros. Sap a què es dediquen aquests 5 milions d'euros als ajuntaments? Doncs, set de cada deu euros estan pagant llum, aigua, lloguers, fins i tot algunes lletres d'hipoteca perquè la gent no sigui desnonada... Famílies que han perdut el PIRMI, perquè, a més, és que és directe, eh?; si parla amb les regidores, veurà que li diran: «Família que perd el PIRMI, família que acaba amb urgència social i que acaba al Banc d'Aliments.» Aleshores, el seu Govern genera pobres que després els ajuntaments han de mantenir d'alguna manera perquè no surtin de casa seva. Per tant, la urgència social no serveix per a aliments, i, a més, són diners congelats, amb una població que augmenta, amb unes necessitats que augmenten.

I en el contracte programa, el 2012, es van carregar la fitxa de famílies amb especial vulnerabilitat, i avui que els parlem de pobresa infantil és evident que recuperar una partida que justament va a aquelles famílies amb nens i nenes que estan en una situació de pobresa, doncs, crec que és el mínim que podem fer davant d'aquesta situació.

Li parlava de beques, i li parlava de beques perquè entre el que no paguen hi ha el contracte programa, però també hi ha els 35 milions que deuen als consells co-

marcals per les beques. I això ha significat que hi ha menjadors que estan tancant i, per tant, hi han nens que s'estan quedant sense menjar, vull dir, sense dinar a la seva escola; que han retallat la partida, i vostès saben que no es pot alimentar més nens que ho necessiten amb menys diners: això..., no surten els números.

Els ajuntaments estan finançant aquestes beques menjador, i, a més, és que no estan controlant les beques. Hi ha molts, molts menjadors que em diuen que s'està apujant el preu per sobre dels 6,20 que fixa la mateixa consellera Rigau, i a la pràctica vostès tampoc..., estan fent una deixadesa de funcions, en no perseguir aquest tipus de pràctiques, perquè si no paguen... I, després, nosaltres el que li demanem –i apunto ja algunes propostes de la moció– és que potser estaria bé, després de pagar, doncs, seure en una taula vostè, la consellera Rigau, les entitats municipalistes, els consells comarcals, la comunitat educativa i veure què hem de fer amb les beques menjador per a l'any que ve, i veure de quina manera podem fer que siguin més flexibles, que hi hagi famílies que puguin cobrar el cent per cent del cost del menjador, perquè només se n'està finançant un cinquanta, i hi ha famílies que no poden pagar els seixanta euros que costa aquest cinquanta per cent; que no se'ls demani la renda de fa dos anys per a una situació que ha esdevingut insostenible en una família, i això també està passant a casa nostra, i això està en les seves mans de poder-ho solucionar.

Pel que fa a l'estiu, li deia que demà passat acaba l'escola, i el meu grup creu que estem en una situació d'emergència. És a dir, a la Vall d'Aran s'han desbordat els rius, i hem activat el pla Inuncat. Bé, doncs, quan s'acaben les beques menjador, estem en una situació d'emergència social, d'una emergència alimentària; potser vostè hauria d'activar el «Ganacat», o hauríem de tenir algun tipus de dispositiu perquè aquestes persones, aquests nens, no es trobessin en aquesta situació. Perquè jo vull que em digui, consellera, quants nens hi ha en aquesta situació, que ens digui com podrà garantir que aquestes persones podran menjar.

I, pel que fa als aliments, consellera, jo li proposo..., la meua voluntat és que, amb la moció que portem a terme al proper Ple, puguem arribar a un acord de mínims, un acord de dignitat. Vull dir, a part de les ideologies de cadascun dels partits que hi ha en aquesta cambra, si entenem que la gana no fa vacances, eh?, i qui té gana té gana ara, doncs, prescindim de les opcions polítiques de tots nosaltres i fem un compromís per la dignitat dels nens del nostre país, i assegurem que arriben els diners als ajuntaments per poder pagar aquests àpats, i assegurem que podem fer una convocatòria a les entitats socials perquè puguin capillaritzar aquest ajut allà on es necessita, i fem el possible perquè les beques menjador esdevinguin un instrument d'equitat i d'aliments. Això és el que li demanem, consellera.

Creiem que en aquests moments el Govern no està a l'alçada de la situació d'emergència del país, i el Grup Socialista vol fer el que està a la seva mà, doncs, perquè puguem, si més no, alimentar els nostres infants.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és veritat que necessitem un ampli consens per desenvolupar mesures en aquesta matèria. El que no necessitem és generació d'emergències i d'alarmes socials. Vostè, que parla i que critica la inacció i la inactivitat d'aquest Govern, suposo que sí que deu tenir les xifres exactes dels nens que estan en aquesta situació. Els municipis, sí, efectivament, els serveis socials bàsics, a partir de la detecció de necessitats que fan d'aquests nens i de les seves famílies, com també dels nens i nenes que estan becats de manera total a les diferents escoles al llarg del curs; és amb aquesta informació amb la que treballem. I en el moment en què l'escola acaba s'activen altres mecanismes, i treballarem activament –valgui la redundància– perquè aquests mecanismes arribin a tothom.

Ha fet referència vostè abans a programes d'entitats. Li deia, per exemple, Creu Roja, no ha fet referència al programa específic, però ja li ho dic jo: un programa de retorn escolar, sobre el material escolar. Escolti, també des del Govern de la Generalitat es preveuen subvencions que van en aquesta línia, i aquest excel·lent programa de retorn escolar de Creu Roja, en part, està subvencionat amb diners de la Generalitat de Catalunya; això és així. Com també els convenis estables que tenim amb les entitats de l'àmbit del lleure, les federacions i les entitats de l'àmbit del lleure: una part d'aquesta subvenció es destina específicament a becar nens i nenes que estan en dificultats econòmiques, les seves famílies, perquè puguin accedir a aquest lleure educatiu i, evidentment, també a l'alimentació.

Per tant, coneixem perfectament quina és la situació, li ho torno a dir, des dels serveis socials bàsics. Jo també em reuneixo, jo també em trobo amb regidors i regidores dels serveis socials, evidentment que sí, i amb les entitats municipalistes, amb qui hem estat treballant aquest contracte programa, que, malgrat les dificultats, mantenim un percentatge elevadíssim dels recursos que són necessaris per tirar endavant aquestes polítiques. I no és un tema menor que aquests ajuts d'urgència social –que sé perfectament a què es destinen, senyora diputada, jo mateixa li ho he dit: a alimentació, a complementar beques, a subministraments, a pagament de lloguers–, efectivament, mantenen la mateixa proporció que l'any passat. I això no és fàcil. Estem amb pressupostos prorrogats no per voluntat, sinó per evitar uns pressupostos més durs, i, per tant, la prioritització és precisament aquesta, la prioritització que estem fent.

Li he dit que li continuaria parlant, si vostè m'ho permet, d'aquesta distribució d'aliments, de tota aquesta tasca que requereix i que té una inversió econòmica també per part del Govern de la Generalitat, per exemple, amb els centres de distribució d'aliments, que funcionen de manera excel·lent en una demarcació com és la de Girona, també en coordinació amb el Banc d'Ali-

ments, com li deia, amb les entitats de Càritas i Creu Roja, amb la Generalitat, amb els ajuntaments i amb la diputació, uns centres on amb tota dignitat es proveeixen d'aliments les famílies, les famílies amb infants, però no només des d'aquest punt de vista absolutament normalitzador de l'accés a l'alimentació, sinó amb un acompanyament molt professional d'aquestes famílies. Això arriba a moltes persones; concretament, en el cas de Girona, a unes mil famílies, i en el cas del centre de distribució d'aliments de Salt, a set-centes famílies, hi insisteixo, amb una especial incidència quan en aquestes famílies hi han infants.

Senyora diputada, treballarem amb la seva moció, com no pot ser d'una altra manera, però necessitem tocar de peus a terra. No hi ha una inacció per part del Govern de la Generalitat, hi insisteixo; hi ha una destinació de recursos important a tot el que té a veure amb polítiques socials, amb especial incidència en la pobresa. I això és coordinadament, amb les entitats locals i amb les entitats socials.

Hem sortit avui, efectivament, amb aquesta convocatòria de subvencions, li deia, amb una partida inferior, però ampliable en un 30 per cent, i esperem que pugui ser així al llarg de l'any. Però hem cregut oportú, necessari –i així ens ho demanaven–, que traguéssim aquestes subvencions, que anessin també d'una manera molt directa adreçades a les situacions de vulnerabilitat i de pobresa, i en la majoria de casos així serà.

No em puc estar de recordar-li, perquè vostè també ho ha fet... Suposo que també va ser dolorós quan el Govern del Partit Socialista va haver d'eliminar el xec nadó. Doncs, estem en la mateixa situació. Nosaltres ens vam trobar unes partides pressupostàries que no existien, i en aquests moments no hi ha cap comunitat autònoma que mantingui cap subvenció, cap prestació universal a les famílies. Va ser dolorós, també ho va ser per a nosaltres, però hem centrat –i això és prioritzar–, amb menys recursos, senyora diputada, les subvencions, les prestacions econòmiques a les famílies amb major risc de vulnerabilitat. No he dit res que no sigui veritat.

Moltes gràcies, senyora diputada.

La presidenta

El punt vuitè de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre la situació d'impagaments amb les entitats del tercer sector.

Interpe·llació

al Govern sobre la situació d'impagament amb les entitats del tercer sector (tram. 300-00064/10)

La fórmula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, benvinguda a casa seva; senyors diputats, senyores diputades, parlem d'un tema, diguem-ne, que parlem d'una

segona part, senyora consellera, de problemes socials que és un dels principals problemes que realment importen als ciutadans. Si mirem segurament la premsa i allò que realment li importa al Govern en els debats del dia a dia, veurem que no són, precisament, els debats que l'oposició hem de portar en aquest Parlament.

I per què li dic això? Perquè nosaltres vam veure amb molta preocupació, fa poc, que novament, després dels impagaments que va haver-hi al juliol, després dels nous impagaments que van haver-hi el mes de desembre, vam veure amb preocupació com novament estàvem parlant de 60 milions d'euros que es devia a les entitats del tercer sector i a les entitats en general que treballen en el món dels serveis socials; parlem, per exemple, de les entitats empresarials que treballen en el món de la gent gran o de les residències. I això, per a nosaltres, era una preocupació perquè després des del departament es deia: «No, són problemes puntuals.» Són problemes puntuals per al departament, però no són problemes puntuals per a aquells que ho pateixen; és a dir, les entitats que treballen en l'àmbit de la pobresa, com molt bé deia la senyora Granados, o les entitats que treballen en l'àmbit de la gent gran i en l'àmbit de les residències. Per cert, que ja tenen un deute acumulat de 70 milions d'euros –i ara m'hi referiré– del mes de juliol.

Estem parlant..., i perquè la gent s'hi fixi, que no estem parlant..., perquè moltes vegades quan diem en l'àmbit residencial o l'àmbit que, potser, pot tenir un cert afany de lucre, molta gent diu: «Bé, però són gent que pot tenir una certa inversió, que pot tenir una certa capacitat d'estalvi.» Doncs, no. Parlem, per exemple, d'una residència –i vostè ho coneixerà molt bé– de trenta-cinc persones –trenta-cinc persones– poden tenir una facturació de 60.000 euros i uns beneficis de 4.000 euros al mes. És a dir, amb això no tenen una capacitat d'inversió, ni capacitat de suportar els impagaments –entre cometes– «puntuals» que tenim en el departament.

Per tant, escolti, miri, sabem que estem en una situació de crisi econòmica; sabem que el Govern anterior els va deixar, a vostès, un deute acumulat de 40.000 milions d'euros, moltes vegades..., perquè quan l'escolto... –i això..., no li ho vull posar fàcil, però, hem de reconèixer també les situacions–, a vegades quan l'escolto donant lliçons a certs diputats i diputades de l'esquerra, han de recordar que ens han deixat una factura de 40.000 milions d'euros sense pagar. És a dir –és a dir–, la caixa buida i el calaix ple de factures, i en aquestes factures hem deixat la nostra gent gran i la nostra infància. És a dir que moltes vegades quan parlem d'alguns discursos que sentim aquí hem d'emmarcar aquests discursos.

Miri, vostè ens deia: «Nosaltres reconeixem un impagament de 70 milions d'euros.» Que no sabem encara com està. Es pagarà? No es pagarà? No ho sabem. I vostès ho reconeixen no perquè el Govern de la Generalitat hagi sortit i hagi dit: «Escolti, nosaltres devem això.» Sinó perquè les entitats li van treure els colors a notes de premsa i li van treure els colors aquí al Parlament al dir: «Escolti, vostès ens deuen 70 milions d'euros.» Va venir la Confederació del Tercer Sector Social i ens va dir: «Escolti, 70 milions d'euros són

considerats una mínima part d'allò que deu la Generalitat, però, en total, la Generalitat ens deu 435 milions d'euros..., 590 milions d'euros, les administracions catalanes; 435, la Generalitat, un 65 per cent que correspon al Departament de Benestar i Família, és a dir, 283 milions d'euros.» És aquesta la quantitat que deu actualment la Generalitat de Catalunya, el Departament de Benestar i Família? Algun dia donarà les dades? Transparència. Sentíem el senyor Mas: «Farem una web en què posarem totes les dades de transparència.» Sí, però, escolti'm, no sabem què fa el Departament de Benestar i Família, una cosa tan bàsica, tan lògica, tan sensible, com és el pagament al tercer sector i a les residències del nostre país.

Per tant, escolti, podrà donar una xifra de quin és actualment el deute que vostès tenen? Perquè, escolti, la manca de transparència que tenim en aquesta qüestió és alarmant. I no només és el seu departament, li ho hem de reconèixer, fins i tot el seu departament paga, diguem-ne, aviat –pagar aviat vol dir que triga set mesos, és a dir que tampoc es pensi ningú que estem parlant d'un pla de proveïdors de seixanta dies, com es paga al sector privat o es paga a altres sectors. Perquè estem parlant, per exemple, de l'àmbit de justícia, fa poc ens assabentàvem que hi havien convenis de 2,6 milions d'euros de justícia de l'any 2010 o, per exemple, el Departament de Treball, el SOC, que això ja és, doncs, el gran embolic del seu Govern, que deu encara factures de l'any 2009. És a dir, aquesta és la situació que tenim avui dia.

I quina és l'acció del Govern? Doncs l'acció és la inacció. I jo ho sento que a vostè no li agradi dir, doncs, que tenen una inacció. Miri, vostè per una part té un problema de coordinació, i abans li ho recordava la senyora Granados quan li deia: «Escolti, si en el pla de pobresa, en les polítiques de pobresa, vostès tenen una manca de coordinació absoluta.» Si l'altre dia sentíem el senyor Mas com li deia al senyor Herrera d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que li deia: «Escolti, on no arriben les escoles arriben els municipis.» O no li va dir això? Tirant pilotes... –tirant pilotes, tirant pilotes–, a l'àmbit municipal, com dient: «No, això no va amb mi; això és l'àmbit municipal qui ho ha de resoldre.» I ja li ho ha dit molt bé la diputada socialista: «Escolti'm, són els municipis els que estan patint actualment les conseqüències.» Això és el que es va dir en seu parlamentària, i ens ve aquí i ens diu: «No, no..., el Govern de la Generalitat no té cap tipus d'inacció.» No. És que no només no té cap inacció, sinó que, a més, no és conscient de les seves responsabilitats.

O quan parlem de la coordinació, la senyora Rigau li deia a l'Ajuntament de Barcelona fa poc: «Hi ha 2.100 casos de nens amb malnutrició a les escoles de Barcelona.» I l'Ajuntament de Barcelona, governat per Convergència i Unió, diu: «Nosaltres no en tenim cap notícia, d'aquests casos.» Manca de coordinació amb un tema important com és la pobresa o com és l'àmbit alimentari.

Per cert, recordi que, des del punt de vista europeu, el 2014 hem de tenir ja enllestides les modificacions legislatives en l'àmbit del malbaratament alimentari, no

només des del seu departament, des d'altres departaments, però això és un tema importantíssim.

Per cert, no ens digui que les convocatòries han disminuït lleument, perquè si mira les convocatòries..., i li ho recordava l'altre dia el diputat Fernando Sánchez, i li va recordar, precisament, que les darreres convocatòries, per exemple, de família, s'havien reduït un 40 per cent, les aportacions, i, en discapacitats PUA –ja sap de què parlem– s'havia reduït en un 90 per cent, senyora consellera; no ens parli, doncs, de minves imperceptibles.

Però anem al que estem parlant, perquè és un tema importantíssim. Miri, a mi no només m'importen aquests 70 milions d'euros que vostè diu que reconeix perquè les entitats li han tret els colors i li han dit que ho reconegui, sinó que és el deute ocult que té la Generalitat en aquests moments, un deute ocult importantíssim.

Miri, primer, parlem de les residències. Sap vostè... –i, si no, li ho diran des de..., les persones que els acompanyen, que, per cert, no els he saludat, benvinguts també al Parlament de Catalunya–, sap vostè que ningú entra al sistema des de l'1 de gener? Ho saben? Ningú entra al sistema des de l'1 de gener. Resposta que ens dona, i fa poc li responia una patronal, resposta que li donava: «No, és que no entra ningú des del punt de vista residencial des de l'1 de gener perquè els PIA no estan fets.» I un fa càlculs i diu: «Escolti, ja estem quasi al juliol, set mesos per fer un PIA?»

I sap qui diu que en té la culpa? És que això també... –això també– és un problema de manca de coordinació. No, la culpa és, en aquest cas, a la ciutat de Barcelona, el Consorci de Serveis Socials. I un parla amb el Consorci de Serveis Socials –i, a més, en parlarem no només aquí, sinó també a l'Ajuntament de Barcelona, perquè ens ho digui– i el Consorci de Serveis Socials ens diu: «No, no..., si nosaltres triguem dos mesos a fer el PIA.»

Què està passant aquí, senyora consellera? Qui no diu la veritat: el departament o el Consorci de Serveis Socials? Que s'estan bloquejant voluntàriament PIA, precisament, per no pagar i per no reconèixer... (*veus de fons*) –vostè em diu que no, però, escolti'm...–, per no reconèixer un deute que és ocult? Parli amb les residències! Parli-ho..., tot el que li dic, parli-ho amb les residències! Pot parlar amb ACRA, amb Upimir, amb l'Ascad, amb... Pot parlar amb qui vulgui, parli amb les residències i li ho reconeixeran.

Segon punt, que és importantíssim: trasllats que no es paguen. Els trasllats actualment a una altra residència són trasllats d'un nou expedient i no es paguen. Fins i tot hi ha d'haver una carta, i fixi's, una carta que va enviar la secretària del departament a una entitat, a Upimir, que li deia: «Escolti, això ens estranya molt –ens estranya molt–, perquè en teoria s'hauria de pagar.» Això és un reconeixement explícit que precisament no s'estan pagant. Què està passant en aquest àmbit, senyora consellera, ens en donarà alguna explicació?

Segon punt que m'interessa molt en aquest tema: la prestació vinculada al servei. Un altre deute ocult de la Generalitat. Clar, si vostè triguen fins a nou mesos,

dotze mesos, per fer un PIA, el que estan fent és que la facturació que fan a les residències està disminuint un 30 per cent. Clar, hi ha una disminució mensual del 30 per cent. Allò que havia d'estar fet en sis mesos, vostès ho estan allargant a nou mesos i ho estan allargant a dotze mesos. I, per tant, la facturació real..., que ACRA, quan va venir al Parlament, ens deia que era una facturació que suposava uns 50 milions afegits a aquests 70 milions. Fixi's-hi, hem de parlar de les dades que ens donen les entitats, perquè les dades que ens dona el departament són absolutament nulles, zero: manca de transparència absoluta en aquest tema. Per tant, això és un tema preocupant.

I fixi's si és un tema preocupant..., és un tema preocupant que, quan vostès envien una persona a una residència, en el contracte de serveis –vostè sap molt bé com funciona– s'ha de posar un import. En el contracte de serveis hem de posar un import, però resulta que com que no el tenim, l'import, perquè fins a dintre de sis mesos, set mesos, vuit mesos, nou mesos, dotze mesos, és a dir, un any, no ens fan el PIA i no ens diuen quin és l'import, hem de posar «ICASS», per no deixar-ho buit, perquè, si no, seria un xec en blanc.

Què és el que està passant? Escolti, jo aquí tinc un informe d'inspecció on volen obrir un expedient a una residència perquè posa «ICASS». És a dir..., perquè posa «ICASS». És a dir, vostès no només no ens donen l'import, sinó que quan la residència li demana inspecció, que envien vostès mateixos aquest import, li diu que, escolti, que l'import, doncs, no pot estar buit. És a dir, vostès estan traslladant els problemes a les residències.

I, després, una altra perversió del sistema: vostès estan fent, actualment, d'ofici, una revisió econòmica de grau a totes les persones que estan en residències. Sap què vol dir això? Això vol dir, per exemple, un cas..., i els tinc aquí, molts d'aquests casos, molts expedients d'aquests casos, estan demanant, per exemple, a una persona que té una pensió de viudetat 24.000 euros –26.000 euros, perdoni, 26.000 euros– de forma retroactiva... (*Veus de fons.*) Ho tinc aquí, senyora consellera, si és un expedient seu!, 26.000 euros de forma retroactiva. Però, com que no li ho poden demanar a la persona, sap a qui li ho demanen? I amb això acaba, senyora presidenta. Li ho demanen a la residència. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I li diuen a la residència: «Vostè té la responsabilitat de cobrar aquests 26.000 euros.» I sap què han fet aquest mes ja, senyora consellera? El que han fet aquest més és reduir-ho de la nòmina que els envien a les residències: si pagaven 600 euros per aquesta persona, ara li paguen 300 euros. Si això no és un deute ocult, doncs, escolti'm, ja m'explicarà què és.

Per tant, senyora consellera, hi ha molts dubtes, aclareixi els dubtes i, sobretot, posi ordre i coordinació. Ja li ho vaig dir una vegada que vostè és la que ha de liderar, no només a Catalunya, sinó dintre del Govern, la prioritat de les polítiques socials.

Gràcies, senyora consellera, senyora presidenta, senyors i senyores diputades.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i diputats, senyor diputat, senyor López, qualsevol diria que en l'àmbit concret de la dependència, fent referència a tots els exemples que vostè ha posat ara a la part final de la seva intervenció, vostès no hi tenen res a veure, per exemple, amb la reforma que van realitzar també el juliol de l'any passat. Fixi's si farem referència avui al juliol de l'any passat: vostè per uns temes, que jo no amagaré i que intentaré donar totes les explicacions com s'ha fet en moltes ocasions, i vostès amb una reforma de la Llei de la dependència que ens l'han deixada com ens l'han deixada, sobretot pel que fa a la baixada de les partides econòmiques i a les dificultats que han introduït en molts aspectes.

Començàvem parlant de l'impagament a les entitats, i jo li he de dir quelcom que vostè ja sap i que tampoc no li agrada escoltar, que és que les finances de la Generalitat estan afectades per múltiples situacions: la crisi financera, el tancament de mercats, la baixada d'impostos, però també per factors que són addicionals, diguem-ne, singulars, en aquest cas a Catalunya. Per una banda, un deute i uns interessos del deute que hem hagut d'assumir; però, sobretot, pels reiterats incompliments per part del Govern central. I no li revelo res de nou si li dic que les tensions de tresoreria, la manca de liquiditat que es va produir el mes de juliol del 2012 van ser conseqüència de tots aquests factors i van provocar aquests impagaments.

I li vull aclarir que, quan parlem de pagaments puntuals, no ho fem per treure-li importància o per no reconèixer les dificultats que sabem que es van produir a les entitats socials i mercantils que el mes de juliol no van poder veure..., no van percebre les quantitats per la via dels convenis, de les subvencions, etcètera. Puntuals vol dir que, després, afortunadament i amb un gran esforç, els pagaments s'han pogut fer mes a mes, i que aquell fet es va produir el mes de juliol de 2012, però no s'ha tornat a produir cap mes més. Això sí, arrosseguem un deute, que és reconegut; després li'n donaré les xifres exactes, no hi ha cap problema a donar-les, crec que ho hem fet en diverses ocasions.

Aleshores, la Generalitat es veu abocada a adherir-se a mecanismes extraordinaris de suport a la liquiditat de les comunitats autònomes establertes per l'Estat que determinen expressament les finalitats a què s'ha d'aplicar aquesta liquiditat. Per tant, decisions en matèria financera que estan lligades als condicionants de finançament establerts per l'Estat, que les estableix molt clares: venciments del deute, interessos, deutes tributaris i, finalment, els proveïdors. Aquestes són les regles del joc, senyor diputat, amb què l'Estat ens fa jugar. I no ens paguen allò que ens deuen, quan ens deixen diners –que, per cert, són nostres– els hem de retornar amb interessos, i després hem d'aplicar aquests diners en la forma i en l'ordre preestablert. D'acord.

Retards en diversos pagaments, retard en diversos pagaments que hem reconegut. Li'n donaré la xifra ara mateix: d'aquests 70 milions d'euros a què vostè feia referència, de l'impagament de juliol, n'hem pogut retornar uns quants a partir de l'acompanyament, del tractament individualitzat de cada cas. Estaríem parlant ara d'un deute de 64 milions i mig aproximadament, 39 dels quals corresponen a entitats socials; la resta es distribuïrien entre entitats mercantils i ens públics.

Per tot això, per donar resposta a aquesta situació del mes de juliol del 2012, però que provoca a vegades endarreriments, efectivament, en altres pagaments, i s'hi ha fet referència abans, el Govern de la Generalitat planteja la necessitat i intenta negociar amb el Govern de l'Estat incrementar l'objectiu de dèficit –crec que no cal que hi faci més referència–, l'ampliació del Fons de liquiditat autonòmic i la creació d'una nova línia de pagament a proveïdors. I sembla –sembla– que aquesta nova línia de crèdit es posarà en marxa a la tardor. Si aquest anunci es confirma –tant de bo!–, la Generalitat preveu poder regularitzar en un termini raonable els pagaments pendents. Seria una molt bona notícia. No cal que li ho digui, senyor diputat. Per tant, jo li demanaria a vostè que ajudin, que hi insisteixin, que treballin davant del seu Govern, del Govern del Partit Popular, per tal que això sigui possible.

Però més enllà d'això, també el pla de govern, el Pla de govern 13-16, conté mesures per assolir els objectius de recuperació econòmica i cohesió social –crec que tot això que estem parlant avui, com vostè molt bé deia, hi té absoluta referència–, l'impuls del tercer sector i el compliment del Pla de suport al tercer sector social, que vostè coneix, que existeix, que es va negociar, que es va aprovar a finals de l'anterior legislatura i que en aquests moments s'està desenvolupant, que és un suport en diferents línies, un compromís de col·laboració i suport mutu, amb més de cinquanta actuacions, que estic convençuda que vostè coneix; per tant, no m'hi referiré de forma detallada.

Però nosaltres també hi col·laborem i ajudem les entitats del tercer sector. Com? Doncs, a través de l'Institut Català de Finances o afavorint la inversió en les societats d'inversió cooperativa, actualitzant la guia de clàusules socials o fomentant la contractació pública socialment responsable.

També el Govern de la Generalitat va assumir defensar davant del Govern de l'Estat i concretament del Congrés dels Diputats un conjunt de mesures reclamades per les mateixes entitats del tercer sector. I, a instàncies, en aquest cas, i fa poques setmanes, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, es va aprovar una proposició no de llei en el Ple del Congrés que insta el Govern de l'Estat a ampliar aquest pla de pagament a proveïdors del tercer sector amb l'objectiu que l'Estat pugui avançar l'abonament d'aquests deutes a les comunitats autònomes i als ajuntaments. Concretament –concretament–, aquesta proposició parlava d'impulsar en el termini de tres mesos, i conjuntament amb les comunitats autònomes, una nova ampliació del pla de pagaments a proveïdors o, alternativament, establir mesures que afavoreixin de manera prioritària

el pagament dels deutes de les administracions territorials amb entitats sense afany de lucre.

Estic convençuda que vostè, que el seu grup parlamentari, que vostè, concretament, que és coneixedor d'aquesta situació, com ho som nosaltres, senyor diputat, treballarà activament pel compliment d'aquesta mesura i sobretot per fer-la efectiva al més aviat possible.

Coneixem perfectament quina és la tasca de les entitats socials i de les entitats mercantils en l'articulació dels nostres serveis socials. Són part essencial i definidora del nostre model propi, català, de serveis socials, i treballen activament cobrint necessitats en l'àmbit de l'atenció a les persones i dels serveis socials en general. I això també és símptoma de qualitat democràtica. Som els primers que volem acompanyar la recuperació, el manteniment i el creixement del treball d'aquestes entitats socials.

Des del primer moment, sempre, hem lamentat que la manca de liquiditat que es va produir el mes de juliol provoqués aquells impagaments i, per tant, hagi afectat el sector social. Però tenim plena confiança que s'ha garantit l'atenció, i no només l'atenció sinó l'atenció de qualitat, dels serveis en tot moment, gràcies a la professionalitat i al compromís de totes aquestes empreses i de totes aquestes entitats. Hi insisteixo, deute reconegut, que en els casos en què ens ha estat possible, i a partir d'un contacte fluid i jo diria gairebé personalitzat amb aquestes entitats, amb aquelles que hem pogut i s'ha pogut fer així, se les ha acompanyat i s'ha pogut retornar una part d'aquest deute, mitjançant el comitè de seguiment de pagaments, des de la proximitat, com li deia, des del diàleg i des de l'absoluta col·laboració.

Puntuals, impagaments puntuals, perquè, li ho torno a reiterar, des de juliol de 2012 fins a la data d'avui no hi ha hagut cap altre problema de pagament d'entitats, de la manera que malauradament es va produir el passat mes de juliol. El que volem és garantir aquesta estabilitat a les entitats, però treballem des d'altres vies, avançant, per exemple, en la concertació. Vostè sap que hi ha un pla de concertació progressiu de les places de serveis per a discapacitats per tal d'assolir en el termini de tres anys el cent per cent de places via concert; com també hem pogut incrementar les plurianualitats de les subvencions per donar un escenari de major estabilitat. Els nostres problemes tenen a veure amb el dèficit fiscal. Aquest és el gran problema de les finances de la Generalitat.

Vostè ha fet referència en tot moment, i després tindrè més temps per respondre-li les qüestions més concretes que ha plantejat, al sector de la discapacitat; ha parlat també de les famílies. Precisament aquestes són partides, senyor diputat, i no fa gaires setmanes vam tenir ocasió de discutir-ho també, precisament en aquest Ple a resultes d'una interpellació seva, partides que el Govern de l'Estat ha deixat a zero –ha deixat a zero. Les que tenen a veure amb el suport a les persones amb discapacitat. Les partides que arribaven per la via dels pressupostos generals de l'Estat adreçades a les famílies. I vostè em parla de la convocatòria de subvencions que ja li he reconegut que hem sortit amb inferiors

importos del que hauríem volgut, però amb un marge d'una ampliació possible i esperem que realment efectiva al llarg de l'any.

Tenim un problema que es diu «dèficit fiscal», però tenim un problema que es diu «retallades en polítiques socials». I de la mateixa manera que a mi no m'agrada que diguin que el Govern està inactiu, perquè penso sincerament que no ho està, a vostè no li agrada que li recordi aquestes retallades del 92 per cent els darrers tres anys, senyor diputat, en matèries tan sensibles com moltes de les que aquí s'estan comentant. Espero, en el següent torn de rèplica, a banda de respondre al que vostè ara em pugui preguntar, fer referència més explícita a aquests aspectes que vostè ha comentat, a aquests casos puntuals a què vostè ha fet referència.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, gràcies per les seves explicacions –minses, tot s'ha de dir. Continuem amb el mateix tarannà. I a més, jo, fixi's, abans, que estava seguint molt atentament la interpellació que li feia la diputada Granados, pensava que ara hem inaugurat una nova cantarella: no només és la culpa..., és tota la culpa, tota, eh? *(Pausa.)* Sí, senyora consellera; tota la culpa, sí. Jo vaig estar a l'esmorzar que vostè va fer a Tribuna Barcelona, no? De la mitja hora que vostè va estar parlant, vint minuts va estar parlant, doncs, de les culpes de Madrid; cinc, deu minuts..., o cinc minuts va estar parlant del dret a decidir, no?, del dret a l'autodeterminació, és a dir, de la independència, i cinc minutets dels projectes del seu Govern. Doncs, ara no només la culpa, tota la culpa, és de Madrid, sinó que a més la culpa també és de Brussel·les. És a dir, fixi's, eh?, vostè no té cap culpa.

I li vull recordar una cosa, perquè jo crec que els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber una cosa, i és que els pressupostos de la Generalitat són 40.000 milions d'euros. *(Pausa.)* Sí, vostè ho coneix molt bé, diputada: 40.000 milions d'euros. Vol dir que vostè té una capacitat d'inversió –una capacitat d'inversió– de 5.300 euros per habitant. Què fan amb tots aquests diners? Perquè li recordo que per augmentar i per donar un finançament extraordinari a TV3 de 1.040 milions d'euros sí que hi han diners; per donar 400 milions d'euros a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals hi han diners; per pagar deu mil euros el mes a un expresident d'aquesta cambra que es jubila a cinquanta-un anys hi han diners, i per a això no hi ha espoli fiscal, per a això hi han diners. Per tant, a què estem dedicant els diners?

Vostè em parla del pla concertat. Per cert, el pla concertat no és..., no ens referim a la dependència, ens referim al pla concertat, i parlava vostè del Pla del poble gitano o altres coses. No estem parlant de la dependència, perquè la senyora consellera ho va confondre l'altre dia,

quan li va respondre al senyor Sánchez. No estem parlant de la dependència; estem parlant del pla concertat.

Què representa sobre el total de les polítiques socials el pla concertat, un 5 per cent? Nosaltres assumim la nostra responsabilitat, senyora diputada. Però el que no ens poden dir és que el Govern de l'Estat té la culpa de totes les retallades o la culpa del 90 per cent de les retallades de les ajudes PUA perquè el 5 per cent del pressupost li falla. Això no ens ho poden dir –no ens ho poden dir. I els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber això, senyora consellera. Per tant, escoltin, és un tema important. I, si vol, quan vostè vulgui, parlem dels pressupostos; dels pressupostos de política social que vostès es neguen directament a portar-los a aquesta cambra, perquè vostès no són capaços de consensuar amb el seu soci prioritari, Esquerra Republicana, uns pressupostos.

I aquesta és la realitat. No ens parli de Madrid, no ens parli de Brusselles; el problema el tenen a Barcelona i es diu «Esquerra Republicana i Convergència i Unió». Aquest és el problema que tenim a casa nostra i aquest és el problema de les finances de la Generalitat de Catalunya.

I ens parla del pla de proveïdors, i és cert, l'11, la setmana passada va ser la votació al Congrés dels Diputats i tots els grups parlamentaris hi van donar suport. Però també li he de recordar una altra cosa. El senyor Montoro ja es va comprometre al febrer a fer aquestes modificacions... (*Veus de fons.*) Ah!, el senyor Montoro s'hi va comprometre. Que no val, això, senyora diputada? Sembla que l'estigui interpellant més a vostè que a la senyora consellera. Però és que la senyora diputada està molt activa en el debat, eh?

Per tant, escolti'm, el senyor Montoro ja ho va dir; ja ho va dir el mes de febrer, i aquest és un compromís que té el nostre Govern. Ara, que sàpiga, senyora consellera, que nosaltres estarem molt amatents a què destinaran els 9.000 milions d'euros. I a veure si és veritat aquesta prioritització, perquè ja li he dit moltes vegades que vostè és la líder de les polítiques socials i, com a mínim, miri, li faré un reconeixement; com a mínim, li diré que faci com el senyor Cleries, que dintre del Govern va lluitar molt per les polítiques socials. Com a mínim, li demanaré això. I, per tant, és un tema important, perquè hem de liderar, i tindrà el recolzament d'aquest grup perquè dintre del Govern així ho faci.

Però no ens ha contestat a moltes de les preguntes, escolti'm. Per exemple: s'estan fent revisions econòmiques sistemàtiques, actualment? S'estan fent? Perquè això és una de les crítiques que ens fan arribar el món de les residències i totes les patronals. S'estan fent aquestes revisions econòmiques que després estan traslladant vostès a les residències? És veritat que des de l'1 de gener no entren cap PIA al sistema? –«cap PIA» és un «pla individual d'atenció», perquè molta gent que ens veu, doncs, no sap aquesta terminologia que nosaltres coneixem. Perquè això forma part d'aquest dèficit ocult, deute ocult de la Generalitat de Catalunya amb les residències.

I, miri, jo..., vostè sap quina és la conseqüència. I la conseqüència és el tancament de residències. L'altre

dia ACRA ens deia, al març, ens parlava que aquest any ja havien tancat vint-i-cinc residències. L'any passat, Upimir ens parlava de quinze residències, que formaven part del 10 per cent –amb això acabo, senyora presidenta– del total dels seus afiliats.

Miri, jo tinc aquí un *mail*, que no em donarà temps de llegir, d'una directora d'una residència quan ens parlava del tancament de la seva residència. I sap què ens comenta? Que a les residències quan fan un concurs de creditors, sap què passa? Hi envien una inspecció, que fan un tancament de la residència per qüestions administratives, per la qual cosa, quan nosaltres li preguntem a la senyora consellera quantes residències han tancat pels impagaments de la Generalitat, no existeixen, no n'hi ha cap ni una.

Això no és només un deute ocult, senyora consellera, sinó que a més això és ocultar la realitat. I estem en un moment que ens estem jugant, i vostè ho deia, no només el model de serveis socials, el model d'economia social que tenim a Catalunya, un model que jo crec que és pioner, no només aquí, a Espanya, al nostre país, sinó també a tot Europa, i no ho podem posar en risc. Per això tindrà tot el nostre recolzament, però el primer que li diem és que prioritzi les polítiques socials, que no tiri pilotes fora, que assumeixi la seva responsabilitat...

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael López i Rueda

...que lideri –acabo, senyora presidenta; gràcies per la seva comprensió– les polítiques socials del seu departament i que tots junts podrem fer un camí per salvar el model de concertació, el model de serveis socials i el model de l'economia social de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable consellera senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, començant per les seves darreres paraules, salvar aquest model de serveis socials, no volem altra cosa, jo crec, absolutament tots i cadascun dels grups d'aquesta cambra, perquè és un model que hem construït entre tots, sempre ho he dit. Però vostès hi poden col·laborar activament.

No minimitzi aquestes retallades que en matèria de polítiques socials es vénen fent des del Govern, des del Govern del Partit Popular en aquest cas. El pla concertat s'ha reduït en un 68,31 per cent; programes socials que tenen a veure amb el maltractament infantil, cent per cent, els han posat a zero; el Pla d'acció per a persones amb discapacitat també l'han deixat a

zero; el Fons d'acollida i integració, el reforç educatiu per a immigrants, el nivell acordat, els menors immigrants no acompanyats, l'assistència integral a dones i menors víctimes de violència domèstica, el Pla nacional de drogues. No crec que m'hi passés vint minuts per referir-me a tot això, perquè miri que són números comptats, comptats i debatuts, i amb això podem anar malauradament molt ràpid, fins arribar a aquest 92 per cent, a aquest dolorós 92 per cent que s'ha vist reduït.

I evidentment que això té un impacte i el té molt gran, quan parlem de la dependència, li ho torno a repetir. Vostè ja ho sap –vostè ja ho sap. Li reconeixeré que és una llei mal finançada, mal dimensionada, des del primer dia, sempre ho he dit, però vostès la van votar, no la van fer però la van votar. Però és que en aquests moments estem suportant el 80 per cent d'aquesta llei –el 80 per cent–, si parlem del que representa des del punt de vista del finançament públic. Si comptem amb les aportacions de les entitats locals i les que fan els usuaris per la via del copagament, baixa una mica, però no gaire; però estem suportant el 80 per cent. I això té un impacte molt gran sobre tot el sistema –sobre tot el sistema.

Feia vostè referència a determinats casos i situacions; intentaré respondre-li. Jo també m'he reunit amb totes les patronals del sector, com no pot ser d'una altra manera, i estem en disposició –i així els ho hem manifestat i així ho treballem– que aquells casos puntuals en què hi pot haver alguna situació, doncs, de dificultat o de malentès els atenem de manera personalitzada; però en termes generals el que vostè diu no s'ajusta a la realitat. Estem fent els PIA, que tenen un determinat procés, un determinat procediment, però els estem fent i els estem introduint. El nostre problema es diu «liquiditat», no es diu «deute ocult», es diu «retallades», es diu «manca de recursos» per poder atendre amb la mateixa celeritat tots les prestacions i tots els serveis que es deriven de la Llei de la dependència i del nostre sistema, però no hi ha un deute ocult, perquè afrontem aquells endarreriments o aquells retards que tenim amb les diferents entitats, siguin socials o siguin mercantils. Aquest és el problema que tenim, senyor diputat.

Vostè ha fet una menció i un elogi de la tasca, també, dels municipis. Doncs, jo li diria que també vagin amb compte, vetllin perquè la reforma de l'Administració local que volen portar a terme no tingui un impacte molt negatiu, com ens temem el Govern de la Generalitat, com es temen les entitats municipalistes, que tingui a veure en un canvi substancial del seu paper en diferents àmbits, especialment en el dels serveis socials bàsics o en els serveis socials de proximitat.

Per tant, senyor diputat, i tenint en compte que hi ha un reconeixement dels diners que, malauradament, el mes de juliol no es van poder pagar, que hi ha una transparència... Escolti, no fa gaires setmanes van estar vostès, els diferents representants, els diferents portaveus, a la Comissió de Benestar social i Família, al departament, reunits amb representants de l'ICASS, amb mi mateixa, valorant les dades de la dependència; unes dades que estan penjades a la web, que hi ha un exercici de transparència que ja ve de l'anterior mandat, de l'anterior legislatura, efectivament, i que volem man-

tenir, perquè és la manera de resoldre dubtes, de resoldre aquelles situacions que a vostès els arriben en l'exercici del seu càrrec com a diputats, i diputats en el territori. Per això estem també per resoldre de manera puntual totes aquestes situacions.

És de celebrar que vostè tingui, per tant, segur que arribi aquest Fons de liquiditat, nosaltres també ho estem, som conscients de les vegades que des del Govern s'ha anunciat, però demanem una mica de celeritat, la mateixa celeritat que li demanen a vostè les entitats socials. Per tant, ajudi'ns, col·labori perquè arribin aquests diners. Això és al que jo també, si em permet, i molt cordialment, l'insto a vostè.

Però no només aquest Fons de liquiditat, sinó en termes generals. Vostè ha fet una vegada i una altra referència al fet que no disposem en aquests moments de pressupost, i això no és un caprici, com vostè ha dit, no és un caprici, és ben bé perquè no estem disposats a elaborar uns pressupostos que tinguin encara una duresa major sobre tants i tants sectors: el sector social, els serveis socials, com ara estem parlant, les entitats socials, però també les mercantils, també les empreses, també les famílies. Vostès, en la seva posició en aquest cas aquí, de grup parlamentari que dona suport al Govern de l'Estat, facin també aquesta tasca, vetllin perquè els municipis no vegin malmesa la seva situació amb la reforma que vostès estan treballant de l'Administració local i vetllin perquè els diners arribin, perquè són els nostres diners i perquè hi tenim dret, senyor diputat, i perquè, en definitiva, aquest Fons de liquiditat no és altra cosa que un retorn d'aquests diners i que serviran per millorar la situació dels serveis socials per la via de les entitats, dels ajuntaments i de les entitats mercantils.

Moltes gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per reordenar el model econòmic.

Interpel·lació

al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per a reordenar el model econòmic (tram. 300-00060/10)

La presenta el Grup Mixt, i té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bona tarda a totes i a tots. Benvolgut conseller, una reflexió, més que una..., és una interpellació, òbviament, però farà una reflexió sobre allò que pensa la CUP - Alternativa d'Esquerres respecte a l'imprescindible canvi de model. En l'eix dur de la nostàlgia, podríem recordar el seu pas pel Partit Socialista Unificat de Catalunya en l'àmbit universitari, quan el franquisme el perseguia, a vostè i a tantes persones, però també per fer la primera reflexió del que va ser el franquisme, com una dictadura també econòmica, de

sobreexplotació de les classes treballadores i d'extracció de riquesa cap a unes elits dominants.

La reflexió, passat el llarg del temps, podria ser semblant avui també: hi ha unes elits extractives... La setmana passada *The Economist* donava dades d'aquestes colpidores: un executiu espanyol cobra 788 euros l'hora, i el salari més baix a l'Estat espanyol són 3,5 euros l'hora; 223 cops més és el que cobren les elits extractives, aquelles que acumulen riquesa de baix per quedar-se-la ells. En tot cas, és el que s'ha anomenat com un «règim d'acumulació per desposseïció»; David Harvey així ho categoritza. El rostre de la crisi o la voluntat de canviar de model, és obvi que és una radiografia social de la qual sabem com hi hem arribat, tenim clar com hi hem arribat, però no en tenim..., nosaltres tampoc tenim gaire clar com ens en sortirem. El rostre quotidià de la crisi són 102 famílies desnonades, 87 acomiadaments, 16 ERO, 300 persones que enfilen les llistes de l'atur i una mitjana de 400 o 500 persones que cada dia enfilen pels diversos circuits, cada cop més múltiples i més multidimensionals, de l'exclusió social. Amb un deute sobre el qual ens ha alligonat pertinentment, 79.000 milions, pagaments compromesos fins al 2108... Algun d'aquests pagaments costa d'acceptar com s'ha fet, en part pagant..., haurem de pagar tres cops els costos de determinades obres públiques. I, per tant la reflexió o el punt d'inici de la reflexió d'aquesta interpeccació és que venim d'un cicle de bombolla immobiliària, d'orgia especulativa i de desgavell financer.

Si això ha sigut així des del 2007 –amb la fallida de Lehman Brothers es va dir que calia un canvi de model–, el que ha passat aquests últims cinc anys és que l'hem mantingut i l'hem seguit alimentant, i no hi ha jo diria que cap traça que digui que anem cap a un canvi de model.

La pregunta de fons és una pregunta no tant per a la setmana que ve, sinó a mitjà termini: és quin és el model econòmic, productiu, social que té el Govern projectat. Hem sentit Massachusetts, vam sentir en el seu moment Irlanda –Irlanda va acabar com va acabar–, hem sentit Baviera... No estem pas d'acord que un casino sigui política industrial, serà política del joc, però ens costa entendre com a política industrial la indústria del joc, d'un capitalisme ludòpata. I, en tot cas, també és en el cicle que venim definint, doncs, de creixement i auge de les desigualtats.

És veritat que ve a través d'un programa d'involució neoliberal, que s'imposa també per vies dogmàtiques i arrogants. Un dia l'FMI demana disculpes per l'austeritat, avui es presenten deu mesures que encara... –no?–, que coincideixen amb les del Banc d'Espanya en el seu moment i amb algunes presentades pel CAREC, és a dir, d'escanyar encara més les classes populars. El futur és aquest? Tindrem menys? Viurem pitjor?

Com a programa de govern és el que no sospita aquest grup, sinó el que visualitza cada dia a municipis, barris i comarques. Una crisi que aprofundeix les desigualtats múltiples, que minva la democràcia i que amplia els privilegis d'una minoria, amb una perversió mal barrejada de generació absolutista i d'imposició oli-

gàrquica que ens apropa a la plutocràcia. És a dir que aquells que més tenen són els que finalment manen.

És curiós com la política s'adapta i sintonitza amb l'establishment ràpidament. Hi havia un economista estimat, Ramon Fernández Durán, que deia que nosaltres votem un cop cada quatre anys però que els mercats financers finalment voten cada dia i, per tant, són els que modulen les polítiques. L'efecte Hollande podria ser una reflexió també de com d'urgent és el canvi de model, de paradigma i de patró. I ens preocupa aquest acatament automàtic dels dictats del mercat financer.

Els efectes són coneguts: baixada de salaris, multiplicació dels guanys privats, generalització i extensió de la precarietat, auge de la pobresa, la marginació i l'exclusió social, i un cop de mercat, que no d'estat, al sistema de garanties socials nascut del constitucionalisme social de postguerra i a la mercantilització i privatització de serveis públics bàsics com les pensions o la sanitat.

L'altre dia el Rafael Poch feia una bona reflexió i deia que si baixés un extraterrestre a la Terra l'eurocrisi li semblaria la menor de les crisis, tal com tenim el planeta: amb vuitanta mil persones que moren de fam cada dia, amb la desigualtat nord-sud brutal, amb una crisi també global, que és el *peak oil* i la crisi energètica, el pic demogràfic, l'escalfament global, la fam, la desigualtat o el recurs a la guerra i al bel·licisme.

En tot cas, en la primera part d'aquesta intervenció, ho hem fet alguna vegada, no les hem dit totes..., sí que es van presentar gairebé quaranta-cinc mesures alternatives que es podien prendre, que es podrien agrupar doblement en dues categories: les que són a curt termini, a mitjà termini i a llarg termini, i, per àmbits, les que fan referència a política financera, fiscal i pressupostària, a sector públic, a l'enfortiment de l'economia productiva davant el cicle de financerització de la crisi, pel que fa al suport a l'economia social i cooperativa i la que fa referència a la lluita per tallar d'un cop l'hemorràgia social.

Són mesures de les quals hem anat parlant aquests sis mesos, com a grup novell que portem a la cambra; algunes que són les immediates, eh?, les que servirien per aturar, per acabar, per arribar al final del forat de la crisi: la immediata aturada dels desnonaments, l'aturada també dels talls de subministraments de serveis bàsics, atès també que els grans distribuïdors, doncs, tenen uns beneficis poc menystenibles –l'any passat, Gas Natural, 1.400 milions d'euros; Endesa, 1.024 milions d'euros; Aigües de Barcelona, 164 milions d'euros. El drama dels ERO, capgirar-lo, i els concursos de creditors, orientar-los sempre cap a l'opció cooperativa –que això ja existeix a França–; l'activació de xarxes comunitàries contra la pobresa, en una societat també de malbaratament; l'optimització social dels excedents –cada persona aboca per any trenta-cinc quilos d'aliments–; l'exigència també –i en això coincidim– de les transferències pendents. La intervenció que m'ha hereditat del Partit Popular donava la culpa..., es queixava que poséssim la culpa a Madrid. A parer d'aquest grup, la culpa és múltiple, és Brusselles, Madrid, també Barcelona; però, en tot cas, que ells no es gastin

30.000 milions d'euros en armament i que el destinin a polítiques socials.

Aturar la venda del patrimoni públic; aquí l'haig d'autocitar a vostè: vostè va reconèixer el desembre, el gener, arran de la compareixença d'Aigües Ter Llobregat, que s'havia venut per liquiditat, que ens havíem venut patrimoni per liquiditat –fam per avui i fam per demà– i perquè hi havia pagaments pendents. També la derogació de la reforma laboral, perquè, ateses les situacions que ha generat... L'activació de les finances ètiques, socials i solidàries. I, més que un salari únic, que ja està legislat, posar un salari únic en tots els sentits, sense dietes ni duplicitats. Hi ha persones –l'altre dia ho estudiàvem–, a Barcelona..., hi ha un tinent d'alcalde que té quaranta-nou responsabilitats en empreses públiques; hi ha dietes per anar a quatre reunions l'any que són de trenta mil euros, i això és absolutament inacceptable.

Hi ha les de mitjà termini, que són la de la reorientació de polítiques fiscals –tot això, òbviament, acabarà en una moció amb un ampli llistat de propostes–, recuperació dels impostos que s'han anat retirant a la darrera dècada; l'activació o l'ampliació de la fiscalitat immobiliària, financera, ecològica i turística, algunes de les quals també s'han fet, i, òbviament, recuperar la fiscalitat progressiva i directa en el model impositiu.

Només vaig per l'onzena; me'n falten, doncs, unes quantes, no? –quaranta-quatre menys onze, trentatres. Em queden cinc minuts, i tornaré després amb la resta, però sí que la reflexió és aquesta. Deia un vell filòsof que la gent més brillant i més intel·ligent és la que sap pensar no en l'endemà, sinó a cinc anys vista, i a nosaltres ens agradaria saber com sortim d'un 25 per cent de l'atur. No coneixem cap model europeu proper que hagi generat 900.000 llocs de treball en un, dos, tres, quatre o cinc anys, i pensem que el nostre model..., nosaltres dèiem Massachusettes, Macau, Baviera o Irlanda, no sabem quin és; nosaltres sí que agafaríem un tros de Quebec, agafaríem un tros d'Islàndia, agafaríem la nostra mateixa història, la del mutualisme i el cooperativisme.

Jo recordo una frase que em va sorprendre molt del senyor Sandro Rosell, que em va il·lusionar –després tot s'ha...–; deia: «El problema de Catalunya és que les coses no són de ningú: el RAC no és de ningú, «la Caixa» no és de ningú i el Barça no és de ningú.» Ell ho feia en un discurs nítidament antimarxista, i és veritat que l'origen sí que era així: «la Caixa» era una iniciativa mutual. Per tant, nosaltres estem per un model auto-centrat que recuperi la sobirania econòmica, la sobirania popular, la sobirania política, i que retorni el país als seus propietaris.

Després, en cinc minuts, li hauré de desgranar trentatres mesures més i algunes reflexions addicionals.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, cregui que em llegiré amb interès i escoltaré amb interès les seves quaranta-cinc propostes. I he de dir que m'agrada que faci una intervenció que vol fer-nos pensar a cinc anys vista perquè no és quelcom que fem molt sovint.

Vostè ha començat per alludir al meu propi activisme polític de fa molts anys, i, en fi..., vull dir-li una cosa: no és el mateix –ja ho sé que ho sap que no és el mateix–, però ha establert una certa..., no és el mateix. La dictadura franquista era una dictadura; va començar matant a l'engròs, i va voler acabar matant al detall, eh?, però..., i entremig, un desastre complet. A pesar de totes les dificultats que tenim, a pesar dels reptes de qualitat democràtica que tenim, tenim una democràcia, i encara que només es voti cada quatre anys –que de vegades ja sap que és més sovint– això val molt. I, de fet, penso que aquesta democràcia ens protegeix, com també penso que l'altre factor que ens protegeix és el nostre lligam amb Europa. Però, vaja, que hi ha nostàlgics de Franco no hi ha dubtes, i vés a saber si també hi ha nostàlgics de ser Franco.

Com m'imagino l'economia catalana del futur? I dic «com» perquè tampoc vull comprometre el Govern, que és un govern que és d'una legislatura i que el seu compromís és amb el programa electoral i amb l'acord de legislatura, amb el programa electoral de Convergència i Unió i amb l'acord de legislatura que s'ha fet amb Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, parlo més personalment.

Miri, jo m'imagino l'economia..., parlaré de l'economia catalana del futur. Si penso en termes de resultats, m'agradaria que l'economia catalana del futur fos una economia de productivitat alta, però, alhora, de plena ocupació; molt oberta però, alhora, clarament inserida a Europa. Pel que fa al mètode, que crec que és necessari per al resultat, m'agradaria que fos una Catalunya basada en l'emprenedoria i en la llibertat econòmica. I, pel que fa a l'organització de l'economia i de la societat, voldria que existissin xarxes molt sòlides d'assegurança social que possessin límits a la desigualtat econòmica.

Pel que fa al punt de la productivitat alta..., la productivitat alta, si he de fer servir conceptes, diguem-ne, ara habituals, diria que s'ha de basar en el coneixement, en l'economia del coneixement. Aquí tenim un bon principi, tenim potencialitats però no hi hem arribat completament, no ho tenim encara prou equilibrat. Tenim un sistema universitari que és bo, però pot millorar. De fet, penso que milloraria si tinguéssim la possibilitat de normativitzar i de no estar encotillats per la Llei espanyola d'universitats. Bàsicament, crec que si deixéssim les universitats soltes arribarien molt més enllà. Tenim a les universitats i en els campus universitaris un sistema de recerca que ha arribat molt lluny. De fet, l'altre dia veia unes estadístiques que eren sorprenents. Si un mira la punta d'allò de les publicacions, que no ho és tot però que és un indicador, i si un mira les publicacions a *Science* i *Nature* dels últims quatre anys, doncs, n'hi han més connectades amb Catalunya, n'hi ha més amb autors catalans que, per exemple, Israel,

per dir una àrea de dimensions similars a la nostra i que tothom reconeix com una potència científica. No ho tenim ben balancejat, perquè això encara no té la mateixa força quan ho connectem amb les empreses.

Però, així i tot, jo m'ho vaig veure... –ara que també mirem cap endarrere–, jo m'ho vaig veure, fa dotze o tretze anys i m'ho torno a mirar ara, i el canvi ja ha sigut notable. Allò que se'n diuen les *start-up* i les *spin-off*, en tenim; els centres de recerca, de cerca, n'han produïdes ja una vintena aproximadament; algunes han tingut èxit; altres, com és normal, no han durat gaire. Encara no tenim un èxit espectacular, però això és pura qüestió d'estadística, i tampoc no cal. Altra vegada, a Israel, on hi ha molta presència de recerca industrial, tampoc no hi ha hagut cap gran èxit d'aquest tipus. O sigui, les coses estan canviant i van en el bon camí, però cal encara millorar molt en la potenciació de coneixement científic i de recerca a les empreses; cal abocar més cap al teixit empresarial.

També he esmentat com una altra de les característiques que crec que és desitjable per a Catalunya és que sigui econòmicament molt oberta, tant en la circulació de persones com en la circulació de mercaderies, com en l'accessibilitat a la inversió estrangera, com en l'activitat d'inversió des de Catalunya cap a fora. I crec que a Catalunya li convé ser activa i pretendre ser protagonista a la seva àrea econòmica natural, que és Europa. Amb això no vull dir que no se la vegi fora d'Europa; les nostres ambicions han de ser naturalment mundials. Però sí que penso que Catalunya ha d'aspirar a ser reconeguda en el món de les diferents activitats econòmiques com un punt fort del Sud d'Europa i d'Europa. A aquest respecte, he de dir que estem treballant molt en tot el que és l'Agenda 2020 de la Unió Europea, que és força útil, està força ben orientada i que ens marca unes línies, uns *desiderata* d'especialització, etcètera, que són bones.

Però, en fi, hi insisteixo perquè sé que vostès tenen dubtes sobre Europa. Jo no en tinc, encara que reconec que, de vegades, un es pot posar impacient i de vegades, doncs, això d'Europa pesa una mica. Però em sembla que hem de saber mantenir la perspectiva. I després parlaré de l'emprenedoria, empresa i de l'organització social.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula el diputat senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. Gràcies, conseller. No sé si podré fer les quaranta-quatre mesures, perquè n'han sortit... (*veus de fons*), trenta-tres; exacte, en diré algunes, eh? La primera, d'obligat compliment ètic, és que els paral·lelismes que establia eren estrictament en sentit econòmic; és a dir, com el franquisme va ser un règim d'extracció de riquesa, també, de sobreexplotació de les classes populars, i ara, avui, les classes populars d'aquest país, dels Països Catalans, doncs, estan patint també una sobreexplotació. Mai banalitzaríem una

dictadura, més encara... –i ho comentàvem pel «gol sud»– que feia temps que no sentíem una definició del franquisme, parèntesis, tan lúcida: que va començar matant a l'engròs i va acabar al detall. Penso que als llibres d'història s'hi hauria d'incorporar.

Dit això, altres referències que ha fet..., és la dels nostres dubtes d'Europa, que són prou coneguts. Jo no diria que d'Europa, perquè sí no és que ens desplacem del Mediterrani seguirem sent europeus. Estem parlant de quin model polític, quina unió econòmica, com va néixer la CECA, amb quin projecte econòmic; per tant, no estem en aquesta Europa. Pensem que l'euro és un projecte d'imposició neoliberal, i ara m'hi referiré. El segle XXI està vivint la cinquena Alemanya. No és la de Hitler i Auswitch, no és la de Weimar, no és la de Bismark, no és la de la reunificació, és una nova Alemanya que projecta, que incorpora, perquè també fins i tot Alemanya, quan ho posa com a model, que molts han parlat del model alemany..., és que incorpora més pobresa assalariada, treballadora. La nova pobresa alemanya és assalariada.

I altres elements d'Alemanya, que són: que és profundament dependent de les seves exportacions, és a dir, el dia que caigui Alemanya també la Unió Europea pot entrar en una dinàmica que no diré de desintegració però sí que és de risc, i l'altre, perquè Alemanya també és la protagonista principal de tot el contrari d'algunes coses que ha dit vostè, respecte a xarxes contra la desigualtat... És a dir, la major involució sociolaboral des del final de la Segona Guerra Mundial òbviament no és la del Sud d'Europa –després s'aplica al Sud d'Europa amb molta més cruïda, duresa i celeritat...–, és la que viu fa temps Alemanya, no? Mètodes que al sud, com ja he dit ara fa un moment, doncs, arrasen amb tota la sobirania i aprofiten la confusió per aquella doctrina del xoc, que és aconseguir, per mètodes excepcionals, el que és impossible aconseguir per mètodes normals. I el xoc de la crisi està tirant a la paperera de la història moltíssimes conquestes socials i un edifici, que encara que vam conèixer poc, també per culpa del franquisme, doncs, es deia *welfare state*. El projecte alemany, que és el que apliquen aquí, al Sud d'Europa, el que ens apliquen a nosaltres, no és que..., més atur i més deute perquè el sector financer cobri íntegrament les seves fallides a costa de la destrucció de les classes mitjanes i de l'exclusió de les classes baixes.

Molt, molt ràpidament, la proposta o la moció subsequent a aquesta interpellació serà sobretot que estem sortint de les cendres i nosaltres no volem entrar a les brases. Vostè ha parlat de potencialitats, i ens agradaria saber quines són les potencialitats, l'economia del coneixement, economia productiva, economia també autocentrada en la pròpia estructura social, estructura productiva i entorn ecològic que té el nostre país. I, hi insisteixo, s'ha parlat molt avui, no?, de l'economia de casino. I, clar, no deixa de ser una aposta..., a nosaltres..., no m'hi referiré..., ha parlat avui en Quim Arrufat clarament de quina és la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres.

I la moció es concretarà a acabar de tancar el model anterior, perquè hi ha coses encara vigents. Encara tenim planificades les ARE; encara hi ha els plans directors

urbanístics, que també es menjaven l'autonomia local; encara s'haurien de revisar i actualitzar els plans territorials i urbanístics també; per què no fer de l'Incasòl un banc de terres? Perquè jo veig, el veiem nosaltres, el nostre país en venda. L'hem vist fins i tot en portades de *La Vanguardia*: pobles sencers que es venen al capital internacional, sigui rus o sigui xinès; pobles sencers buits, despoblats per l'èxode camp-ciutat que acumulem en tres dècades. I això és el que ens preocupa.

Per tant, més enllà de les altres mesures que ara sí que no puc dir, perquè queden quaranta segons... De la renda mínima de ciutadania no diré res, perquè la impulsa un moviment popular. De les noves emissions sí que en diré una cosa: si algun dia s'ha d'endeutar, ja que els mercats financers ja no ens donen crèdit, no? *—no doy crédito*, que diria Isidre Fainé, que tampoc ens dóna crèdit—, confii en el propi teixit. Nosaltres hem fet això amb el cooperativisme, no sabíem on teníem recursos, i el propi estalvi interior, que encara hi ha estalvi en aquest país, doncs, s'ha mobilitzat. Diuen que el diner té por, però del que hauríem de tenir por és d'ara, no?, és de seguir en aquesta dinàmica de vendre el país o subhastar-lo al capital especulatiu internacional.

I la resta, doncs, com que hi ha correu postal i correu electrònic, doncs, ja li farem arribar el document.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per a la rèplica també té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Estic segur que tindrà oportunitat de llegir les propostes. Em sembla, com a comentari de quelcom que ha dit vostè, que no hem de tenir por a la inversió estrangera. La inversió estrangera sempre deixa..., hem de ser lúcids, hem de saber que se'n poden anar amb tanta facilitat com poden venir, però alguna cosa deixen, i, d'això, en podríem veure molts exemples. La indústria, l'empresa automobilística tradicional nostra mai ha sigut nostra, sempre ha sigut inversió estrangera, i em sembla clar que és un actiu econòmic del país. I el territori no se'l poden emportar, i si hi ha inversió estrangera que inverteix en el territori, doncs, els primers inversors a Port Aventura tampoc van ser —no tots, però part d'ells— inversió estrangera. I la contrapartida a la inversió estrangera és que nosaltres també invertim a fora, o sigui que ser un país obert és bo.

També li diré que la contrapartida, el contrabanç necessari de tot el tipus de circulació que genera l'obertura econòmica, és que hi ha d'haver institucions polítiques democràtiques fortes, perquè en les institucions polítiques democràtiques tothom té el mateix pes perquè tothom pot votar amb el mateix pes, sigui cada quatre anys o sigui cada dotze anys.

Abans he esmentat que el futur de Catalunya, com el seu passat, ha de refermar-se amb l'emprenedoria i amb les empreses; aquestes són les que ara tenen la

possibilitat de tirar endavant, creant llocs de treball, bevent arreu del món, amb la versió moderna del viatge de comerç català. Tenim bones empreses, n'hem de tenir més. Hi ha punts dèbils en la nostra estructura empresarial. Donada la globalització actual, donat que el nostre territori d'acció, els nostres mercats, són mundials, les nostres empreses haurien de ser un xic més grans, no diré que hagin de ser grans empreses, però hem de procurar que les empreses tinguin una dimensió crítica més gran, i també hem de procurar —i això es nota a faltar especialment ara— que siguin més capitalitzades. Dic «especialment ara» perquè la dependència del crèdit, que ha estat tradicional, fa que l'absència present de crèdit sigui el factor limitador segurament més important en aquests moments per a la creació d'ocupació i per l'actuació exterior de les empreses. Jo no sóc dels que crec que a Catalunya s'hagi perdut l'esperit emprenedor, jo crec que això no es perd i que els teixits emprenedors històrics subsisteixen, no només a Catalunya, sinó en qualsevol poble amb tradició d'activitat econòmica.

Finalment, pel que fa a l'organització social, és essencial que tinguem una societat cohesionada, que ha de voler dir que hi ha d'haver mecanismes perquè no sigui —la desigualtat— molt considerable. Això demana acció pública; per tant, demana pressupostos, i, d'això, en parlaré dintre d'un moment. Ja sap, perquè ho he explicat algunes vegades, que els drets, que hi ha d'haver un nucli de drets universals, però no tot han de ser drets universals, si no, no es pot cobrir suficientment. Hi ha d'haver el que en diem un tercer sector, societat civil en general que sigui potent, que és en el que Catalunya és afortunada a tenir, i que és el que en aquests moments està tenint un paper clau en aguantar la coherència i la solidesa del país. I això és una fortuna que tenim.

Moltes gràcies, i ja llegiré les seves propostes.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpелlació

al Govern sobre la política fiscal
(tram. 300-00063/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal, que ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular. I, en el seu nom, té la paraula l'illustre diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Economia, senyor Andreu Mas-Colell, ahir vostè va anunciar una pujada de l'impost de transmissions patrimonials per un 25 per cent, d'un impost indirecte que afecta a tots per igual, que justament coincideix amb la moció que demà presentarà el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya —el Grup d'ERC, els seus socis de govern en aquesta cambra— i que fa dues setmanes van haver de registrar.

Per això, senyor conseller, li pregunto: és vostè qui pren les decisions al Departament d'Economia i Finances? O potser és el senyor diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Pere Aragonès? Que, per cert... (*veus de fons*), sí que està aquí, a la cambra..., aquell senyor que tenim allà davant.

Senyor conseller, quin paper juga vostè en el Departament d'Economia i Finances, a part de tenir el títol de conseller? Li ho pregunto perquè, de tot el que diuen que faran, acostumen a assabentar-nos-en dies abans, per declaracions o entrevistes del senyor Oriol Junqueras o del senyor Pere Aragonès, conseller a l'ombra d'Economia del seu Govern.

No sé si és perquè vostès ja han interioritzat completament les últimes enquestes, i actuen d'acord amb aquestes enquestes i pensen que ERC ja ha superat a Convergència i Unió, o potser perquè han fet seves les idees, els plantejaments en matèria econòmica d'ERC, Esquerra Republicana de Catalunya, que, per cert, van ser les polítiques, les iniciatives econòmiques que es van portar a terme durant set anys a Catalunya, i que van deixar Catalunya com la van deixar.

Fixi's, senyor conseller, fins i tot vostès..., fins i tot, vostè és conscient que la pujada de l'impost de transmissions patrimonials per un 25 per cent no està bé. Per això ho volen fer en ple mes de juliol, perquè entri en vigor el mes d'agost, en lectura única, per tràmit d'urgència i sense debat parlamentari. Volen apujar aquest impost d'amagatotis, perquè ningú no se'n adoni, perquè saben perfectament que entre els seus votants, cada cop menys, de Convergència i Unió, no els agrada que vostès, Convergència i Unió, siguin un govern titella del que diu ERC –Esquerra Republicana de Catalunya i el senyor Oriol Junqueras.

Senyor conseller, en aquest primer mig any de Govern que vostès porten, després de dos anys anteriors de Govern i havent convocat unes eleccions anticipades només dos anys després, vostè ha demanat un rescat de 10.000 milions d'euros al Govern d'Espanya. Vostès han incrementat l'impost del patrimoni, van aprovar per decret llei, sent Govern en funcions i amb caràcter retroactiu, l'impost als dipòsits d'estalvi. Van cometre el nyap jurídic de l'ATLL. Hem conegut com estan cometent probablement un nou nyap jurídic amb la venda de tretze immobles de la Generalitat de Catalunya. Continuen sense presentar els pressupostos d'aquest any, el 2013, ni de confirmar si pensa o no presentar-los, i quan –si és que ho pensa fer– ho farà.

Ahir anunciava la pujada d'un 25 per cent de l'impost de transmissions patrimonials. Fa pocs dies assegurava que disminuiria un 78 per cent l'impost als casinos. Han tret una paga als treballadors públics de la Generalitat de Catalunya. Continuen sense pagar a les farmàcies, ajuntaments, consells socials i concerts educatius i sanitaris. Ha presentat unes balances fiscals completament esbiaixades, per mantenir el *mantra* de «tant si és de dia com de nit, la culpa és de Madrid». I ha anunciat que apujarà l'impost de successions als fills, que ja han pagat els pares per aquests béns.

Doncs bé, ha passat tot això, i, evidentment, davant tot això, que ha passat durant sis mesos, tots els grups de

l'oposició, excepte els seus socis d'Esquerra Republicana de Catalunya, hem demanat, dia sí dia també, que vostè comparegui a la Comissió Parlamentària d'Economia i Finances del Parlament de Catalunya. I vostès, Convergència i Unió, junt amb ERC, han impedit dia sí i dia també, han bloquejat que vostè vingui a compareixer en seu parlamentària. Vostè viu d'esquena al Parlament.

Ho vaig dir l'altre dia en seu parlamentària i ho torno a reiterar, perquè el Reglament del Parlament no ho permet, però, si el Reglament del Parlament ho permetés, demanaríem la compareixença immediata del senyor Oriol Junqueras i del senyor Pere Aragonès perquè ens expliquessin, a la Comissió d'Economia i Finances del Parlament de Catalunya, què pensen fer en matèria econòmica el seu Govern. Perquè vostè, o potser es nega a fer-ho, o potser no pot contestar perquè està, potser, segrestat políticament per Esquerra Republicana de Catalunya.

Senyor conseller, els catalans tenen dret a saber com es pensa gastar vostè els seus impostos. Els catalans tenen dret a saber quins impostos, quan i com els pensa incrementar. Els catalans tenen dret a deixar de viure en la incertesa permanent, de veure com vostè, gràcies al Partit Popular català eliminava l'impost de successions de pares a fills, i com, un any i mig després, per exigència d'Esquerra Republicana de Catalunya, tornarà a introduir aquest impost.

Un impost, el de successions, que és injust de per si. Els pares ja han pagat suficient pels seus béns –han pagat IRPF, han pagat impost de transmissions patrimonials, han pagat IVA– com perquè els fills hagin de tornar a pagar per al que ja han pagat els pares. Un impost que descapitalitza, un impost que castiga l'estalvi, un impost que les grans fortunes, que tenen societats, que tenen comunitats de béns, que tenen Sicav, no pagaran. Un impost que acabarà pagant la classe mitjana. Un impost que ens fa menys competitiu amb la resta d'Espanya, que no el tenen a moltes zones i que aquí el tindrem, no per decisió al Congrés dels Diputats, no per decisió de Madrid, no, per decisió del Parlament de Catalunya, de l'acord ERC - Artur Mas. Els mateixos diputats de Convergència i Unió, abans seixanta-dos, que eliminaven l'impost de successions, són ara cinquanta diputats que fan just el contrari: permeten que aquest impost torni a ser efectiu a Catalunya.

Senyor conseller, entrant en un altre tema de debat, estem d'acord amb el fet que s'han d'abaixar determinats impostos que permetin afavorir l'activitat econòmica i atreure inversions a Catalunya; amb el que no estem d'acord és que apugin un 25 per cent l'impost de transmissions patrimonials, que afecta a qui vol comprar una «vivenda» de segona mà. No estem d'acord amb el fet que hi hagi un impost..., que es torni a reincorporar l'impost de successions de pares a fills. No estem d'acord amb el fet que hi hagi un impost a les activitats turístiques, que afecta a tots els establiments turístics de tot Catalunya.

Per això, si vol que s'abaixi un impost als casinos, comenci per no perjudicar molta gent, comenci per no

augmentar l'impost de transmissions patrimonials, comenci per no crear, de nou, l'impost de successions, o almenys, i com a mínim, elimini l'impost d'activitats turístiques en el conjunt d'establiments turístics.

Vostè, potser, en aquest Govern, per tant, evidentment, el que no té sentit és que vostè abaixi un 78 per cent als casinos en l'impost que han de fer efectiu, mentre està apujant en el conjunt de famílies les transmissions patrimonials, vol introduir les successions i fa pagar al conjunt d'establiment turístics l'impost d'activitats turístiques.

Vostè, potser, en aquest Govern no pren les decisions; probablement les pren Esquerra Republicana de Catalunya per vostè. Però no dubti que a l'Enciclopèdia Catalana, a la Viquipèdia, apareixerà vostè com qui ha pres les decisions en matèria econòmica d'aquest Govern. El senyor Duran i Lleida ha dit que augmentar l'impost, que introduir l'impost de successions de pares a fills és com treure-li un queixal i que ell no governa la Generalitat de Catalunya. El senyor Oriol Junqueras li ha dit que no donarà suport a rebaixar l'impost als casinos. Llavors, com s'ho pensa fer, senyor Mas-Colell? Vostè què fa, anuncis globus sonda, sense saber ni tan sols si ho podrà fer? Vostè creu que és així com es governa, traient impostos i tornant-los a posar incrementant altres impostos, sense tenir ni tan sols el suport parlamentari necessari per poder-ho portar a terme? Creu que això genera confiança en l'economia catalana, senyor Mas-Colell? Creu que aquesta és la fórmula perquè augmenti la inversió a Catalunya? Senyor conseller, creu que vostè ho està fent bé com a conseller d'Economia? Senyor conseller, està satisfet amb la seva gestió al capdavant del Departament d'Economia de la Generalitat de Catalunya?

Miri, li formulem aquesta pregunta, aquesta interpel·lació, perquè com vostè es nega permanentment, a través de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, a comparèixer al Parlament, perquè aprofiti aquest torn que li toca ara, en breu, per dir què pensa fer, perquè aprofiti per dir-nos si pensa o no presentar pressupostos, per dir-nos quins impostos i amb quina magnitud crearà i augmentarà durant aquest any, que doni comptes de la venda dels tretze immobles de la Generalitat de Catalunya, que doni comptes del nyap jurídic d'ATLL, que sigui transparent, que digui què pensa fer, que ens digui per què després de sis mesos el senyor Artur Mas presenta un pla de govern.

I acabo, senyora presidenta...

La vicepresidenta primera

Sí, perquè ha esgotat el seu temps, senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

Que ens digui si amb 900.000 aturats a Catalunya, amb una inflació de sis dècimes per sobre de la mitjana espanyola, vostè creu que la seva política econòmica és la que ens permet actualment, la seva presa de decisions, sortir d'aquesta situació.

Senyor Mas-Colell, o es posa a treballar...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

José Antonio Coto Roquet

...-ja acabo, ja acabo, deu segons-, o es posa a treballar o es posa les piles des d'avui mateix o, si continua amb l'actual paràlisi, vostè, el Govern del qual forma part, amb el seu president al capdavant, tenen els dies comptats.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica del conseller té la paraula l'honorable senyor Mas-Colell, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, com diuen els joves d'avui en dia, vostè de què va? (*Rialles i aplaudiments.*) A veure, jo no necessito que el senyor Aragonès m'expliqui res d'aquests temes d'impostos –estic encantat de parlar amb el senyor Aragonès. Per apujar impostos jo tinc una gran font d'inspiració, que és el Govern del Partit Popular (*rialles i aplaudiments*), que ha anat augmentant impostos des del primer dia, i no només *el Govern* del Partit Popular, sinó *els governs* del Partit Popular. Vostè sap quin nivell té l'impost de transmissions patrimonials a Galícia, posem per cas? Doncs, miri, és el 10 per cent, terrible!, és terrible!, és el 10 per cent a Galícia. És fins i tot l'11 per cent a Extremadura; però això potser li ho poden penjar a Iniciativa per Catalunya o als seus socis –vagi a saber. Però és l'11 per cent, 10 per cent. Jo no sé com vostè pot ser tan intenc..., fins i tot sembla que s'ho cregui, eh? (*Rialles.*) No s'ho pot creure, eh? Bé, en fi, ja ho deixaré; vostè em demana sobre impostos, parlaré de temes d'impostos i parlaré de política fiscal.

Nosaltres hem fet –no ens quedava més remei– un enorme esforç de consolidació fiscal. Aquest any 2012, de fet, hem fet una reducció en global per sobre de 4.000 milions, que representa el 24 per cent, una mica més, de la reducció del dèficit aconseguit per les administracions autonòmiques i el 17 per cent de l'esforç global. Inevitablement, aquest any 2013 continuarem en aquesta..., haurem de continuar en aquesta línia, sigui quin sigui l'objectiu de dèficit, però, evidentment, importa molt, perquè, com vostè ja sap, cada puntet representa 200 milions. I, en fi, és el 19 de juny; esperarem a saber la xifra que se'ns diu que sabrem a principis de juliol. Si vostè la sap, per cert, m'ho diu, i li ho agrairé, fins i tot li ho agrairé en públic. Per tant, ara ja esperem. La nostra intenció és presentar el pressupost, per descomptat, si la xifra és una xifra amb la qual es pot treballar.

Nosaltres no hem volgut entrar en les polèmiques amb altres comunitats autònomes sobre si una ha de rebre més i l'altra ha de rebre menys –«rebre» en termes de préstecs rebuts des del FLA–, no hi hem volgut entrar. La nostra posició continua sempre sent la mateixa:

creiem que a les autonomies, globalment considerades, se'ls hauria d'assignar una tercera part de l'objectiu de dèficit global, que, com saben, és de 6,5. Faig constar que així era fa un any i mig; fa un any i mig, l'objectiu global era el 3 per cent i l'objectiu de les autonomies era l'1,1 per cent. O sigui, no estic dient res que estigui fora de..., que no es pugués considerar normal. I, evidentment, aquestes xifres són compatibles amb un tractament uniforme o no uniforme..., en qualsevol cas, ho repeteixo, en això, en aquest punt, no hi entrem. I, certament, lamentem que hi hagi altres autonomies, típicament del seu partit, a les quals els sembla agradar entrar en aquesta mena de comparacions.

Bé, aquesta és la situació aquest any. Seria lògic, ja que estem parlant d'aquestes coses i tenim una mica de temps, preguntar-se quines són les perspectives per a l'any vinent, per al 2014. Dono per descomptat que el procés pressupostari del 2013 continua, però, efectivament, estem a juny i ja convé anar pensant en el 2014. No comentaré, sobre la situació econòmica el 2014..., les anticipacions dels organismes internacionals semblen indicar que l'any 2014 serà millor que l'any 2013, però jo crec que ningú n'està absolutament segur i que tots estem, no molt confiats, però esperançats que aquest en pugui ser el cas. I això, evidentment, ens importa molt, perquè afecta sobretot la capacitat de creació d'ocupació, però també afecta l'efectivitat de les xarxes socials que s'han de finançar i afecta, en general, la situació fiscal.

Jo voldria fer en aquest punt la següent consideració: hem arribat al límit de reducció de despesa, aquest any 2013 haurem arribat al límit de reducció de despesa. No dic que no es puguin fer més esforços de racionalització, no diré que algunes de les reformes que ja s'han fet puguin tenir efectes de continuïtat que tinguin efectes en anys successius, o no diré que si realment des de l'Estat es proposessin fer canvis normatius d'una certa consideració no hi hagi possibilitats de reduccions de despesa i d'estalvis addicionals. Però amb el quadre actual no seran possibles reduccions de despesa a partir de l'any 2014. Hem arribat al límit: primer es toca múscul, després es toca os, després es toca moll de l'os, i ja no sé què hi ha dintre del moll de l'os, suposo que només hi ha moll de l'os o ja toca el cervell. Però, ho repeteixo, amb una estructura de continuïtat normativa, hem arribat al límit. I això ho dic, ho dic clar i ho dic ben alt, perquè convé que se sàpiga i convé que ho sàpiguen tots els actors en aquest respecte, tant els internacionals com els espanyols.

En aquest respecte, deixeu-me dir que el manteniment de la despesa té dues racionalitzacions possibles. Una és la que us acabo de dir: en la mesura que tenim un estat del benestar que ha d'assegurar uns mínims, hem arribat al límit. Hi ha una segona raó, que, per exemple, expressava avui bé el Fons Monetari Internacional en el seu darrer informe i que era, per entendre'ns, més keynesiana: en la situació que estem, amb les perspectives per al 2014, Europa no hauria de jugar l'any 2014, i fins i tot en el que queda del 13, amb receptes molt escorades cap a l'austeritat. Agafin les dues juntes i arriben a la conclusió que l'any 2013, pel que fa a despesa, hem arribat al límit.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, conseller. Evidentment, el temps disponible no era un màxim de cinc minuts, sinó de deu. Ara té el torn de rèplica el diputat Coto, per un temps màxim de cinc minuts.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, miri, vostè diu: «De què va?», i es nota que vostè no ve gaire al Parlament, perquè sóc diputat del Parlament de Catalunya, com la resta dels 135 diputats del Parlament, que la nostra funció, si som diputats d'oposició, és interpejar-lo, impulsar-lo i controlar-lo. I és aquesta la meva funció. Vostè, com viu d'esquena al Parlament, com li és igual el Parlament, com passa de venir al Parlament, perquè porta sis mesos..., no ha vingut al Parlament des del primer dia per no explicar re: ha apujat impostos, no ha presentat pressupostos, ha demanat un rescat de 10.000 milions d'euros..., com no ha vingut al Parlament, és lògic que vostè em digui: «De què va?» Doncs, vaig de diputat del Parlament de Catalunya, d'això que vostè sembla que desconeix. (*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

I, miri, a mi almenys m'aplaudeix el meu grup parlamentari, el Partit Popular Català. A vostè, el trist és que qui li fa de claca és Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*) És sincerament lamentable que qui més l'aplaudeixi siguin els d'Esquerra Republicana de Catalunya, i no els del seu propi grup parlamentari.

La vicepresidenta primera

Senyores i senyors diputats, si us plau...

José Antonio Coto Roquet

Miri, clar, vostè em parla de Galícia. Escolti, perquè no em parla de Madrid? Impost de transmissions patrimonials, 7 per cent. Illes Balears, més dèficit fiscal *per capita* que Catalunya; impost de transmissions patrimonials, 7 per cent. Comunitat Valenciana, impost de transmissions patrimonials, 8 per cent. Castella - la Manxa, impost de transmissions patrimonials, 7 per cent. Aragó, 7 per cent. No creu vostè que augmentar un 25 per cent l'impost de transmissions patrimonials ens fa menys competitiu envers la resta d'Espanya? No ho creu?

Senyor conseller, li he formulat aquesta interpellació perquè vostè ens expliqui alguna cosa, no perquè ens parli del ministre Montoro; perquè ens digui què pensa fer, que ens digui quan pensa presentar els pressupostos. Sabem molt bé que el 19 de juny hi haurà la dada de dèficit fiscal per les comunitats autònomes. Però digui'ns si pensa o no presentar pressupostos i en quina data. Digui'ns si en donarà compte, expliqui'ns en aquesta cambra quan pensa augmentar, si pensa introduir o no l'impost de successions; amb qui pensa, o no, introduir la rebaixa a l'impost dels casinos, perquè els seus socis, els de la claca, els que l'aplaudien tant, resulta que li van dir el dilluns, a través d'un mitjà de

comunicació, el senyor Junqueras, que no li aprovaria l'impost de reducció als casinos.

No ens ha dit re d'ATLL, del nyap d'ATLL; no ens ha dit re del nyap dels tretze immobles de la Generalitat de Catalunya que pensa vendre durant aquest exercici, que sembla que hi ha un nyap jurídic. Digui'ns quan pensa pagar a les farmàcies, quan pensa pagar als ajuntaments, quan pensa pagar els concerts sanitaris i socials. Digui'ns si seguirà requerint o no el finançament del Govern d'Espanya. Digui'ns si continuarà..., per quant més temps pensa continuar la Generalitat de Catalunya amb la consideració creditícia de bo escombraria, on cap entitat financera, ni les de Catalunya ni les que operen al conjunt del món, volen finançar la Generalitat de Catalunya.

Senyor conseller, no em parli de 2014; parli'm de l'any que estem en vigor, de l'any 2013; parli'm què pensa fer aquest any. No em parli de les expectatives del 2014; parli'm, durant aquests mesos que queden fins a final d'any, quants impostos pensa incrementar, quantes exigències d'Esquerra Republicana pensa portar a aquest Ple del Parlament, i si pensa aprovar, si pensa portar al Parlament la presentació, el projecte de pressupostos d'aquest any 2013.

Senyor conseller, faci com a mínim del que ha de fer, que és de conseller d'economia. És que s'imagina un conseller o un ministre d'economia, en el cas d'un estat, o un regidor de finances d'un ajuntament, que en el seu primer any, en els seus primers sis mesos, sigui incapaç de presentar uns pressupostos? Què pensa que passaria amb aquell Govern? Per tant, senyor conseller, expliqui'ns què pensa fer.

I, miri, no critiqui tant el Govern d'Espanya, les pujades impositives del Govern d'Espanya, quan el seu grup parlamentari, Convergència i Unió, hi ha votat favorablement. Digui-li-ho al senyor Durán i Lleida. Perquè favorablement han votat a la pujada de l'IRPF i a dues pujades de l'IVA, la del Zapatero i l'última proposada per l'actual Govern d'Espanya.

Per tant, no em vulgui donar respostes parlant-me d'una altra cambra. Li ho torno a reiterar –i sé que vostè viu d'esquena al Parlament–, jo sóc diputat d'aquest Parlament i li pregunto a vostè amb relació als 37.024 milions d'euros que gestiona el seu Govern anualment, que va gestionar l'any passat i aquest any perquè no hi ha pressupostos. Ens expliqui com es pensa gastar els diners.

En definitiva, doni credibilitat, transparència als ciutadans, que puguin saber del seu conseller, que sembla que viu d'esquena al Parlament, què pensa fer en matèria econòmica, perquè crec que l'economia a dia d'avui, amb la situació d'atur, de crisi econòmica i de deute que hi ha a Catalunya..., no crec que l'economia sigui un tema menor per al conjunt de catalans; al contrari, crec és un tema primordial. Per tant, li demano que faci de conseller d'economia, que sembla que ho té bastant oblidat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té, per a la replica, la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, per un temps, ara sí, màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, nosaltres diferim en moltes coses, i en una en particular, és que a mi no em fa res parlar d'altres parlaments i fer-me naturalment coherent i solidari amb el que la meva formació política fa a altres parlaments. I si el clima econòmic demana, encara que no ens agradi, perquè a mi no m'agrada..., però encara que no ens agradi, demana apujar impostos puntualment, doncs, miri, això s'accepta i es vota amb concordança en el parlament de Madrid, el Congreso de los Diputados, i es proposa i es vota aquí.

Vostè ho té molt fàcil: vostè allí està a favor d'apujar impostos, aquí està en contra d'apujar impostos, i llavors diu: «Ah!, és que no tenen res a veure, aquells senyors!» Home! És vostè mateix, eh?; són exactament el mateix. I, si no, seria poc seriós. Vostès són el Partit Popular, i, si són el Partit Popular, vostè és –o no és– completament solidari amb el senyor Montoro. Si no és completament solidari amb el Senyor Montoro, digui-ho –digui-ho–, serà interessant d'escoltar-lo.

D'altra banda, ja que, vostè, la tasca, una de les tasques que té encomanades és controlar-me, doncs, si us plau, controli'm amb un coneixement precís dels fets. Veig en l'*Expansión* d'avui que entre els que hem apujat els impostos patrimonials al nivell de l'IVA s'inclou les Balears. Comprovi-ho –comprovi-ho. Ho diu avui *Expansión*, potser s'equivoca, eh?, potser *Expansión* s'equivoca, però comprovi-ho. Jo n'estava segur pel que fa a la Galícia. I, miri, si Balears encara no ho ha fet, ens hi podríem jugar alguna cosa que ho farà. Perquè, d'altra banda, té sentit econòmic; no té gaire sentit que l'IVA estigui a un nivell, que les transmissions patrimonials estiguin a un altre, perquè això distorsiona el mercat d'aquests dos vasos comunicants, que és el mercat de primera, d'obra nova, i el mercat de segona residència.

També amb els fets..., i sento no recordar-ho amb precisió, però en aquesta legislatura jo ja he estat al Parlament, una vegada segur, i crec que dues –crec que dues–, però confesso que en aquest moment no ho recordo amb precisió, però vostè, que em controla, li agrairé que ho comprovi.

Bé, ja he dit que continuo en la línia que deia anteriorment. L'any 2014; sí, vull parlar del 2014. Vostè me'n dona l'oportunitat, doncs, jo parlo del 2014. En aquest món cal anticipar les coses. L'ajust del 2014 no podrà venir per la banda de la despesa. Això vol dir que, si hi ha d'haver un ajust, que no és clar, però que segurament alguna cosa hi haurà d'haver perquè de totes maneres els interessos van pujant, haurà de venir per la banda dels ingressos.

Per la banda dels ingressos ja el 2013 fem tot el que possiblement podem fer. També deixi'm dir-li clar que la via d'anar augmentant impostos també s'ha es-

gotat. Què vol dir això? Que l'any 2014 el tema central hauran de ser les contribucions econòmiques que ens arriben per la via de l'Estat i per la via del Govern central, ja sigui perquè d'una vegada paguen o comencen a pagar el que ens deuen per l'addicional tercera, que això podria ser un element per al 2014, ja sigui per aquest nou sistema de finançament que, evidentment, seguirem amb molta atenció.

Per tant, hem esgotat la via de reduir despeses, hem esgotat la via d'incrementar els nostres impostos; doncs, això té la conseqüència òbvia que acabo d'esmentar.

La vicepresidenta primera

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 300-00062/10)

Té la paraula per exposar la interpellació, per un temps màxim de deu minuts, el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Señora presidenta, miembros del Gobierno, señor *conseller*, señoras y señores diputados, esta interpellación se presenta por la preocupación que tenemos ante la situación del Hospital de Sant Pau.

Señor *conseller*, en los últimos días hemos tenido noticias y hemos oído declaraciones muy preocupantes sobre dicha situación. Es una situación complicada desde hace tiempo, pero en los últimos meses se han disparado las alarmas a raíz de acontecimientos como algunas declaraciones desafortunadas, a nuestro entender, del señor Pomés, también declaraciones desafortunadas del señor *conseller* y hechos como la dimisión en pleno del patronato que se produjo hace pocos días.

Seguramente para entender esta situación difícil tendremos que remontarnos y estudiar o hacer alguna mención a la situación histórica del hospital. Yo voy a hacer referencia de una forma muy sintética fundamentalmente a tres puntos: la arquitectura fundacional, la financiación insuficiente y la mala gestión. Seguro que luego hay matizaciones u otros aspectos importantes que el señor *conseller* aporta a este análisis. Pero me van a permitir que de momento me centre en estos tres.

Por un lado, en cuanto a la arquitectura fundacional. En el año 91 se separa, se crea una nueva fundación y se separa..., lo que es el patrimonio inmobiliario del hospital se separa de la gestión sanitaria, creándose dos entidades: en una recae el patrimonio inmobiliario y su gestión, y se crea una nueva fundación encargada de la gestión sanitaria, que se funda con un capital de 10 millones de pesetas, el mínimo entonces, y

que con este capital fundacional tiene que hacer frente a algo tan enorme y tan importante como la gestión sanitaria del Hospital de Sant Pau, todos sus trabajadores, etcétera.

Esta decisión seguramente no fue la más adecuada, desde nuestro punto de vista, no lo fue en aquel entonces..., pero ahora no toca tanto analizar si en aquel entonces esta decisión fue la más adecuada o no, sino que seguramente nos tocará analizar si esta estructura de la que se dotó en aquel momento el hospital es adecuada a día de hoy para el objetivo que debemos afrontar, que es el de la sostenibilidad del hospital.

Segundo punto, financiación insuficiente o posible infrafinanciación. Y no nos referimos a los recursos que año tras año se han ido poniendo en la fundación y que todos los ciudadanos, todos los catalanes hemos ido aportando, sino al pago que se hace por parte de la Generalitat de los servicios que el hospital presta. No hay que olvidar que hay CatSalut es cliente del hospital; alrededor de un 97 por ciento de la facturación del hospital va a CatSalut, y hay algunos informes, alguno de ellos entiendo que del señor Corbella, en los que se pone de manifiesto esta posible infrafinanciación, este posible pago de los servicios por parte de la Generalitat a un precio inferior al de los servicios que estaba prestando el hospital.

Arquitectura fundacional, financiación insuficiente y, tercer aspecto que quería tocar, la mala gestión. En estos años han sucedido malas prácticas e irregularidades por parte de los gestores de Sant Pau. Ha habido adjudicaciones irregulares de contratos, ha habido pagos irregulares a directivos, ha habido conflictos de intereses mal resueltos. Estos temas no son el objeto de la interpellación: uno de ellos se resolverá en sede judicial, otros los veremos en la comisión de investigación de salud que está abierta en este Parlament, pero, sin duda, estas malas prácticas, esta mala gestión de recursos públicos, también ha contribuido a una mala situación económica y financiera de la entidad.

Y esta mala gestión o esta mala praxis no proviene solo de los denunciantes o no proviene solo de artículos que se han publicado en la prensa. Ayer, sin ir más lejos, en la Comisión de la Sindicatura de Cuentas tuvimos que ver, pues, el Informe de la sindicatura referente al ejercicio 2009, donde se ponían de manifiesto multitud de irregularidades, entre ellas las que le he anunciado brevemente.

Insisto, estructura poco eficiente, infrafinanciación –infrafinanciación– y mala gestión. Estos problemas nos han llevado a una situación patrimonial complicada, agujero que usted ha cuantificado, si no he leído mal, en unos 57 millones de euros. Ahora en su turno me lo podrá aclarar.

Pero tengamos en cuenta que aquí ha habido un proceso. Desde el año 91 hasta ahora, es decir, en veinte ejercicios, ha habido diecisiete ejercicios en los que se ha presentado pérdidas y únicamente tres en los que ha habido beneficios. Es decir que no estamos ante un problema de ahora, no estamos únicamente, por lo menos, ante un problema circunstancial, sino que seguramente hay problemas estructurales que vienen de lejos.

Ante esta situación, lo importante es qué hacemos, qué vamos a hacer, señor Ruiz. Este es el objeto de la interpelación, que usted pueda explicar en sede parlamentaria cuáles son los planes del departamento para asegurar la viabilidad de Sant Pau. Porque estamos a junio de 2013 y ustedes llevan ya gobernando desde el 2010, y nos gustaría saber, sí, qué se ha hecho, pero nos gustaría saber qué van a hacer.

Lo que menos necesita esta situación, y la expresión ya se ha comentado esta mañana o se ha utilizado esta mañana, seguramente es la figura del bombero pirómano. La Administración debe intervenir y debe poner soluciones y no debe hacer discursos incendiarios. No creemos, desde nuestra opinión, que hablar de cierre del hospital o que hablar incluso de ordenar la presentación del concurso de acreedores ayude a solventar la situación.

Lo que necesita Sant Pau es un plan de viabilidad, un plan de viabilidad que se debe implementar y que se debe consensuar con los agentes que intervienen en el hospital.

Estaría bien saber, y le pregunto, señor *conseller*, si este plan, que parece que existe, que existe desde enero, parece ser, se ha presentado ya a los profesionales y a los trabajadores y se ha iniciado el proceso de diálogo, o en todo caso cómo está ese proceso o cuándo se piensa iniciar, porque según las informaciones que tenemos a fecha de hoy ese plan de viabilidad no ha sido presentado aún a los trabajadores. Luego se habla o se acusa o se criminaliza a determinados agentes de falta de voluntad de pacto, pero para que haya voluntad de pacto tiene que haber propuestas. Y eso es lo que le pedimos, señor *conseller*.

Desde nuestro punto de vista, resulta imprescindible afrontar todos estos temas para llegar a una solución que garantice la continuidad del hospital y su continuidad no de cualquier forma sino garantizando que los servicios se siguen prestando con la misma excelencia que se prestan a día de hoy. Porque, pese a todos los problemas, parece ser, según indican los índices de satisfacción de los usuarios que se publican, esos índices son excelentes y el hospital sigue prestando, pese a toda esta problemática, servicios con un alto grado de excelencia. Y es lo que debemos preservar.

Por eso le pedimos que se actúe, porque la sensación que se da o que tenemos nosotros de falta de actuación no es solo nuestra. La señora Cristina Iniesta, una de los miembros del patronato que dimitió y que parece que ahora ha sido designada nuevamente por el ayuntamiento, ayer o anteayer decía textualmente: «La dimisión en bloque del patronato fue positiva, porque ha servido para reformular la implicación del Gobierno en el patronato.» Yo creo que se le entiende todo, a la señora Iniesta: o la implicación del Gobierno no era suficiente o no era la adecuada. Y lo que le pedimos al Gobierno es que se implique, que se implique de una vez y que actúe, que presente un plan de viabilidad adecuado y que, si es posible, este plan no se quede solo en los problemas coyunturales propios de la actual situación de crisis, sino que se ataquen también los problemas estructurales que afectan a la institución.

Señor *conseller*, actúen, pacten, propongan soluciones, llévenlas a cabo, defiendan Sant Pau como una de las joyas del sistema catalán de salud. La Generalitat, durante todos estos años, no debemos olvidar que tenía, que ha tenido siempre la mayoría en el patronato de la fundación de gestión y que, por tanto, ha nombrado a los gestores del hospital. Acepten su fracaso, acepten el fracaso de esta gestión, rectifiquen e inicien, iniciemos una nueva etapa basada en la responsabilidad, la eficacia y el consenso. Porque la solución, señor *conseller*, no es dejar caer Sant Pau ni vender el Clínico a los japoneses; la solución es poner soluciones para que nuestros hospitales de referencia continúen prestando un servicio eficiente y de excelencia a todos los ciudadanos de Cataluña.

Muchas gracias, señor *conseller*; muchas gracias, presidenta; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. *Il·lustre diputado*, bé, jo vaig a fer la primera part de la meva intervenció parlant una miqueta de si estem d'acord en el diagnòstic, perquè, si no estem d'acord en el diagnòstic, malament anirem en el tractament.

Miri, què publica la premsa? Perquè això de la premsa ens agrada molt, i vivim moltes vegades dient el que diu la premsa, que, com saben vostès, molts cops no és exactament el que diem. Tots plegats, eh?

Diu el diari: «Es necesaria una reestructuración de la administración del Hospital de San Pablo; se investiga la facturación del Hospital de San Pablo.» Em puc estendre: «San Pablo, hospital con futuro; la postura de la seguridad social repercute económicamente en San Pablo; el bloqueo arbitrado por el INP puede llevar al cierre; crédito de 100 millones al Hospital de San Pablo.» Estic parlant de l'any 78. «Crisis abierta en San Pablo» –estic parlant del 79–; «nadie manda en Sant Pau; la Junta de Gobierno del Hospital de Sant Pau ya no existe; trabajadores denuncian; dimisiones en Sant Pau: director médico y gerente abandonaron el cargo, produciéndose un vacío de poder.» Per cert, una persona molt amiga meva i assessora d'Iniciativa, el senyor Santi Marimon.

Bé, per tant, home, si tot això passa des de l'any 79 fins avui sense cap parèntesi i reiteradament tenim persones que s'han estimat molt Sant Pau, aquests gerents que han gestionat tan malament, que són capaços de fer una tesi doctoral dient quina seria –una *cum laude*, per cert– la sortida de l'Hospital de Sant Pau i quines són les reformes estructurals que s'hi han de fer; si després de solucionar l'any 2007 la situació de deute per part del Govern de la Generalitat mitjançant el finançament d'aquest deute i dels seus interessos, i a més a més finançant l'obra d'un nou centre, i després d'un pla estratègic d'empresa de l'hospital 2007-2010,

tampoc això funciona, i si ara estem parlant d'un pla estratègic de gestió sanitària de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i continuem en la mateixa situació, crec que, davant d'aquests símptomes permanents, no podem plantejar-nos que el problema simplement és un problema de finançament, i que l'Hospital de Sant Pau segurament s'ha de tractar millor des del punt de vista del seu finançament.

Bé, si em permet... *(Pausa.)* Vostè deia, i a mi em preocupa exactament igual que a vostè, o inclús, per la meva responsabilitat, segurament m'ha de preocupar més, el futur de l'Hospital de Sant Pau, que jo desitjo, i hi estic absolutament implicat, que sigui el que després diré en la segona part de la meva intervenció respecte a les propostes de resoldre el conflicte que tenim.

Vostè diu que jo he fet algunes declaracions desafortunades. Jo li recomano que les llegeixi, no que llegeixi el titular que han fet, sinó que les llegeixi, perquè eren unes declaracions a la ràdio, demani la transcripció, i veurà com no he dit el que diuen que dic.

Però, de tota manera, és igual. Nosaltres anem al tema del finançament insuficient. Miri, l'Hospital de Sant Pau té el mateix finançament que tenen tots els hospitals terciaris de Catalunya, exactament amb la mateixa tarifa, des de sempre. No ha tingut un tracte diferenciat.

A més a més del finançament ordinari, finançament ordinari que, hi insisteixo, són les tarifes i l'activitat exactament igual que qualsevol altre centre de la xarxa d'utilització pública, té un finançament afegit, que és la despesa de retorn del seu deute històric i de la construcció del nou hospital. Això significa, de l'any 2007 a l'any 2032, durant aquests propers anys –que des del 17 al 32 eren quinze anys–, 1.000 milions d'euros compromesos amb la despesa de l'hospital que no serviran per atendre persones, serviran per pagar els interessos i el principal dels deutes anteriors al 2007 i per pagar la construcció d'un nou hospital, que era l'element i és l'element clau sobre el qual s'hauria d'haver pivotat el canvi de l'hospital. Això, perquè se'n faci una idea, significa aproximadament que a més a més del concert l'Hospital de Sant Pau rep 25 milions d'euros més que no poden ser destinats a l'activitat ordinària de l'hospital.

Miri, les despeses de funcionament del Servei Català de la Salut l'any 2010 eren 296 milions d'euros i es van rebaixar a 272, un 8,1 per cent, 24 milions d'euros, l'any 2011.

En aquesta comparació que fan sempre amb l'Hospital Clínic, miri, l'any 2010 l'Hospital Clínic –ho dic perquè, si em permet, faré jo la comparació– fa, té una despesa de funcionament de 343 milions, finançada pel Servei Català de la Salut, rebaixa aquest finançament en 29 milions i representa el 7,9.

Per tant, quan estem parlant que hi ha un tracte discriminadori de Sant Pau respecte als hospitals del seu mateix nivell, jo el que vull dir en l'anàlisi que estem fent és que això no és així, sinó que l'equilibri en el tracte és exactament el mateix perquè està dins del mateix grup d'hospitals terciaris.

Però deixi'm que li digui una cosa en termes de resultats d'aquest finançament. Els hospitals, i poden veure la Central de Balanços, tradueixen tota la seva activitat a una unitat comparable de producció que és estàndard i que és igual per a tots. Per aquesta unitat de producció –central de balanços, 2010, 2011, 2012– l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau factura 2.246 euros; l'Hospital Clínic, 1.991. Per tant, alguna cosa ens passa.

Quan parlem no solament de l'UME assistencial, hi afegim la medicació, la dispensació ambulatoria, hi afegim les pròtesis, hi afegim tota la resta de despesa sanitària, l'Hospital de Sant Pau factura 2.978 euros, mentre que l'Hospital Clínic factura 2.851.

Per tant, quan parlem de la productivitat, l'hospital és excel·lent en termes de productivitat; està, a la mitjana, per sobre, amb el Clínic, amb cent tretze, aproximadament, UME per professional. Però fixi's en la diferència: mentre que per cada professional..., o, millor dit, per cada UME que produeix l'Hospital de Sant Pau té un marge negatiu de cent seixanta euros, l'Hospital Clínic té un marge positiu de quaranta-dos.

Per tant, alguna cosa ens deu passar. Això simplement és simptomatologia. Però aquesta simptomatologia per al que no ens serveix, amb les proves complementàries, és per arribar a la conclusió que el problema és de finançament. Per tant, en algun altre lloc devem tenir el problema: si el finançament és el mateix, de dos centres similars, amb volum d'activitat diferent, però que fan els mateixos productes en termes UME, algun problema tenim que no és el problema de finançament.

Si em permet seguir en l'àmbit del diagnòstic, mirem què diuen tots aquests plans estratègics que mai s'han pogut portar a terme, mirem què diuen; mirem què diu la tesi doctoral d'un dels gerents? Doncs, diuen exactament el mateix que torna a dir el Pla estratègic de la Fundació Sociosanitària de l'Hospital de Santa Creu i Sant Pau per al 2012-2015, que, per cert, s'ha treballat amb molts dels professionals que treballen a l'hospital. Què diu? Diu bàsicament tres coses. Una primera cosa, coincidint en tots els plans: cal una reorganització funcional interna, perquè, malgrat que hem passat d'un hospital pavellonal a un hospital vertical, no s'han produït els canvis organitzatius necessaris per trobar l'eficiència que es perseguia per aconseguir que aquest hospital estigués amb normalitat de costos d'hospital terciari.

Què vull dir amb això? Sap molt bé que una de les justificacions o la principal justificació per fer el nou hospital i fer aquesta inversió de 240 milions d'euros, que amb els seus interessos són més de 400, era precisament que un model pavellonal resultava enormement caríssim des del punt de vista del cost estructural. Malgrat això, no solament és fer un edifici, sinó que és adaptar l'organització anterior a l'organització que requereix el nou edifici. No s'ha produït aquest canvi en la majoria de casos i continuem tenint un sistema, com diuen tots els plans estratègics, excessivament compartimentat i que continua funcionant pràcticament sense compartir sinèrgies de coneixement i continua «atracat», amb nínxols que continuen funcionant exactament igual.

Perquè es faci, fixi's, la idea de la dimensió de què estem parlant. Aquest últim any hem incorporat l'últim servei que quedava en un pavelló, que era el servei de psiquiatria. Simplement incorporar-lo dins de l'hospital i evitar la despesa d'ambulància són 400.000 euros anuals. Per tant, home, algunes reformes estructurals internes haurem de fer.

Seguint amb això, què diuen tots els plans? Diuen: «Miri, el sistema organitzatiu de l'hospital ha de tenir com a element central les necessitats del pacient, i com a element organitzacional, centrat en el professional.» I segurament totes les anàlisis que fan els plans d'empresa diuen: «No, el sistema pavellonal estava centrat en el professional i no centrat en les necessitats del pacient.» I, per tant, l'adaptació de l'Hospital de Sant Pau a dinàmiques d'hospital de dia, a dinàmiques d'hospital de cirurgia sense ingrés i a dinàmiques d'hospitalització domiciliària ha sigut molt més difícil.

Per tant, tot això porta al que porta, que la despesa de l'hospital per fer el mateix que altres hospitals és molt superior. El 2007 arriba un sanejament. Sempre ha estat la Generalitat, qualsevol govern de Catalunya ha estat sempre darrere de l'hospital, posant els diners diferencials. I a partir del 2007 es diu: «A partir d'ara hem de fer uns determinats canvis estructurals.» No s'han arribat a fer per la raó que sigui. A això s'ha afegit sempre un cert conflicte laboral, perquè no estem parlant simplement de salaris, sinó que estem parlant de canviar condicions, organitzacions i estatus. I això és complicat, eh?

Per tant, tinguem present en la diagnosi que el problema no és la insuficiència financera de l'hospital... –evidentment, és la insuficiència financera de l'hospital i de tots els de Catalunya per la insuficiència del país, però no és aquesta la causa–, sinó que la causa l'hem de buscar amb més profunditat en temes estructurals que teòricament s'havien de resoldre passant d'un hospital de model pavellonal a un hospital de model vertical.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Té el torn de rèplica el diputat senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Gracias, señor conceller, una pena que se haya guardado las medidas para su segunda intervención, cuando yo no voy a poder ya replicarle, pero, en todo caso, dependiendo de la valoración que hagamos de esas medidas, pues, nuestra moción subsiguiente, pues, irá por un sitio o por otro. En todo caso, y refiriéndome a su intervención, usted nos habla, ¿eh?, de que más allá de la insuficiente financiación o negando la insuficiente financiación, habla de problemas estructurales. Está claro que hay problemas estructurales cuando siempre tenemos pérdidas, exceptuando en tres ejercicios. ¿Y qué es lo que tenemos que afrontar? Esos problemas estructurales. Hasta ahí, estamos de acuerdo.

Pero es que usted me habla del Hospital de Sant Pau como si fuera un ente con vida propia que nadie controla... Es que la Generalitat de Cataluña, los sucesivos gobiernos de la Generalitat han tenido siempre –tienen– la mayoría del patronato en la fundación de gestión. Es que ustedes, usted ahora, desde el 2010, y los diferentes gobiernos que han estado antes han nombrado a los gestores del Hospital de Sant Pau. Y lo que le estoy diciendo es que, como primera medida, reconozcan el fracaso de esa gestión para poder hacer frente o cambiar esos elementos estructurales que usted reconoce que a día de hoy aún no se han podido cambiar para hacer que el hospital sea sostenible. Es su responsabilidad; es la responsabilidad de los gestores y del Gobierno, que debería haber supervisado el funcionamiento de esa fundación. Y creemos que para resolver los problemas lo primero que hay que hacer es reconocer el fracaso de la gestión anterior.

Obviamente, se ha puesto mucho dinero en el hospital, se ha creado un hospital nuevo, que, por cierto, ha ido a la titularidad de la fundación patrimonial y que ahora hay un contrato de alquiler con una contraprestación algo extraña, ya se vio en la Sindicatura de Cuentas. Pero usted me dice: «Se creó ese hospital para solventar un problema de costes o, entre otras cosas, para solventar un problema de costes que suponía la arquitectura pavellonal en la que se basaba el anterior hospital. Y lo que hay que hacer es, además de adecuar esa estructura, digamos, física, ahora adecuar la estructura organizativa».

Señor conseller, es que el hospital se inauguró, ¿cuándo? ¿2011? Y estamos en junio del 2013 –estamos en junio del 2013–, ha habido tiempo suficiente para hacer esa reorganización. ¿Quién es el responsable de que a día de hoy aún no se haya hecho esa reorganización funcional que usted anuncia? Los responsables son los gestores que ustedes han nombrado, ustedes mismos, como el Gobierno, como supervisor que debía ejercer sus funciones sobre esa fundación.

En todo caso, nosotros presentaremos una moción dando nuestro punto de vista y nuestras propuestas sobre la situación y para poder solventar, desde nuestro punto de vista, insisto, la situación del hospital y darle una viabilidad. Nosotros haremos estas propuestas en función también de la respuesta o su último turno de intervención en el que supongo que podrá desgranar un poco más esas actuaciones que tienen previstas en el Plan de viabilidad; y, en base a eso, nosotros podremos estructurar esta moción. Pero, en principio, la intención es que nuestras propuestas vayan en los ámbitos que le he comentado hasta ahora.

Una propuesta en el ámbito de la arquitectura jurídica de la entidad. Hay que ver si ese patrimonio inmobiliario está bien como está aislado de la gestión sanitaria o si no estaría de más que ese patrimonio inmobiliario se pusiera al servicio de la gestión sanitaria.

Sorprende que la Iglesia, que es el único agente privado dentro de la fundación, haya hablado de, efectivamente, que ese patrimonio se ponga al servicio de la gestión sanitaria y que sean precisamente los representantes del interés público los que digan que «bue-

no, bueno, que la Iglesia no es el único dueño y que ya veremos lo que se hace». Parece que tendría que ser al revés.

Uno de los puntos, insisto, irá por esa propuesta en el ámbito de la arquitectura jurídica.

Otras propuestas irán en el ámbito de la mejora de la gestión y de los controles para evitar que se produzcan los casos de mala gestión que se han producido hasta ahora.

Y también haremos propuestas en el ámbito de la suficiencia financiera, insisto, quedando a la espera de que usted pueda desgranar, si le parece bien, algo más las propuestas que tienen para el futuro del hospital.

Muchas gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Anem a la concreció. I, miri, jo no he inaugurat l'Hospital de Sant Pau, eh?, per tant, la part que no em toca... Jo defenso la continuïtat dels projectes, i he dit que era un bon projecte, jo no el vaig inaugurar, però era un bon projecte i és un bon projecte.

Per tant, a partir d'aquí, sí que és veritat que hem tingut enormes dificultats per poder arribar als acords pertinents fonamentals per fer determinats canvis, sobretot, els acords fonamentals als quals tots els centres públics han arribat per poder fer els ajustos pertinents i poder, d'alguna manera, absorbir l'efecte de l'ajust pressupostari de tot el sector públic. I, per tant, aquestes dificultats ens van portar a una situació límit l'any 2011 i vam actuar.

Vam actuar com? Vam fer un canvi de patronat, vam fer un canvi de gerent i vam posar sobre la taula una comissió d'intervenció entre Salut i Economia que ha anat vetllant perquè això no anés a més. Hem anat que anava a més, hem estat veient que anava a més; i anava a més, a més, amb un procés bastant difícil de diàleg, quan qualsevol de les actituds que prenia qualsevol patró, qualsevol directiu, això es judicialitzava i, inclús, s'arribava, jo ho crec, a passar algunes línies vermelles amb l'actitud física contra determinats dirigents de l'hospital; per tant, aquesta situació no porta enlloc.

I, per tant, crec que en aquests moments hem d'assumir, primer, que l'Hospital de Sant Pau és un hospital de la xarxa pública, no és un hospital que treballa per a la xarxa pública, és un hospital públic, està a la SEC. I, per cert, el patrimoni de la MIA és majoritàriament el seu òrgan de govern públic. Per tant, hi han determinades coses que les hem de deixar ben clares.

Primer problema que tenim i primera actuació que hem de fer i que ens posem a fer, des de l'any 2012 fins ara: equilibri pressupostari. Per cert, en tots els informes de tots els plans estratègics, especialment en el del 2007, el primer objectiu era l'equilibri pressupostari a través de tota una sèrie d'adequacions de serveis,

etcètera. Per tant, ens posem a fer això; però, clar, hi han determinades qüestions que són d'aplicació directa perquè ha estat impossible l'acord laboral i hi ha dèficit, és una entitat SEC, per tant, està sotmesa a l'aplicació directa de tot allò que en tota entitat SEC que està en dèficit s'ha d'aplicar des del punt de vista de les decisions transversals, per cert, del Govern de l'Estat o del mateix Govern de la Generalitat. Això és qüestionat, i, per tant, no arribem a assolir una cosa que estava prevista assolir el 2013, que era l'equilibri pressupostari. Per tant, tenim aquesta dificultat amb el primer dels eixos.

Tenim molta dificultat amb el segon dels eixos, perquè és més llarg i és un element cultural, que el segon eix de treball que és el d'adequar, des del punt de vista organitzatiu, l'hospital al que ha de fer un hospital del segle XXI. Ens costa una mica més i l'efecte d'això és més llarg, però s'ha de fer simultàniament.

I, en tercer lloc, hem d'augmentar la capacitat, especialment en l'àmbit terciari, de l'hospital.

Aquestes són les tres grans línies d'acció que es planteja el Govern, el Govern quan intervé en l'àmbit de Sant Pau, amb dos departaments. Com que això no acaba de reeixir, en un moment determinat rebem una advertència del Protectorat de Fundacions, que diu: «Ecol·ti'm, si vostès continuen per aquest camí, la seva fundació no és viable; presentin un pla de viabilitat.»

Clar, el Pla de viabilitat no és un pla afegit, és el que es feia amb l'enorme dificultat de posar-lo en marxa des del punt de vista dels acords. Però tot té possibilitat de, diguem-ne, reencontre.

Primera cosa, molt important: hi ha una proposta del consell directiu del cos facultatiu de l'hospital que tracta i fa propostes sobre set àmbits que crec que en podem parlar tots plegats.

Creiem que, des del punt de vista de les actuacions, primer, a tots ens ha de quedar clar que és un centre de la xarxa d'utilització pública, no un centre que treballa per a la xarxa i que té de client el Servei Català de Salut; per tant, està sotmès a la tutela del servei i, per tant, els serveis i la qualificació dels serveis són els que tuteli el Servei Català de la Salut.

Hem de tornar a estar oberts al diàleg per veure si resolem, de veritat, els temes laborals. Perquè, si no resolem els temes laborals, tenim dificultats enormes com pot veure que no tenen els altres centres públics, des del punt de vista de la seva viabilitat, perquè han arribat a acords no desitjables, des del punt de vista de les conseqüències, però han arribat a acords laborals.

En tercer lloc, hem d'estudiar si els àmbits de proposta del cos facultatiu els podem tractar tots col·lectivament.

I hem d'aconseguir l'equilibri pressupostari, mantenint el finançament ordinari del Servei Català de la Salut, amb les tarifes vigents i amb l'activitat que toca fer a l'hospital, i mantenint, òbviament, el finançament extraordinari respecte al dèficit anterior acumulat històric i el finançament extraordinari del nou equipament.

Hem de deixar que el nou patronat que es configurarà amb representació del Govern, no en aquest cas de Salut, eh?, el nou patronat tindrà un membre designat i proposat per la conselleria d'Economia i Coneixement, un altre presentat per la conselleria de Justícia i un altre pel Departament de Salut.

Aquests tres..., aquests tres més el representant de l'Ajuntament i el representant de la MIA dins de l'òrgan de Govern actuaran per obtenir aquest equilibri pressupostari amb les mesures que toquen.

I, sobretot, si volem sortir-nos-en amb totes aquestes mesures que estan escrites, reescrites i tractades amb tots els professionals, crec que és important que d'alguna manera les destrals de la guerra les deixem a terra, que ens asseiem com a persones, les parts implicades, a discutir i a parlar, i que busquem l'acord, perquè

no hi ha més solució que l'acord, i estem obligats a l'acord, tant l'Administració de l'hospital com els professionals i treballadors.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a dos quarts de deu del matí, amb el punt dotzè, que és una interpellació.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i catorze minuts.